Öykü

ÇAMUR

NICCOLÒ AMMANITI

Çeviren: Nihal Önol

DOĞAN KİTAP

Çamur

ÇAMUR

Orijinal adı: *Fango*
© Arnold Mondadori Editore SpA, 1996
Yazan: Niccolò Ammaniti
İtalyanca aslından çeviren: Nihal Önol

Türkçe yayın hakları: © Doğan Kitapçılık AŞ
I. baskı / mayıs 2006 / ISBN 975-293-471-4
Bu kitabın 1. baskısı 2 000 adet yapılmıştır.

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design
Baskı: Şefik Matbaası / Marmara Sanayi Sitesi
M Blok No: 291 İkitelli - İSTANBUL

Doğan Kitapçılık AŞ Hürriyet Medya Towers, 34212 Güneşli-İSTANBUL
Tel. (212) 449 60 06 - 677 07 39 Faks (212) 677 07 49
www.dogankitap.com.tr

Çamur

Niccolò Ammaniti

Çeviren: Nihal Önol

DK DOĞAN KİTAP

Neresinin acıdığına bakmak için bir an duraksadı, korkuyla bir göz attı; sonunda buldu; mosmor, iğrenç bir yumru.

Adam işinin bitik olduğunu anladı, yüreğini yaman bir ölüm korkusu doldurdu ve başına daha berbat şeylerin geleceğini, keşişlerin eline düşeceğini, cüzzamlıların arasına atılacağını düşününce dehşete kapıldı.

Alessandro Manzoni

Kimin iyi ve kimin kötü olduğunu aklından çıkarma.

Almamegretta*

Ben neysem oyum.

Demir Kol

* © ANAGRUMBA s.r.l.'ye teşekkür ederiz.

İnsanoğlunun Son Yılbaşı Eğlencesi

Sherree Rose eğlencenin çok iyi geçtiğini ve davetlilerin gülüp dans ettiğini görünce kendine sordu:

"Neden sanki, burada herkes eğleniyor da, bir ben eğlenemiyorum !"

O sırada bütün davetlilerin, istisnasız, aynı düşüncede olduğunu bilemezdi ki !

Clive Blatty

Adalar Konut Sitesi, Cassia yolunun on sekizinci kilometresinde, 1043 numarada bulunmaktadır. Burası, çağdaş mimarlık örneği iki apartmandan (Capri Apartmanı ve Ponza Apartmanı) oluşan bir sitedir, geniş yeşil alanlarıyla ve Roma dolaylarının yemyeşil panoramasına açık konumuyla, insanın her türlü rahatı düşünülerek tasarlanmış bir yerleşim örneğidir. Bir olimpik yüzme havuzuna, tenis kortuna ve geniş bir otoparka sahiptir; doğayla iç içe yaşarken, çağın gereklerinden de uzak kalmamayı arzulayanlar için bulunmaz bir yerdir. Sitenin yakınında süpermarketi, giyim mağazaları, kuaförü, kuru temizlemecisi vesairesiyle bir alışveriş merkezi bulunmaktadır. Bir sinema ile bir diskotek de yapım aşamasındadır.

Roma'nın merkezine pek uzak olmayan site (arabayla sadece 15 dakika) şehirde çalışan ve az bulunur sakin, sessiz bir vahada yaşamak isteyenler için bulunmaz fırsattır...

Adalar Sitesi'nin tanıtım broşüründen (1972)

31 aralık 199... salı

1. Cristiano Carucci

Saat 19:00

Cristiano Carucci'nin kafasında, şu lanet olası geceyi biraz renklendirebilecek üç olasılık vardı.

Bir.

Diğer arkadaşlarıyla Argonot derneği merkezine gitmek. Bu akşamın programında büyük yılbaşı partisi ve Animal Death konseri vardı. Ama bu insanlardan bıkmıştı artık. Mıymıntı vejetaryen pislikler. En sevdikleri oyun, sahneye çiğ pirzolalar ve kanlı biftekler fırlatmaktı. Konserlerinden birine son gidişinde eve üstü başı kan içinde dönmüştü. Üstelik de berbat, modası geçmiş bir rock müziği yapıyorlardı...

İki.

Arkadaşı Kılçık'ı çağırmak, Fiat 126'ya binip şehre inmek, ortalığı kolaçan etmek. Hatta belki de bir eğlenceye burnunu sokmak. Geceyarısı kesin trafiğe yakalanıp körkütük sarhoş, bir yerlerde kalır, durmadan klakson çalan bir çılgınlar denizinin ortasında kutlarlardı yeni yılı.

Tanrım, ne acı bir durum!..

Yatakta döndü. Komodinin üzerindeki bir mavi Diana paketini alıp bir tane yaktı.

Keşke Esmeralda ile Paola da burada olsalardı. Ama onlar Terracina'ya gitmişti. Hem de hiç haber vermeden. Kuşkusuz erkek meselesi. Onlar olsaydı biraz sevişirlerdi en azından. Paola kafayı bulmaya görsün, isteneni hiç çekinmeden verirdi.

Kahrolsun yılbaşı, kahrolsun bütün yıl.

Üç.

Boş vermek. Hepsine boş vermek. Ne olursa, hepsine. Sakin sakin. Bir Buda gibi. Odaya tıkılıp kalmak. Sığınağa kapanmış gibi. Bir plağa takılmak ve sanki bu gece özel bir gece değil de sıradan, herhangi bir geceymiş gibi davranmak.

Fena olmazdı hani, dedi içinden.

Bir sorun var yalnız.

Annesi saat sabahın beşinden beri mutfaktaydı, şu kahrolası yılbaşı yemeğini hazırlamak için.

İyi ama kim istedi ondan bunu ? diye sordu kendi kendine. Cevabını bulamadı.

Abartılı bir şölen hazırlığına girişmiş, Ponza Apartmanı'nın kapıcısı Mario Cinque ile ailesini (üç çocuk + uyuşuk karısı + Parkinsonlu kaynana), sitenin bahçıvanı Giovanni Trecase ile karısım ve bekçi Pasquale Cerquetti ile yirmi dört yaşındaki kız kardeşi Mariarosaria'yı (koca kıçlı !) çağırmıştı. Bir, bu gece nöbeti olan Stefano Riccardi eksikti. Site çalışanlarının tümünü davet etmişti annesi.

Hayır, Salvatore Truffarelli'ye söylememişti, sitenin yüzme havuzunun bakımım yapan görevliye. Onunla kavgalıydı.

İnanılmaz kadın şu benim annem !.. Herkesle didişir, yılbaşında bile.

Bayan Carucci, Capri Apartmanı'nın kapıcısıydı.

Hep birlikte, sıçanlar gibi tıkıldıkları şu bodrumda, coşkuyla kutlayacaklardı. Tıka basa yiyerek. Karaciğerlerini kızartmalarla berbat ederek.

Gerinerek kalktı yataktan. Esnedi. Aynaya baktı.

Tek kelimeyle berbattı. Gözler kan çanağı, saçlar kepek içinde, sakal iki günlük. Dilini çıkardı. Sanki tenis ayakkabısı. Buradan canını kurtarmak için yapması gerekenleri düşündü birer birer.

Yıkanmak, tıraş olmak, giyinmek ve en önemlisi de mutfaktan geçerken herkese selam vermek.

Gözünde öyle bir büyüdü ki!

Hayır... Hayır olamaz...

En iyisi üçüncü seçenek!

Kapıyı kilitledi. Ve bir italyan tazısı gibi havayı koklamaya başladı.

Odayı keskin bir yağ kokusu doldurmuştu.

Ne pişiyor acaba? Brokoli mi? Fasulye mi?

Neydi bu iğrenç koku?

Hayır, annem Verano'da yiyecek alışverişinde.

Müziği açtı. Nirvana. Şu davranış biçiminde belli belirsiz bir yiğitlik, dünyayı küçümsemesinde ve ne pahasına olursa olsun eğlenme tutkusunu aşağılamasında, inzivaya çekilir gibi bir duygu seziyordu.

Sen yaman bir Buda rahibi olurdun be, zaten öylesin ya!

Ve gene kendini yatağına gömdü.

2. Thierry Marchand

Saat 19:30

Thierry Marchand sonunda Volkswagen minibüsüne bir yer bulabildi. Mercedes 7000, Saab 9000 gibi lüks arabaların arasında, bir yanına boydan boya atılmış çizikle bu hurda yığını, gerçekten pek garip duruyordu.

Cassia yolunun kıpırdamayan trafiğinde, motorunu yakmayı göze alarak, tam iki saat geçirmişti. Romalılara sövgüler yağdırarak yolda milim milim ilerlemişti.

Onu en tiksindiren şey, arabalarına hapsolmuş şu delilerin, memnun ve mutlu görünmeleriydi. Gülüşüyorlardı. Şakalaşıyorlardı.

Ve tüm bunlar da yılbaşı olduğu için. Delilik! Üçüncü Dünya.

Bacaklarının arasına Roma yakınlarındaki Castelli tepelerinde bir köy olan Ariccia'da üretilip şişelenmiş bir Kasatski

votkası sıkıştırmıştı. Şişesi altı bin. Bir yudum içti ve geğirdi. Sonra solmuş kot gömleğinin cebinden buruşuk bir kâğıt çıkardı. Açtı.

"Diskotek Kurt Adam, Cassia yolu, 1041" yazılıydı üstünde...

İşte burası.

Tam da minibüsün burnunun dibinde. Yanıp sönen ışığıyla kocaman bir yazı. Kapının önünde şık giyimli insanlar dizilmiş. Lacivertli, hatta kimi düpedüz smokinli erkekler, uzun elbiseli, hepsinin sırtında iğrenç kürkler olan kadınlar. Girişte, yanıp sönen, turuncu renkli ışıklar.

Diskoteğin sağında, elli metre kadar ötede, bir AGİP benzin istasyonunun yanında, tren geçitlerindeki gibi inip kalkan kapısıyla bir giriş daha gördü.

Sürüyle otomobil girip çıkıyordu.

Nedir bu?

Gözlerini kısıp baktı.

Duvarda kocaman bir pirinç levha gördü. Adalar Sitesi yazıyordu. Kapının solunda bir bekçi kulübesi ve sağında aydınlatılmış toplarla süslü bir Noel ağacı. Duvarın ve çamların ötesinde, altmışların mimarî tarzında iki apartman ilişti gözüne. Kestane rengi kiremit damlar. Uydu antenleri. Süslü taşlar. Soğuktan donmuş bitkilerle dolu balkonlar. Çatı pencereleri. Aydınlatılmış, geniş camekânlar.

Beyefendilere göre bir yer.

Thierry kapıyı açıp çıktı minibüsten.

İliklere işleyen bir soğuk vardı. Rüzgâr, adeta kulaklarını kesiyordu insanın. Gökyüzü kocaman, kara bulutlarla kaplıydı.

Ve havaî fişekler. Küçük patlamalar. Geceyarısı akacak o görkemli çağlayanın habercisi küçük küçük maytaplar.

Ha, sahi, havaî fişekler. Öyle ya, yılbaşında havaî fişekler de atılır...

Thierry filtresiz bir Gitane yaktı, minibüsün yan kapısını açıp Régine'i çıkardı.

Bir Kelt arpıydı bu. Lacivert, bez gibi bir şeye sarılmıştı. Kucağına aldı, bir tekmeyle kapıyı kapatıp diskoteğin önünde kıpırtısız dikilmiş o şık kalabalığın yanından geçerek Kurt Adam'ın kapısına yöneldi.

Az önce içtiği o ucuz, berbat şey midesini yakıyordu ve dizlerinin bağı çözülüyor gibiydi.

Kahretsin, şimdiden kafayı bulmuşum! diye geçirdi içinden.

İçeri girenleri denetleyen iki koruma, onun geldiğini görmüştü. Kucağında sımsıkı sarıldığı o ne idüğü belirsiz nesneyle sağa sola yalpalıyordu.

Kimdi yahu bu garip herif?

O sapsarı, yağlanmış bıyıklarıyla. O haşlanmış balık gözleriyle. Ve o saçlarla... Sarı, uzun, kirli.

Serüven peşinde koşan yaşlı bir Viking mi? Yoksa soyu tükenmekte olan Alman serserilerinden biri mi?

"Ne istiyorsun?" dedi hırlar gibi ona, devetüyü ceketinin ve boğa gibi kalın boğazını sıkmış çizgili gömleğinin içinde neredeyse patlayacakmış gibi görünen daracık alınlı delikanlı.

"Kim ben mi?"

"Evet, sen."

"Çalmalıyım."

"Peki ne var bunun içinde?"

"Régine. Arpım."

Thierry, korumaya aldırış etmeden kapıya yöneldi, Régine de kurşun gibi ağırdı ha, ama bir el kesti önünü.

Para ödeyen konuklar, öküz gibi bön bön bakıyorlardı.

"Bekle! Bekle bir dakika... Nereye gidiyorsun? Dur biraz!"

Koruma, düofonu açıp bir şeyler söylemeye başladı. Sonra döndü.

"Pekâlâ! Girebilirsin. Ama bu kılıkta olmaz. Şu haline

bakmadın mı aynada? Buraya insanlar para ödüyor. Böyle olmaz ama!" Onaylamadığını belirtircesine kafasını sallıyordu delikanlı.

Thierry sinirlenmeye başlamıştı.

"Ne demek, böyle?"

"Bu kılıkta yani."

Thierry arpı yere bıraktı ve kendini süzdü.

Sırtında yedeği olmayan o eski, saçaklı, güderi ceketi, her zamanki kot gömleği, ayağında gerçi otoyoldayken delinmiş, depodan üzerine sıçramış olan makine yağından lekelenmiş, biraz kirli blucini, belinde tokası bizon kafalı kemeri ve ayağında kovboy çizmeleri vardı.

Her zamanki gibi...

Kollarını havaya kaldırdı ve sordu:

"Eee dostum? Nedir bakalım olmayan?"

3. Giulia Giovannini

Saat 19:32

Giulia Giovannini Ponza Apartmanı'nın ikinci katında oturuyordu. Tam Cristiano Carucci'nin dairesinin karşısında.

Bu daireyi altı ay önce babasından miras kalan parayla almıştı. Ve becerikli bir kız olduğundan, kendi kendine yerleşmişti, kimseden yardım istemeden. Duvarları somon pembesine boyamış, tavan süslemelerini yapmış, pencere çerçevelerini değiştirmiş, Laura Ashley renkli jaluzilerden almıştı.

Burada yalnız yaşıyordu, ama bir süredir, yeni nişanlısı Enzo di Girolamo da vardı. Bir haftadır ona evin anahtarlarını vermiş ve o da eşyasını alıp taşınmıştı daireye.

"Tam anlamıyla büyük bir çılgınlık bu yaptığım!" dedi Giulia, elinde alışveriş paketleriyle boş daireye girerken.

Enzo ortalığı domuz ahırına çevirmiş, sonra da çekip gitmişti.

Televizyonun önündeki küçük masanın üstünde, kirli tabaklar, boş bir bira kutusu ve halıda ekmek kırıntıları.

Senin umurunda mı ki, nasılsa arkanı toplayacak tombiğin var ya.

"Elini versen, kolunu alamazsın! Hepsi bir bunların" diye sürdürdü sözlerini oflaya puflaya.

Pek de kızmış sayılmazdı.

Aslında hayatında, hastalık derecesinde düzenini değiştiren bir erkeğin bulunması hoşuna gidiyordu.

Telaşla topladı ortalığı.

Programım oldukça geciktirmişti. Çağrılılar saat dokuzda geleceklerdi.

İki saatten az kalmış.

Kuaförde ve çamaşır mağazasında çok oyalanmıştı. Kırmızı jartiyer, külot ve sutyen takıma akıl almaz bir para ödemişti.

Mutfağa geçip dana rostoyu fırına sürdü. Diğerleri hazırdı ve mutfak masasının üstüne sıralanmıştı. Buzdolabını açtı, bir şişe beyaz şarap çıkarıp kadehe koyduktan sonra banyoya geçti.

Yıkanıp üstünü değiştirecek, süslenecek, güzel olacaktı.

Banyonun musluğunu açtı ve soyundu.

Giulia ince yapılı olmasına karşın, yerçekimine meydan okurcasına dimdik duran kocaman memeleri ve uzun bacakları vardı, kıçı da büyük değildi, üstelik sımsıkıydı.

Aynada kendini süzdü.

Tıpkı *Playboy*'daki ayın kızlarına benziyordu. Böyle çırılçıplak, kızıla boyanmış permalı saçları ve elindeki şarap kadehiyle.

Daha fazla direnemedi.

Yeni aldıklarının üstünde nasıl durduğunu ille de görmeliydi.

Yatak odasına koşup çamaşırları paketten çıkardı.

Komodinin üzerindeki telesekreterin ışığı yanıp sönüyordu. Düğmesine basıp banyoya döndü. Birinci mesajı dinlerken sutyeni taktı.

Annesiydi, Ovindoli'den arıyordu.

"Mutlu yıllar! Mutlu yıllar! Mutlu yıllar! Tatlı kızım benim! Yeni yılın kutlu olsun! Umarım inanamayacağın kadar güzel bir yıl geçirirsin. Bir öncekinden daha iyi. Para, mutluluk, aşk. Evet, özellikle de aşk, benim biricik ve sevgili kızım için! Seni çok seviyorum, canım benim!"

Annesinin böyle konuşmasına hiç dayanamıyordu.

Çocuk sesiyle konuşan yaşlı bir kadın.

Elbette daha iyi bir yıl olacak...

Aslında, şu geçen yıldan da pek şikâyetçi sayılmazdı ya. Hoşuna giden bir erkek (sevdiği de diyebiliriz), lüks bir sitede ev ve Roma'nın merkezindeki büyük bir işyerinde sekreter olarak kalıcı bir iş bulmuştu.

Daha ne isteyebilirdi ki?

Hiç.

Yüksek topuklu ayakkabılarını giydi.

Fena değil.

İkinci mesaj Clemo'dandı.

"Giulia, ben Clemo. Fiorenza'nın gelemeyeceğini bildirmek istemiştim sana... Başı ağrıyor da. Çok, çok özür diledi. Umarım bir sorun çıkmaz..."

Yalan! Gene kavga etmişlerdir.

Sculpture sutyeni taktı. Gerçekten de utanç verecek irilikte iki futbol topu çıkmıştı ortaya.

Üçüncü mesaj Deborah'dandı.

"Merhaba Giulia, ben Debby. Ne giyeceğimi bilemiyorum gerçekten. Sen ne giy..."

"Alo? Alo, Debby! Ben Enzo."

"Enzo mu?"

Enzo, telesekreteri kapatmadan Debby'ye cevap vermiş ve

telesekreter de konuşmayı kaydetmişti.

"Evet. Benim. Giulia yok. Ne yapıyorsun?"

"Hiç... Sıkıcı ! Giulia'nın yemeğine gelmek istemiyorum. Ufff! Hele bu akşam, hiç kaldıramayacağım bunu. Yılbaşını Müslüman ülkelerde kutlayacaksın. Orada herkes saat onda tumba yatak..."

Güzel! Hem de pek güzel! Bak hele sen şu serseme, diye düşündü Giulia banyo köpüğünü küvete boşaltırken, *üstelik, nedir Enzo'yla bu samimiyet be?*

"İlle gelmem gerekiyor mu?"

"Elbette. Bu, benim için de çekilecek şey değil, biliyorsun. Ama gelmelisin."

Giulia yatak odasına dönüp yatağa oturdu.

"Tamam geliyorum öyleyse. Sen yakınımda ol yeter. Bunu sadece senin için yapıyorum Pimpi. Ama şimdi biraz buraya gel, akşama katlanabilmek için biraz okşanmaya ihtiyacım var benim... Seni özledim!"

Kahretsin!

"Ben de seni. Hem de ölesiye."

Kahretsin!

Giulia'nın midesine sanki bir yumruk oturdu. Ağzını ardına dek açıp derin bir soluk almak istedi, ama soluk borusu çıkmaz sokak olmuş, hava geçirmiyordu.

"Pekâlâ... Ama çok kalamam. Giulia birazdan döner. Ona yardım edeceğime söz verdim."

"Peki. Bekliyorum seni."

Telefon konuşmasının sonu.

Oda Giulia'nın çevresinde fırıl fırıl dönüyordu, karyolasıyla, ayaklı lambasıyla. Koltukaltlarından buz gibi ter iniyor, yüzüne dalga dalga ateş basıyordu. Bir yudumda içti şarabını.

İyi duymamışsındır belki. Sakin ol. Sana öyle geldi. Son derece doğal, hayalî sesler duydun. İşte, iyi duymadın da ondan...

Üç kez dinledi.

Sonunda anladı ki hepsi doğru. Şaka değil. Bu orospu, onun erkeğine Pimpi diyor. Erkeği, Deborah'yı ölesiye özlüyor.

Dayanılmaz ağrı, midesinden boğazına yayılmıştı ve yatağın üstünde debelenip duruyordu şimdi:

"Meryem Anacığım. Meryem Anacığım çok kötüyüm. Çok, çok kötüyüm. Gerçekten kötüyüm."

Öyle, yarı çıplak, yatağa uzandı kaldı.

Sonra ağlamaya çalıştı.

Yok. Ağlayamıyordu.

Gözleri çöl kayaları gibi kupkuruydu. Ama içinde bir şeyler kıpırdıyordu. Fırtına öncesi hazırlığıydı. Bu, evinin anahtarlarını verdiği Enzo tarafından aldatılmanın verdiği acı değildi, en iyi arkadaşı, ta liseden beri arkadaşı olan Deborah'nın aldatmasının verdiği acı da değildi. Hayır, Giulia'nın yüreğinde bu çelişik duyguların yarattığı girdapta bambaşka bir şey oluşmaktaydı, ona bir sırtlan gibi kahkahalar attıran bir anda patlak verecek kötü ve acı bir şey.

Öfke. Hiddet. Nefret. Küçümseme.

İşte içindekiler bunlardı.

Şu erkek hırsızı orospuya ve şu kabagöt alçağa karşı duyguları.

"Ahhh ! Hesabını vereceksiniz bunun ! Annemin üzerine yemin ederim ki hesabını vereceksiniz" diyerek, yataktan fırlarken, patladı sonunda. Kaseti telesekreterden çıkarıp Kutsal Kâse'ymişçesine iki eliyle tutarak havaya kaldırdı, sonra öpüp komodinin çekmecesine koydu, çekmeceyi kapattı ve anahtarını sutyeninin içine soktu.

Salona geçti, iki gümüş çerçeveyi hışımla aldı.

Birinde Enzo vardı, takım elbiseli, elinde bir kibrit. Ötekinde Deborah, kayak kıyafetiyle Campo Felice kayak pistinde. İkisini de yere fırlattı. Cam ve çerçeve kırıkları üzerine sıçradı. Alkol şişesini kaptığı gibi üzerlerine boca edip ateşe verdi. Mavi alevler kıvrıla büküle yükselmeye başladığında,

Giulia bu şenlik ateşi hemen söndürülmezse parkelerinin mahvolacağını, evinin yanacağım anladı.

Bacaklarını açtı ve üzerine işedi.

4. Michele Trodini

Saat 19:48

"Büyükbaba! Büyükbaba! Bak!" dedi Michele Trodini, büyükbabası Bay Anselmo Frasca'yla uzun saplı havaî fişekleri annesinin çiçek vazolarına yerleştirirken.

Mutfak balkonundaydılar. Capri Apartmanı'nın üçüncü katında oturuyorlardı.

"Ne var Michele?"

"Bir... bir kadın var. Bir kadın. Çıplak. Ve..."

"Ve ne?"

"İşte bak... Çişini yapıyor... salonda."

Yaşlı adam plastik bir sandalyede oturuyordu.

Yaşına göre dinçti ama sol gözünü ameliyat ettiklerinden beri hiçbir şey göremez olmuştu.

"Nerede?"

"Tam karşımızda. Ponza Apartmanı'nda. Görüyor musun?"

Büyükbabası gözlerini kısıp boynunu uzatınca tıpkı ihtiyar bir kaplumbağaya benzemişti.

"Çırılçıplak mı dedin?"

"Hayır, sutyenle..."

"Nasıl biri? Güzel mi?!"

"Hem de çok, büyükbaba."

Michele henüz on bir yaşında olmasına karşın güzel bir kadın vücudundan anlıyordu ve karşı apartmandaki kadın da şimdiye dek gördüklerinin en güzeliydi. Kuzini Angela bile bunun eline su dökemezdi.

"Benim odaya git. Koş oğlum. Dürbünümü kap gel. Ben de görmek istiyorum."

Michele kalkıp ihtiyarın odasına koştu. Büyükbabasının çıplak kadınlara düşkünlüğünü biliyordu. Her gece televizyonun karşısında, açık saçık programlar seyrederken uyuyakalırdı. Oracıkta, koltukta, ağzı bir karış açık ve uzaktan kumanda elinde.

Büyükbabası bir zamanlar dağ komandosuymuş, asker arkadaşlarıyla siyah beyaz askerlik fotoğrafları hâlâ küçük odasında dururdu. Michele dolabı açtı; lavanta kokulu, ütülü gömleklerin yanındaydı eski dürbün. Aldı, koşarak salonu geçti. Ablası Marzia ile annesi, en güzel sofra örtüsünü sermiş gümüş takımlarla masayı hazırlıyorlardı.

"Michele, neden bize yardım etmiyorsun biraz?"

Annesinin sesiyle balkon kapısında zınk diye durdu.

"Şimdi geliyorum anne..."

"Büyükbabana da söyle girsin. Biraz daha öyle dışarıda kalırsa üşütecek. Ne yapacaksın o dürbünle?"

Michele bir an düşündü.

Annesine gerçeği söylemenin sırası mıydı?

"Havaî fişeklere bakıyoruz."

Balkona çıktı. Kadın hâlâ oradaydı. Dürbünü büyükbabasına verince ihtiyar hemen gözlerine götürdü.

"Michelino. Michelino. Ne vücut ama ! Ne vücut!" dedi büyükbabası, çok mutlu olmuştu.

Evet, erkekleri ilgilendiren bir konuydu bu.

5. Kılçık

Saat 19:50

Kılçık Massimo Russo üç buçukluk kırmızı Morinisine binmiş, Francia Caddesi'nin kemerli yolunda gidiyordu.

Gidiyordu demek abartı olur. Adım adım ilerliyordu diyelim.

Kaygısızca ilerliyordu, doygun tatil trafiğinde.

Düşüncelere dalmıştı.

Değişmeyecek, sağlam hedefler bulmalıyım, diyordu içinden. *Yaşamı değiştirmek için, güçlü, sağlam hedefler. Yeni bir yıl başladığına göre ben de yeni bir insan oluyorum. Eski alışkanlıkları silkip atıyor ve hedeflerimi ortaya koyuyorum. Ciddi bir adam oluyorum.*

Ne zamandır sınava girmedim acaba ben? diye sordu kendine.

Genelde yan çizdiği sorulardan biriydi bu. Ama bugün özel bir gündü. Yılın son günü. Eğlenmekten çok, kendi yaşamının hesabını çıkarmak için uygun bir gün.

Epey var. Ne kadar acaba? Sekiz dokuz ay. Ama İtalyan edebiyatı sınavını veririm. Nisanda çağdaş tarih ve haziranda da güzel bir bütünleme. Her şey değişecek. Yemin ederim ki, her şey değişecek. Ama okulu bitirmek için birkaç yıl daha gerekebilir.

Evet, ertesi gün başlamalıydı, bir ocakta.

Sabah duş. Odanın toplanması. Telefon yok. Televizyon yok. Saçmalık yok. Çapkınlık yok. Barlarda siftinmek yok. Cristiano'yla Arezzo'ya motosiklet gezisi filan yok. Kitaplarla ciddi ciddi haşır neşir olunacak. Sabah üç saat, öğleden sonra üç saat.

Aynen böyle.

Kahrolası bir Kalvenci gibi.

Ama ben günde bir kere karı halletmezsem hasta olurum be, ille de bir şey yapmalıyım yoksa yaşamın güzelliklerinin tadına varamam ki, dedi gene içinden, kendini bile şaşırtan bir açık sözlülük ve özeleştiriyle.

Sonra haklı bir kuşkuya kapıldı.

Böyle konuşuyorum, çünkü kardeşim Andrea'yla baca gibi koskocaman esrarlı bir sigara tüttürmüşüm de ondan. Etkisi geçer geçmez her zamanki Kılçık geri döner. Tembel, uyuşuk, miskin köpek.

Böylesine önemli düşüncelere dalıp gitmiş, Napoli plakalı eski lacivert bir otobüsün, yanına yaklaştığını fark etmemişti.

Pencerelerinden Nola Spor Kulübü'nün flamaları sarkıtılmıştı.

İçindeki amigo çetesi iyice çığırından çıkmıştı. Islık çalıyorlardı. Haykırıyorlardı. Korkunç gürültü yapıyorlardı.

Otobüs onu bariyere sıkıştırmaya çalışıyordu.

Kılçık kenara çekildi ve klakson çalmaya başladı.

Şu salaklara bak! Az kenara çekilsenize be!

Onları sollayamıyordu, kıpırdayacak yer yoktu, bu yüzden ani fren yapmak zorunda kaldı, yoksa bariyer ile otobüsün arasına sıkışacaktı.

Sonra yeniden gaz verip emniyet şeridine geçen otobüsün peşine düştü.

Tam yanındaydı şimdi. Sürücü kabininin yanında. Ve hiçbir şeye boş vermeyen, işi oluruna bırakan biri olmadığı için, avaz avaz bağırdı:

"Öküz! Mademki sürücülüğü bilmiyorsun siktir git güneyine!"

Söylediklerini duymuşlar mıydı acaba? Yoksa rüzgâr alıp götürmüş müydü? O zaman derdini daha açık anlatmak için, kolunu uzatıp onlara boynuz işareti yaptı.

Kararlarını son derece düşünerek alıp dikkatle eyleme geçiyordu, çünkü tüttürdüğü o esrar ölümcül bir bombaydı.

Sürücünün camı indi.

Duydular. Duydular, pislikler.

Kılçık, sürücüyle ağız dalaşına hazırdı, daha doğrusu ona küfretmeye, ama sadece camdan kocaman, kaba bir köylü elinin çıkıp ona bir şey fırlattığını gördü.

Yanmakta olan bir sigara mı?

İzmarit ona doğru uçup bacaklarının arasına, selenin üstüne düştü.

Yaman nişancıymış!

Başını eğip neresine geldiğine bakmak istedi, ama kaskı engel oldu. Bu defa el yordamıyla aradı, ama şimdi de eldiveni yüzünden bulamadı.

Sonra patlama oldu.

Son derece güçlü bir patlama.

Yüreği ağzına geldi. Bir an motosikletin denetimini yitirdi ve korkunç bir şekilde yalpalamaya başladı. Az kalsın bir otomobile çarpıyordu, ama dişlerini sıkıp söverek, motorunu doğrultmayı başardı.

Bana kestanefişeği attılar. Bu orospu çocukları kestanefişeği attılar. İnanamıyorum!

Bu arada otobüs uzaklaşmıştı. Kılçık gaz verince Morinisinin iki silindirli motoru öfkeyle kükredi. Hızla giden otobüsle arasına giren otomobiller arasında önüne geçilmez bir öfkeyle zikzaklar çizmeye başladı. Deli gibi, canını dişine takarak sonunda yetişti, sürücünün yanına vardı.

"İn aşağı! İn aşağı! İn aşağı" diyerek, ciğerlerindeki olanca havayla haykırdı otobüsü süren o alçağa.

Kirli camın arkasında onu göremiyordu.

"İn aşağı! İnsene, bok!"

Alçaklar ıslık çalmayı, bayraklarını sallamayı sürdürüyor, hiç oralı olmuyorlardı.

O aptalca şakalarını yapmışlardı ya, tamamdı işte...

Ama bu Kılçık inatçısının pes etmeye hiç mi hiç niyeti yoktu. Otobüse yaklaştı ve bir yandan ayağıyla kapıyı tekmelerken bir yandan da deli gibi ulumaya koyuldu:

"İn aşağı! İn aşağı! İn aşağı! Seni aşağılık orospu çocuğu!"

Otobüs birden sağa doğru yavaşladı.

Görüyorsun ya, analara sövmek her zaman işe yarıyor, dedi memnun bir ifadeyle.

Otobüs yolun kenarında durmuştu. Kılçık da arkada, yirmi metre kadar gerisinde durdu. Kaskını çıkararak motosikletten indi. Taş gibi sert bir ifade takınmaya çabalayarak gözlerini kıstı. Müfettiş Callaghan gibi.

Kılçık lakabını sıska ve sipsivri gövdesine borçluydu. Aynı bir kılçık gibiydi. Kaburgalar fırlak, kalçalar daracık. Ayak

numarası 46. Boyu iki metreye yakın. Kafa küçücük. Burnun yerinde bir tür inanılmaz papağan gagası.

Otobüs yolun kenarında duruyordu. Bayraklar artık inmiş dalgalanmıyordu, amigolar da birdenbire susuvermişti. Yalnızca paslı egzozdan kapkara duman çıkıyordu, o kadar.

Kimse inmiyordu.

Kılçık eldivenlerini çıkardı.

Otomobiller ok gibi yanından geçiyordu.

Çıplak elle pataklamalı şunları.

Otobüsü süren herifi indirmek için biraz daha kışkırtmaya karar verdi.

"Anan seni Nola'nın hergelelerinden peydahlamış anlaşılan. Orospu çocuğu! İnsene! İn aşağı! İn aşağı!"

Doğrusu yiğitliğine diyecek yoktu, delikanlının.

Otobüsün kapısı ağır ağır açıldı. Tıpkı Amerikan filmlerindeki gibi. Ne var ki pulman otobüsün gerisinde Arizona çölüyle eski ve ıssız bir benzin istasyonu değil de fenerlerin sarı ışığı ve ara sıra atılan maytapların aydınlığıyla parıldayan korunaklı evleriyle Fleming Mahallesi bulunuyordu.

"İn aşağı! İnsene. İn..."

Kılçık'ın lafı ağzında kaldı ve dizlerinin bağı çözüldü ki, hem nasıl.

Otobüsten inen insan değil gardıroptu. İnanılmaz irilikte. Yabanî bir hayvan. Omuzlarıyla yolu da, Olimpik yolu da, her şeyi gizleyecek kadar iri.

Kimsin sen. İnanılmaz Hulk mu?

Kılçık bir an, bu kas deryasından, bu erkeklik hormonu harikasından, iki pizza küreğini andıran şu ellerden, ona nefretle dikilmiş, şu domuz bakışlı gözlerden büyülenmiş gibi çakılıp kaldıysa da sonra şu ellerin o sıskacık bedenciğine neler yapabileceğini düşününce, hem avazı çıktığı kadar hem de ağlar gibi bağırdı:

"Binsene! Hadi bin! Bin! Bin."

Bir sıçrayışta kendini tekrar Morini'nin üstünde buldu. Olanca gücüyle gaza bastığı gibi, tek tekerlek üzerinde şaha kalkarak savuştu oradan.

6. Filomena Belpedio

Saat 19:53

Filomena Belpedio yaşamın ona pek az şey bağışladığı sonucuna varmıştı.

Ona güvenebileceği bir aile vermiş miydi? Hayır.

Gerçekte köpek kadar yalnız sayılırım. Kocam başka şehirde yaşıyor. Başka bir karısı var. Benden on yaş genç. Oğlum çekti gitti. Los Angeles'ta yaşıyor. Sözde film yönetmeni olacaktı. Bir İtalyan pizzacısında garsonluk yapıyor.

Ona geçimini sağlayacak bir iş vermiş miydi? Hayır.

Son işim olan, hayat sigortası poliçesi satıcılığı, şimdiden uzak bir anı. Ve hiçbir özel becerim olmadığına göre, kesinlikle biliyorum ki başka bir iş bulamam. Zaten başka bir iş dilenmek için debelenecek, uğraşacak gücüm de kalmadı artık.

Yaşam ona güzellik vermiş miydi? Hayır.

Hem yaşlıyım, hem maymuna benziyorum. Şu tel tel saçlarımla. Şu dudaksız ağzımla. Şu sarı ve yağlı tenimle. Yüzüne bakılır biri olsaydım hiç değilse savaşabilirdim. Geçimimi sağlayacak parayı kazanabilirdim. Sorun olmazdı. Sahte utangaçlığın anlamı yok.

O halde ne vermişti yaşam ona? Hiç. Sadece hiç.

Hayır, bu doğru değil, evin var ya işte.

Elinde tek kalan şey bu daireydi. Artık parasını ödeyemediği bu daire. Lüks Adalar Sitesi'ndeki bu daire. Cassia yolunun en sakin ve en ağırbaşlı sitesinde.

Dışarı baktı.

Capri Apartmanı'mn şıkır şıkır ışıklı camlarına doğru. Orada herkes mutluydu. Aileler, geleceğe inanan insanlar.

Herkes rahat. Orada herkes yiyor, içiyor, eğleniyor, şampanya patlatıp yeni yılı kutlamaya hazırlanıyordu. Gelecekteki başarıları kutlamaya.

Bir balkonda, dürbünle gökyüzüne atılan havaî fişekleri seyreden bir ihtiyar ile bir çocuk gördü.

Bu aile manzarası midesini kaldırdı.

Ya sen şekerim, sen neyi kutlayacaksın? Yeni yıldan ne bekliyorsun ki?

Şey... Belki... Şey yapabilirdim... Hayır! Boşuna debelenme. Hiç. Düpedüz hiç. Sen kendi payına düşen boku yiyeceğin kadar yemişsin zaten, hatta fazlasıyla. Tıka basa dolmuş için. Artık yeter...

Üzülmüyordu bile. Sadece mantıklı düşünmeye çalışıyordu.

Kendini tarttı.

Geceyarısı yıl noktalanacaktı. Sonra bir yenisi başlayacaktı, hiç kuşkusuz geçenden beter ve Filomena'nın payına ne umut beslemek düşüyordu, hatta ne de kaygı duymak.

Yorgun argın kalktı kanepeden ve terliklerini sürüye sürüye mutfağa geçti. Musluğun altındaki dolabı açıp bir naylon torba çıkardı. Buzdolabından bir şişe diyet kola ile bir de bardak alıp salona döndü. Hepsini kanepenin önündeki sehpaya koydu. İçinde bayat ballı karamelaların durduğu kristal kâseyi de çöpe boşalttı. Oturdu. Kumandayı alıp televizyonu açtı.

Televizyonda Mara Venier, Drupi, Alba Paretti ve Fabrizio Frizzi "yılbaşı programı"nı sunuyorlardı.

"Söyle bakalım sen ne bekliyorsun yeni yıldan, Drupi?" diye sordu Mara.

"Şey... herhalde insanların daha sakin ve gevşemiş olmalarını. Herkesin koşuşturma olmadan, topaç gibi kendi kendini savurmadan yaşamasını. Biliyor musun Mara, bir kuzenim vardı, aşırı gerginlikten öldü..." dedi Drupi.

Bu arada Filomena torbadan çeşit çeşit ilaç kutuları çıkarmaya başlamıştı.

Roipnol. Alcyon. Tavor. Nirvanil Valium.

Kutuları açıyor, hapları çıkarıp kâseye atıyordu.

Bezelye ayıklar gibi.

Kâseyi yarıya kadar doldurdu. Sonra televizyonun sesini açtı, bardağa biraz kola boşalttı, ayaklarını sehpaya koydu, kâseyi bacaklarının arasına alarak hapları patlamış mısır gibi tek tek ağzına atmaya başladı.

7. Avukat Rinaldi

Saat 20.00

Avukat Attilio Rinaldi, yazıhanesinin kocaman maroken kanepesine gömülmüş, açık televizyonun karşısında otuzbir çekiyordu.

Cumhurbaşkanı yeni yıl konuşmasına az önce başlamıştı.

Otuzbir çekmek, Sukia'yla buluşmadan önce başvurmayı yeğlediği önleyici bir yöntemdi.

Şu kız düpedüz onun aklını başından alıyordu; son buluşmalarında hemen boşalmıştı. Birkaç dakika içerisinde. Yeterince zevk alamamak bir yana, üstelik bir de gülünç duruma düşmüştü.

O halde en iyisi, mermileri önceden harcamak!

Birlikte geçirecekleri bütün bir gece vardı önünde ve mermileri hemen harcamak istemiyordu. Bu yılbaşı için çok iyi örgütlenmişti. Aylardır hazırlanıyordu bu ateşli geceye. Ve sonunda işte, o gece kapıdaydı.

Kızı ağırlamak için istiridye ve şampanya almıştı. Telefonu, faksı fişten çekmişti. Tüm perdeleri indirmişti. Tüm ışıkları söndürmüştü.

Şu kahrolası Adalar Sitesi'nde insanların en sevdiği spor, başkalarının evini gözetlemekti. Pis röntgenciler.

Orada öyle, başı geriye atılmış, pantolonu indirilmiş, ağız açık, kulaklarında cumhurbaşkanının konuşması, otururken,

ceketinin cebindeki telefon çalmaya başladı.

"Ahhh! Kim bu şimdi" diye söylenerek mastürbasyon eylemine ara verdi.

Açmayacağım işte!

Ya Sukia'ysa, adresi bulamamışsa?

Açtı.

"Alo?"

"Alo Attilio!"

Naaah sana, karım...

O zamana değin yaptığı her şey bir anda yok olup gitti.

"Alo, sevgilim? Nasılsın?"

"Şöyle böyle... Ya siz?"

"Her şey yolunda. Paolo bugün kaymak istemedi. Evde kaldı. Babası olmadan kaymak istemediğini söylüyor. Andrea da, ille o yeni kayak sonrası botlarından istiyor, o, kürklü..."

"Kar var mı?"

"Hem de çok. Bir sen yoksun, seni özledik... Annem de burada."

Demek o ihtiyar cadı da orada. Fırsatçı!

"Ah! Ne güzel... Ben de sizi özledim hem de çok. Kavuşacağımız anı iple çekiyorum..."

"Cagliari'de hava nasıl?"

"Şeeeyy... yani. Bulutlu" diye atıverdi avukat.

"Peki toplantı nasıl gidiyor?"

"Ölesiye sıkıcı... Annene, Paolo'ya, Andrea'ya çok selamlarımı söyle ve benim için yeni yıllarını kutla... Şimdi kapatmam gerek."

"Tamam sevgilim. Ben de seni kutluyorum. Seni çok özledim... Seni sevi..."

"Ben de. Ben de. Ama şimdi izninle. Avukat Mastrantuono geldi... Öbür gün Cortina'da görüşürüz. Hoşça kal sevgilim."

Telefonu kapadı ve bir küfür savurdu.

Şimdi her şeye yeni baştan başlaması gerekiyordu.

8.

Saat 20:10

Televizyonda cumhurbaşkanını seyreden, sadece avukat Rinaldi değildi. Sitede oturanların hemen hemen tümü, konuklarıyla birlikte televizyon başına toplanmıştı. Bu yarım saatlik konuşma süresince Adalar Sitesi'ni böylesine sessiz, ciddi ve düşünceli görmek insana garip geliyordu. Biten yılın, yeni yıla bağlanan umutların değerlendirilmesi karşısında herkes sessizliğe gömülmüştü. Oturmuş sakin sakin dinliyorlardı. Havaî fişek atışları bile yavaşlamıştı, sadece Michele Trodini, küçücük balkonundan maytaplarını tutuşturmayı sürdürüyordu. Babası ve büyükbabası sofraya oturmuş, bir yandan jambon yerken bir yandan da cumhurbaşkanına sövüyorlardı. Annesi mutfakta yarım kulak dinliyor, ama fırındaki peynirli suflenin kabarmaması onu daha çok kaygılandırıyordu.

Capri Apartmanı'nın en üst katındaki noter Rigosi'nin geniş çatı katında da konukların tümü, bir elde çilek likörü, ötekinde jambonlu kanepe, geniş ekranlı Nordmende televizyonun karşısında toplanmış, yaşlı cumhurbaşkanını dinliyordu.

Şu ihtiyar maymunun bunca ilgi çekmesi, yüzünü gerdirdiğinden bir tür Mısır mumyasına dönüşmüş olmasıydı. Ceketle taban tabana zıt düşen kravatı üzerine de yorumlar yapılıyordu.

Lacivert ve kahverengi, birbirinin zıddı bir ikili.

Cristiano Carucci, kapıcı dairesinin mutfağının arkasındaki sığınağında, küçük siyah beyaz televizyonunu açmıştı ve sövüyordu. Bu kaz kafalı nasıl olur da İtalyanları azgelişmiş ülkelere yardıma çağırabilirdi?

Giulia Giovannini salonun yerini temizledikten sonra, nihayet giyinebilmişti ve mevsim çorbasını hazırlıyordu. Bir yandan da Cocciante'nin "Margherita" şarkısını söylüyordu ve televizyonun sesini kısmıştı.

Filomena Belpedio cumhurbaşkanını izlemeye çalışıyor, ama başaramıyordu. Gözkapakları giyotin gibi ağırlaşmış, iniyordu. Onları açık tutmakta zorlanıyor ve başı göğsüne düşüyordu.

Capri Apartmanı'nın birinci katında oturan iki yetmişlik, General Rispoli ile karısı, yatakta, her zamanki gibi sebze püresi yerken, Rete Oro'da Amedeo Nazzari'nin siyah beyaz bir filmini izliyorlardı.

9. Kılçık

Saat 20:15

Kılçık kabak çiçeği kızartmasına deli olurdu. Hem de nasıl.

Tüm kapıcılarla birlikte sofraya oturmuş, boyuna yiyor, kendini alamıyordu. Varsın yesindi. Cristiano'nun annesi Bayan Carucci, bir orduya yetecek kadar kızartmıştı nasıl olsa.

"Hanımefendi, elinize sağlık. Çok nefis olmuş gerçekten... İyi ama oğlunuz nerede?.." diye ağzındakini bitirmeden sordu kapıcı kadına.

"Odasında. Kendini iyi hissetmediğini söyledi. Onu anlamıyorum, öyle içine kapanık ki. Neden ona da biraz götürmüyorsun? Hadi onu da kandır da gelsin otursun burada bizimle."

"Elbette, hanımefendi. Hemen gidiyorum."

Kibarlık taslamak Kılçık'ın nasıl da hoşuna gidiyordu.

Sonra Cristiano'nun anası da hiç fena değildi. O dolgun, şehvetli ağzıyla. Gençliğinde herhalde epey kırıştırmış olmalıydı.

Kim bilir...

Bu nefis şeylerin üzerine canı esrar istediğinden, sofradan kalktı, televizyonda cumhurbaşkanını seyretmekte olan tüm kapıcıları selamlayıp elinde kabak çiçeği kızartması tabağıyla, arkadaşının kapısını vurdu.

"Kim o?" diye gürledi biri kapının arkasından.

"Benim."

"Ben kim?"

"Kılçık! Açsana."

Girdi. Cristiano hâlâ pijamalıydı, yatağa uzanmıştı ve bacaklarının arasında bir televizyon vardı.

Hapse tıkılmış bir mahkûmu andırıyordu.

"Ne oldu sana arkadaşım, berbat durumdasın? Nen var?" diye sordu Cristiano'ya tabağı yatağa koyarken.

"Çok kötü bir depresyona girdim, kahretsin. Biliyordum zaten. Noel'dekinden de kötü. Bayramlarda hep böyle oluyorum."

"Merak etme. Seni düşünen, ben varım işte. Çocuk İsa'nın büyücü kralı geldi. Armağancıklarıyla..."

Kılçık, sırtındaki turuncu İnvicta çantasını indirdi. Açıp içinden şişkin bir naylon zarf çıkardı. Arkadaşının burnuna dayadı.

"Ot mu?"

"Hem de Calabria'dan! Bol bol. Bu akşam ciddi bulacağız kafayı sevgili Cristiano. Ben hazırım bile."

Cristiano pek istekli görünmüyordu.

"Hayır, bana uymaz. Esrar içersem dayanılmaz bir sıkıntı doluyor içime. Yapmak istediğim onca şeyi düşünmeye başlıyorum ve..."

"Bu bir şey yapmaz. Yemin ederim. Sonra bak. Bak ne var burada."

Kılçık, bu kez İnvicta'dan iki tane uzun, koyu renkli, muma benzer bir şey çıkardı.

"Bunlar da ne be?"

"Dinamit! Dinamit güzelim. Patlayıcı! On katlı apartmanı havaya uçurmaya yetecek kadar. Geceyarısı patlatacağız bunları. Sosyal tesislerin arkasındaki arsaya atabiliriz. Yıllar boyu unutulmayacak bir patlama olsun istiyorum. Öyle ciddi bir patlama ki, tüm şu zavallılar o izmarit ateşleriyle yanında hiç kalsın, acınacak duruma düşsünler."

Kılçık, Cristiano'nun tiksindiği o her zamanki ukalalığım takınmıştı işte.

"Yahu çıldırdın mı sen? Kafan hiç çalışmıyor anlaşılan. Ya elinde patlarsa ne olur, düşündün mü hiç?.. Sonra kim verdi sana bunları? Bunlar yasak şeyler."

"Top secret. Top secret. Şimdi hadi ben sana güzel bir canlandırıcı hazırlarken sen de giyin. Bu gece işimiz var."

10. Enzo di Girolamo

Saat 20:18

Giulia Giovannini'nin nişanlısı Enzo di Girolamo, lacivert Cherokee'sini sitenin parkına bıraktıktan sonra, Ponza Apartmanı'nı Capri'den ayıran ağaçlıklı alanda sakin ve düşünceli yürüdü.

Memnundu.

Yaşam gerçekten yüzüne gülüyordu.

Becerikli bir yöneticiydi. Gözü pek bir ekonomist.

O sabah gerçekten önemli bir raporu hazırlayıp kaleme alma işini tamamlamıştı. Tek nüsha olarak. Aşağı Ciociaria bölgesindeki küçük ve orta boyutlu tesislerin kalkınması konusunda bir rapor. Altı aydır üzerinde çalışıyordu. Gelecek yıl kesinlikle, üst yönetime yükselmesini sağlayacak olan bir rapor.

Sonra kadınlar, ondan hoşlanıyorlardı.

Giulia hoşlanıyordu. Deborah hoşlanıyordu. Herhalde o sakin ama aynı zamanda suratsız görünümünden etkilenerek kadınlar böyle, midye gibi yapışıyorlardı ona.

Kim bilir. Hoşlarına gidiyordu, işte o kadar.

Debby'ye âşık olup olmadığını sordu kendine.

Şimdiden özlemişti onu. Şu kaçamak buluşma gerçekten de çok iyi gelmişti doğrusu. Ona enerji yüklemişti. Artık, tüm akşamı, eğlenceyi ve hatta belki Giulia'yla sevişmeyi bile karşılayabilecek kadar yakıt depolamış durumdaydı.

Bu konu üzerinde biraz düşünmenin zamanı gelmişti. Tüm bu kadınlar üzerinde. Her şeyden önce de, gelecekteki

duygusal yolunu çizmenin zamanı gelmiş bulunuyordu.

Giulia'yla konuşmalı mıydı?

Artık onunla birlikte olmak istemediğini söylemeli miydi açık açık? En yakın arkadaşıyla ilişkisi olduğunu. Eteğindeki taşları dökmeli miydi?

Hayır.

Kesinlikle hayır.

Sadece iki yol vardı önünde.

Uyanık bir ekonomist olarak, her iki varsayımın da önemli öğelerini gözden geçirdi.

Olasılık A: Giulia'yı bırakmak.

Her gece kavga. Çılgınlar gibi. Hatta tokatlaşma tehlikesi. Bu kadın bana aşırı bağlandı. (Her seviştiğimizde boyuna aynı şeyi fısıldayıp duruyor kulağıma: seni seviyorum, seni seviyorum... Ve bu da hiç hoşuma gitmiyor!) Daha rahat bir eve gitmek zorunda kalacaksın. Taşınacaksın. Neyin var, *neyin yoksa yüklendiğin gibi Debby'ye, Trastevere'deki o karanlık, tek odalı daireye gideceksin (seni kabul edeceğinden o kadar emin misin?), Giulia'nın tüm arkadaşları seni suçlayacaklar, yeni bir çevre edinmek zorunda kalacaksın, (bu da epeyce zor!) Debby'yi de avutmak zorunda kalacaksın, çünkü hiç kuşkusuz en iyi arkadaşının erkeğini elinden aldığı için kendini suçlayacaktır, gene telefon numaranı değiştireceksin ve hepsinden önemlisi de, artık Giulia'nın evine giremeyeceksin.*

Olasılık B: Giulia'yı bırakmamak.

İki kadını birden idare etmeyi sürdüreceksin. Zaman ve görev açısından olanca ağırlığıyla, Debby sana, tabansız bir erkek olduğunu söyleyecek. Giulia'nın durumu çakması tehlikesini göze alacaksın, biri yerine ikisiyle yatacaksın (olumsuz mu, olumlu mu?)...

Deborah onu neden bunca büyülüyordu?

Giulia kadar güzel değildi. Alımlı değildi. Pek dışadönük değildi. Sıskacık bir vücudu vardı. Yemek pişirmesini bilmi-

yordu. Giulia kadar parası yoktu, bir sürü pis kokulu kedisi vardı, ama gene de... Oysa Enzo onun gibisini hiç tanımamıştı. Onun kadar akıllı olanını.

Bir senarist.

En derin selülit sorunlarını, boya sorunlarını, mutfak sorunlarını dert eden bir kadın. Herman Hesse'in ve Milan Kundera'nın kim olduğunu bilen bir kadın.

Apartmanın camlı kapısını açıp asansöre girdi.

Buna karşılık Giulia'da olmayanlar neler?

Cahil. Ölesiye cahil. Olsa olsa üç roman okumuştur: Susanna Tamaro'yu ve Zevkler Şehri'ni. Sonra öylesine köylü ki... Tipik hizmetçi. O memelerle. O boyalı saçlarla. O köfte dudaklarla.

Bu ikileme dalmış, dairenin kapısını açtı. Yanık alkol kokusuna aldırış bile etmedi. Paltosunu çıkardı, askıya asıp mutfağa girdi. Küçük çantası hâlâ elindeydi.

Giulia, düz kayık bir Vietri tabağa füme somon dilimleri diziyordu.

"Başardım, sonunda. Güzel sevgilim..." dedi ve ensesine bir öpücük kondururken tabaktan bir dilim balık aşırdı. Ağzına attı.

"Neler yaptın?" diye sordu Giulia, tabakta oluşan boşluğu bir başka dilimle doldururken.

"Geç vakitlere değin çalıştım, ama yıllık raporumu tamamladım. Hayal bile edemeyeceğin zor bir iş... Biliyorsun çok önemli şeyler... Ben yapmasam eğer... Şu dosyayı çalışma odasına bırakayım da gelip sana yardım edeyim..." diye lokması ağzında karşılık verdikten sonra salona sıvıştı.

"Aldırma. Dinlen sen. Birazdan ötekiler de gelir. İçecek bir şey ister misin, aşkım?" diye seslendi ona kadın.

"Evet, teşekürler canım. Beyaz şarap."

Gördün mü nasıl giyinmiş bu akşam? diye söylendi içinden Enzo, ürpererek. *Şu elbisenin rüküşlüğünü gördün mü, meme-*

leri ortada? Ayıp. Yeter artık be! Bu akşam söylerim ona. Davetten sonra. Ne olacaksa olsun. Ben artık bu kadınla kalamam.

Yetti artık.

Yeni bir yıl başlıyor!

11. Giulia Giovannini

Saat 20:25

Enzo eve girdiğinde Giulia servis tabağına somon füme yerleştiriyordu. Onu birden karşısında görüverdi. Elinde o çantası ve gevşetilmiş kravatıyla. O pırıl pırıl, iyi yürekli, çalışmaktan yorulmuş gözleriyle, ondan iyiden iyiye ve dayanılmaz biçimde tiksinti duydu.

Artık yüreğinde başka hiçbir duyguya yer yoktu.

O bu adama varını yoğunu vermişti; aşkını, evini, güvenini ve o herif bunlarla kıçını silmişti.

Geçen akşam bu orospu çocuğu ondan penisini ağzına almasım istemiş ve o da bu işten tiksindiği halde yapmıştı. Ömründe ilk kez. Aşk yüzünden spermlerini bile yutmuştu herifin.

Ne pislik!

Musluğun içine tükürdü.

Peki ne sanıyordu kendini bu alçak.

Yıllık rapor sunmak. Gün boyu işinde. Ben yapmasam eğer.

Hadi oradan sen de, yalancı. Tabansız bok.

"Aldırma. Dinlen sen. Birazdan ötekiler de gelir. İçecek bir şey ister misin, aşkım?" dedi Giulia dünyanın en doğal sesiyle.

"Evet, teşekkürler canım. Beyaz şarap!" dediğini duydu adamın.

Dudaklarında hain bir sırıtışla buzdolabından şişeyi çıkarıp kadehi doldurdu. Sonra çekmeceden küçük cam bir şişecik aldı.

Guttalax.

Ve müstehzi bir ifadeyle gülerek yarısını boşalttı bardağa.

12. Roberta Palmieri

Saat 20:28

Tüm bu yılbaşı telaşı, hayhuyu Roberta Palmieri'nin umurunda bile değildi.

Ponza Apartmanı'mn birinci katında oturuyordu.

Meditasyon yapıyordu. Çırılçıplak. Lotus pozisyonunda. Stres atıyordu. Ruhunu genişletiyordu.

Konuk bekliyordu.

"Bu da sadece aptal bir toplum göreneği işte. Şu aptal tüketim toplumunun ortaya attığı bir şey daha. Noel'de gelirler, Cadılar Bayramı'nda gelirler, yılbaşında gelirler, rahat bırakmazlar. Gelenekler. Sadece gelenekler. Huzur, neşe, akıllarımızın en gizli köşelerine çekilmiştir. Orada, içeride her zaman bir şenlik vardır, girebilmek için sadece kapıyı açmak yeterlidir" demişti birkaç gün önce Ülker Dostları derneğinin düzenlediği bir meditasyon toplantısında Davide Razzini'ye.

Bu gence karşı yürekten bir yakınlık, empatiye, kaynaşmaya benzer bir şeyler hissetmiş ve bu yüzden onu ayın otuz birinde evine çağırmıştı.

"Gelebilir miyim bilmem... Yemeğe gitmeliyim, bilirsiniz ya... Aile, filan..." diye karşılık vermişti Davide, biraz sıkıntılı.

"Hadi. Mutlaka gel. Sana karşı güçlü bir çekim hissediyorum, belki sevişiriz. Benliklerimizi birbirinin içinde eritebiliriz. Kaliforniya'da Rawaldi'nin yanında staj yaparken kozmik orgazma ulaşmanın, dört tekniğini öğrendim. Su, ateş, hava ve toprak orgazmına."

Davide hemen kabul etmişti.

Roberta meditasyonu bitirdi. Bir Bali pareosuna büründü ve keçi sütü, salatalık ve beyazpeynir ağırlıklı bir yemek hazırlamaya koyuldu. Stereo hoparlörlerden feryatlar, yeni doğmuş bebek ağlamalarına benzer sesler geliyordu.

Alaska'nın dişi balinalarının sesi ile Rus stepleri rüzgârının karışımı bir kasetti.

Kâseleri küçük maroken masanın ortasına koydu ve iki tane koskocaman mum yaktı.

Her şey hazırdı.

Doğru bir Karma'yla kendini gevşemiş hissediyordu.

Yalnızca Davide eksikti.

13. Thierry Marchand

Saat 20:45

Thierry Marchand Kurt Adam'ın VİP salonunun küçük balkonunda oturmuştu.

Sarhoştu.

Tepeden tırnağa yeniden giydirmişlerdi onu. Lacivert pullu bir frak vardı sırtında. Kafasında da bir lastikle tutturulmuş, kırmızı kartondan, minik bir silindir. Régine'i, küçük arpını kucağında sımsıkı tutuyordu. Karşısında yirmi kadar hazırlanmış masa vardı, ortalarında birer mum. Renkli mukavva danteller tavanı ve duvarları süslüyordu. Para verip gelmiş konuklar, onların da başlarında şapkalar, haykırıyor, düdük öttürüyor ve konfetiler saçıyorlardı. Kaşmir üniformalı garsonlar, ordövr tabaklarını dağıtmışlardı bile.

İstiridye, peynir ve çeşitli mezeler.

Thierry kendini tüm bu hayhuydan uzak hissediyordu.

Çatal bıçak gürültüleri. Konuşmalar. Yüksek sesle atılan kahkahalar.

Tümü de bir alkol duvarının ötesindeydi.

Akvaryuma düşmüş tropikal bir balık gibiyim.

Uzaktan onu merakla süzen gözleri görüyordu ve karşılığında o da dudaklarına aptal bir gülücük yapıştırmıştı.

Ama yüreğinde amansız bir kış çöreklenmiş ve kocaman bir yumru, bir asalak gibi, gelip gırtlağına yapışmıştı.

Yıllardır kendini böylesine bombok hissetmemişti. *Ne hallere düşürdüm kendimi. Palyaçolara döndüm. Ben, büyük bir Bretagne'lı müzisyen. Şu boktan yerde köpek gibi tek başıma. Bir dostum yok, hiçbir şeyim yok...*

Arpı okşamaya başladı.

Yolun sonuna geldiğini düşünüyordu.

Şu İtalya yolculuğu tam anlamıyla bir bozgun olmuştu.

Haziran ayında Bretagne'ın küçük bir kasabası olan Bunix'ten karısı ve üç yaşındaki kızıyla yola çıkmıştı. Karavana dönüştürülmüş minibüsle, üçü birlikte. Amaç, İtalya'yı dolaşmak, arp çalarak biraz para yaptıktan sonra Hindistan'a gidip orada kalmaktı. Karısı, yirmi altı yaşında güzel bir kız, iyi bir anneydi ve o da iyi bir baba olduğuna emindi.

Başlangıçta her şey yolunda gitmişti.

Thierry küçük lokallerde folk müzik yapıyor, Annette küçük Daphne'yle ilgileniyor ve artırılan para, Hindistan parası, motorun içine saklanmış bir reçel kutusuna konuyordu. Ama Thierry yeniden içmeye başlamıştı. Akşam, konserden sonra, kazandığı para barlara gider olmuştu. Minibüse zilzurna sarhoş dönüyor, kızıyla birlikte uyuyan karısının yanına kendini atıyor ve öyle, kirli camın arkasından ayı seyrederek dönüp duruyordu yattığı yerde.

Neden içiyordu?

Çünkü babası içerdi, çünkü büyükbabası içerdi, çünkü tüm halkı içerdi. Sonra, için için hissediyordu ki belki kendine biraz daha inanmış olsaydı ünlü olabilirdi, bir plak yapabilirdi, oysa ki o kırk beş yaşındaydı ve yağ sızdıran berbat bir minibüste yaşıyordu.

Sonra bir gün Annette reçel kutusunu açtığında boş bulmuştu. Küçüğü de alıp gitmişti uzaklara. Kızıp köpürmemişti bile, sadece çekip gitmişti, o kadar.

Thierry İtalya'yı yalnız başına dolaşmayı sürdürmüştü, artık karaciğerinin rahat rahat canına okumakta özgürdü.

Sokaklarda çalmaya başlamıştı. Meydanlarda, pazar yerlerinde. Bozuk para karşılığında.

Noel'de bile telefon etmedin karına.

Şimdi, Kurt Adam'ın VİP salonunda, ağlayası geliyordu.

Kendini zorladı.

Mikrofona yapıştı.

"Herkese iyi akşamlar. İtalyancamın kusuruna bakmayın... Nasılsınız bakalım? Hazır mıyız, şey dolu bir? Bir? Elbette üç şeyli bir yıla. Bizim oralarda hep öyle derler. Yaşamak için üç şey gereklidir. Üç şeyin ne olduğunu bilmiyor musunuz? Çok kolay. Hadi! Bilemediniz mi? Tamam, ben söyleyeyim öyleyse. Para! Aşk! Ve başarı!"

Dinleyenlerden cılız alkışlar.

"Hadi, duymadım sizi, güzel bir evet duymak istiyorum. Harika. Biraz daha yüksek! Biraz daha. Daha yüksek! Çok iyi. Bravo size."

14. Gaetano Cozzamara

Saat 20:57

Nolalı Gaetano Cozzamara, yirmi sekiz yaşında, gaga burunluydu, gözleri birer kömür parçası gibiydi, karga karası saçlarını atkuyruğu yapıyordu, geniş omuzlara sahipti ve tanınmış markalar giyerdi.

Mesleği, kadınlara eşlik etmekti. Bir jigolo. Daha doğrusu, zengin kadınların yanlarında gezdirdikleri bir korkuluk.

Nasıl davranacağını biliyordu. Nasıl eğlendireceğini de.

El öpmeler. Kibirli duruş. Anlamlı gülüş. Akıcı sohbet. O kaba Nolalı şivesinden kurtulmuş ve geriye sadece tatlı bir güneyli ağzı kalmıştı. Tüm bunlar onu epey yormuştu. Okumak, kendini eğitmek zorunda kalmıştı. Freud'un, Darwin'in, Tambelli'nin, Moravia'nın kim olduğunu öğrenmişti. İnsanları, giysilerinin kesiminden ve çoraplarının renginden

tanımayı da öğrenmişti ayrıca.

O sabah, saat yedi buçukta telefonun zırlamasıyla yataktan paldır küldür kalkmıştı.

Nola Spor Kulübü takımından eski arkadaşlarıydı arayan.

Ne istiyorlar? dedi kendi kendine. Hâlâ uyku sersemiydi.

Beş yıldır görüşmüyorlardı.

Gaetano üç sezon boyunca, arkadaşları ve amigolar tarafından sevilen, yorulmak bilmez ve saldırgan bir savunma oyuncusu olmuştu. Yaşamını değiştirmeye, Roma'ya gidip orada yeni bir hayat kurmaya karar verdiğinde gerek memleketinde, gerekse futbol camiasında acıklı sahneler yaşanmış, herkes şaşırmıştı.

Şimdiyse tüm takım, antrenörü Aniello Pettinicchio, masajcısı Gualtiero Trecchia ve üç otobüs dolusu amigoyla iki ocakta Casalotti takımıyla bir dostluk maçı oynamak üzere Roma'daydı.

İlle de onu görmek istiyorlardı.

Özellikle yılbaşını Gaetano'yla geçirmek için gelmişlerdi. Memlekette Roma sosyetesinin kalburüstü takımıyla içli dışlı olduğu, televizyon ve sinema dünyasının ileri gelenlerinin çevresine girdiği söylentileri dolaşıyordu.

Küçük bir yerel efsane olup çıkmıştı işte.

"Gaeta! Hepimiz buradayız. Kim varsa. Tüm takım. Bizi gezdireceksin... Eğlendireceksin. Alba Parietti'yi görmek istiyoruz. Alberto Castagna'yla da dost olduğun doğru mu?" demişti ona telefonda, takım kaptanı Antonio Scaramella.

Gaetano soğuk terler dökmüştü.

Kesinlikle olanaksızdı böyle bir şey.

O akşam Kontes Scintilla Sinibaldi dell'Orto'daki, son derece seçkin ve herkese kapalı bir eğlenceye çağrılıydı.

Şaka yapıyoruz be...

Scaramella'nın hevesini kursağında bırakmıştı.

Ona evet, Castagna'yla birkaç kez karşılaştığını ama sade-

ce uzaktan tanıştıklarını ve Alba'yla da artık bir zamanlarki gibi olmadığını anlatmıştı. Sonra da birbiri ardına birtakım bahaneler uydurmaya koyulmuştu.

Scaramella da buruk bir sesle, anladığını söylemişti.

"Önceden haber verseydiniz keşke, çocuklar. Ben bu akşam gerçekten çok meşgulüm. Gelmem olanaksız. Çok üzüldüm, yemin ederim. Özel bir toplantı. Bir kontesin evinde. Hatta bir iki bakan bile var. Belki yarın. Size çevreyi gezdiririm, Collosseum'u, San Pietro'yu filan gösteririm..."

Scaramella, buruk bir sesle anladığını söylemişti. Bakanlar. Kontes. Üst düzeyden kişiler. Berikiler ne yapacağını bilemezdi öyle bir yerde. Ama gene de zararı yoktu. Ona, takımın kaldığı yerin adresini bıraktı: Pansiyon İtalicus, Cavour Caddesi 365.

Gaetano almacı yerine bırakırken rahat ve derin bir soluk almıştı.

Vay canına, ucuz kurtuldum, karabasan gibi.

Gene de gün boyu içi içini yemiş durmuştu. Ama onun işi vardı canım. Adamları peşine takamazdı ki gerçekten. O olmadan da pek güzel eğlenirdi arkadaşları. Roma, yılbaşı geçirilecek yerlerle dolu.

Böyle, tekerime taş koyamazlar.

Öğleden sonra solaryuma gitmiş, ardından manikür yaptırmış ve olanları unutmuştu. Sonra Porsche'sine binip Cassio yoluna çıkmış, Adalar Sitesi'ne gitmişti.

Bekçi ona Kontes Sinibaldi dell'Orto'nun, Ponza Apartmanı'nın en üst katında oturduğunu söylemişti.

Kontesin evine henüz hiç gitmişliği yoktu. Doğrusu onu kısa bir süredir tanıyordu. Bir sanat galerisindeki açılışta tanışmışlardı. Kadının çok zengin olduğunu biliyordu. Çok sosyetik. Çok tanınmış.

Onu Rosetta İnterlenghi tanıştırmıştı, kendisini şu VİP dünyasına sokmuş olan genç dul.

"Sizi ararım. Sizi ararım. Yılbaşına. Bir parti veriyorum... Şöyle sakin bir şey, dostlar arasında."

İki gün sonra da telefon etmişti.

Erken gelmesini söylemişti adama. Ötekilerden önce. Ona tablo koleksiyonunu göstermek istiyormuş da.

Kontesinki bir daire değil sözcüğün tam anlamıyla bir saraydı. Kristal ayaklı abajurlar. Modern tablolar. İnanılmaz derecede çok gümüş. Acem halıları. Aşırı bir gösteriş ve şatafat.

Üniformalı bir uşak ordusu upuzun bir masayı süsleyip hazırlamakla meşguldü.

Onunla bu ikinci karşılaşmasında, Gaetano kontesin az bulunur çirkinlerden olduğunu gördü. Balo elbisesi giydirilmiş İlkçağ insanına benziyordu. En az yetmişinde olmalıydı. Her şeyini yeniden yaptırmıştı. Gerdirilebilecek neresi varsa gerdirmişti.

Ne berbat şey! dedi içinden tiksintiyle.

Ve tablolarını göstermenin güzel ve bal gibi bir bahane olduğunu hemen anladı. Karının ondan başka bir şey istediğini. Yeni yıla görkemli bir girişle başlamaya niyetli olduğunu.

Ah, geçinmek için nelere katlanmam gerekiyor...

Kadın çoktan ateş almıştı bile. Gaetano'ya, şeker hastası bir çocuğun dondurmaya baktığı gibi bakıyordu. Elinde bir gin fizz bardağı, kedi gibi dolanıyordu çevresinde.

"Gaetano, ne kadar yakışıklısın... Gel otur şuraya, yakınıma..." demişti kontes, mavi kadife koltuğa kurulup o kupkuru, etleri sarkmış bacaklarını birbirinin üstüne atarken.

Birbirinden çirkin üç köpek, çevresinde dönüyor ve Gaetano'ya hırlıyorlardı.

Gaetano ise derli toplu oturmuştu. Kadın yaklaştı; baldırını baldırına yapıştırdı.

Gaetano şu sırada hemşerilerinin nerede olabileceklerini düşündü. Akşamı onlarla birlikte geçirmek hiç de fena olmazdı.

"Ne kadar şıksın... Bu ceket sana çok, çok yakışmış. Ne güzel kravat... Dinle, bak ne düşündüm. Altı ocak günü, Epifanya Yortusu'nda Palma'ya gidebiliriz. Mayorka'da nefis bir kasabadır orası. Marki ve Markiz Sergie tarafından davet edildik. Çok güzel bir villaları var..."

"Ben de mi davetliyim?"

Bu öneri Gaetano'nun hiç de hoşuna gitmemişti. Sergie'leri o da tanıyordu. En azından sekseninde vardılar. İki uzay yaratığı.

"Elbette, güzelim" demişti kadın, bardağını tepesine dikerken.

Sonra hemen bir tane daha doldurmuş, elini uzatıp o mum gibi parmaklarıyla Gaetano'nun bacağını sıkmıştı.

"Bak Gaetano, benimle odama gelsene, sana bir şey göstermek istiyorum..." demişti kontes, hormon fırtınasına yakalanmış dişi aslan bakışlarıyla.

"Hemen mi?.." diye içinden geçiren Gaetano, derin bir soluk aldı.

Onu kolundan tutmak zorunda kalmıştı. Bacaklarının üstünde doğru dürüst duramıyordu bile.

Kim bilir kaç kişinin ırzına geçmişsindir sen, ayyaş cadı?

Odaya girince kadın kendini ölü gibi yatağa atmış, sonra yavaş yavaş dönüp boğuk bir sesle konuşmuştu:

"Yapalım! Hemen yapalım, Gaetano. Canım istiyor. Bu yılı dünyadaki en güzel biçimde noktalamak istiyorum."

"Şimdi mi? Hemen mi? Ama... Birazdan davetliler gelecek, kontes..." diye mırıldanmıştı Gaetano, midesine sancılar girmişti.

"Kimin umurunda... Paranı veririm. Soyun. Nasıl olduğunu görmek istiyorum."

Vay anasına! Vay anasına! Nedir bu başıma gelenler. Daha kötüsünü düşünemiyorum.

Her şeyini çıkarmıştı, külotu dışında.

"Ya bu? Neden çıkarmıyorsun bunu da?"

Onu da çıkarmıştı.

"Gaetano ne kadar güzelsin. Beni sen soy. Yalvarırım. Ben yapamıyorum..." diye inlemişti kadın.

Gaetano, Ferragamo'dan alınmış elbisenin açılmak istemeyen fermuarıyla boğuşmayla başlamıştı. Kontes, kukla gibi kendini oradan oraya atıyordu. O üç küçük köpek de Caraceni pantolonuyla oynamaya başlamıştı.

"Soysuzlar! Bırakın Pantolonumu."

"Bırak... Oynasınlar... Oyna... derken kadın, kendinden geçmiş bir durumda Gaetano'nun kollarına yığılmıştı.

Kahretsin! Geberdi! Geberdi bu!

Kulağını o ihtiyar tavuk göğsüne yapıştırmıştı. Çarpıyordu. Tanrı'ya şükür çarpıyordu kalbi.

Sadece sarhoşluktan sızmıştı demek ki.

Hareketsiz bedeni yatağa yatırdıktan ve pantolonunu üç itten kurtardıkttan sonra Gaetano telaşla giyindi.

İyi ya! Ben gidiyorum, diyordu içinden. *Yılbaşı gecesi bu. Zaten yaşamıyor gibiyim. Bu akşam eğlenmek benim de hakkım. Hemen Scaramella'yı arayıp onlara katılıyorum. Umarım hâlâ çıkmamışlardır.*

Yatağın başucundaki telefonu açtı ve numarayı çevirdi.

Oradaydılar. Hâlâ oradaydılar.

Muhteşem!

Scaramella'nın odasını bağlamalarını beklerken aklına dâhiyane bir fikir geldi Hem de ne dâhiyane. Onu tüm Nola'nın en sevilen adamı yapacak bir şey.

Yapar mıyım? Evet, yaparım. Kimin umurunda?

"Alo kimsiniz?" diye karşılık verdi Scaramella.

"Ben, Gaetano."

"Gaetano! Bizi aradın demek? Ne güzel!"

"Ne yapıyorsunuz?"

"Hiiç ne olacak... Yılbaşını geçirmek için çıkıp bir pizzacı ya

da bir restoran aramayı düşünüyorduk. Bize şöyle ucuzundan bir yer salık veremez misin?"

"Ne pizzacısı be? Sizi ben düşünüyorum çocuklar. Sizin için bir eğlence hazırladım. Yalnız sizin için. Cassia yolunda bir apartmanın en üst katında... Şehrin en mutena yerlerinden birinde."

"Senin evinde mi?"

"Şey, pek sayılmaz... Ama bak şimdi beni iyi dinle, sadece takımdaki oyuncularla gel. Unutma sakın. Başka kimseye söyleme. Anlaşıldı mı? Çok özel bir parti bu. Bekliyorum. Şık olun ha. Beni elaleme rezil etmeyin..."

Adresi verip kapattı telefonu.

15. Antonio Scaramella

Saat 21:00

Nola Spor Kulübü'nün santrforu ve kaptanı Antonio Scaramella telefonu kapadı ve memnun bir ifadeyle ellerini ovuşturmaya başladı.

Gaetano hâlâ güvenilir bir arkadaştı demek.

Sabah ona telefon ettiğinde biraz soğuk ve onu başından savmak ister gibi gelmişti. Sanki eski takım arkadaşlarını görmek istemiyor ve sınıf atlayıp sosyeteye girmiş adam havalarına girmeye kalkışıyor gibiydi.

Meğer doğru değilmiş.

Yanılmışmış meğer.

Parti ha!

Cassia yolunda bir apartmanda çok özel bir parti. Roma jet sosyetesinin bir eğlencesi.

Ciddi iş. Son derece ciddi.

Giyinmeliydi. Güzelleşmeli. Evet, lacivert kruvaze ceket ve kulüp renklerinin hâkim olduğu ipek kravat gerekiyordu.

"Kimdi arayan?" diye sordu takımın masajcısı Gualtiero

Trecchia, Pansiyon İtalicus'taki odalarının lavabosunda koltukaltlarını yıkarken.

İnsanın ancak yaşayabileceği bir odacıktı bu. Ortası çökmüş iki karyola. Kıl yastıklar. Televizyon yok. Buzdolabı yok. Aşağıdaki Tunus lokantasının pis kokuları odanın içinde.

"Gaetano'ydu."

"Ya! Peki ne istiyormuş?" dedi Gualtiero Trecchia koltukaltlarını yapay süngerle kurularken.

Havlu bile vermemişlerdi.

Scaramella, bir an Trecchia'ya da söyleyip söylememeyi düşündü. Böyle bir eğlence için fazlasıyla kaba saba biriydi. Tarladan kapıp almışlardı.

Ama gene de takımın üyesi sayılır, diye kabul etmek zorunda kaldı.

Takımdan biriydi işte. Sonra çok alınırdı. Ona söylemeliydi. Gidecekleri yerdekiler de aziz değildiler ya.

"Bir partiye gidiyoruz. Cassia yolunda. Davetliyiz, yalnız bizler, takımdakiler. Bak sakın kimseye söyleme."

"Merak etme. Mezar kadar sessiz olurum" dedi Trecchia, içtenlikle, sonra da aynaya bakarak sordu: "Ne dersin, bıyıklarımı kessem mi acaba?"

16. Gaetano Cozzamara

Saat 21:02

Gaetano kontesin yatak odasının kapısını kilitledi.

Nasıl olsa cadı yarın sabahtan önce kendine gelemez. Sorun yok demektir!

Kravatını düzelterek salona yöneldi.

Uşaklar, beyaz üniformalarıyla konukları bekliyorlardı.

"Her şey tamam mı?" diye sordu gümüş tepsiler içindeki ordövrlere ve kanepelere bir göz atarak.

"Elbette, bayım! Sadece davetlileri bekliyoruz. Bu arada

bir Bellini alır mıydınız?" dedi kır saçlı, yaşlıca bir garson.

Bellini'yi aldı, yavaş yavaş yudumladı.

Olağanüstü!

"Ya kontes? Ona bir şey götüreyim mi?" diye sordu garson.

"Hayır! Kontes yorgun ve kendini iyi hissetmiyor. Ne sorununuz olursa bana soracaksınız!" dedi Gaetano sakin bir tavırla.

"Başüstüne efendim" dedi garson, saygıyla eğilerek.

17. Sukia

Saat 21:05

Patrizia Del Turco, sahne adıyla Sukia, taksiden indi, parasını ödeyip Adalar Sitesi'nin kapısından içeri kararlı adımlarla yürüdü.

Sukia yirmi iki yaşındaydı, ama daha genç görünüyordu. En fazla on beş. Okula giden bir yeniyetmeydi sanki.

İncecik bir beden, altında ancak beliren memelerle beyaz gömlek ve önden düğmeli lacivert bir ceket. İki uzun ve sıska keçi bacağı. Sarı saçları iki örgü halinde omuzlarına iniyordu. Küçücük, çilli, kalkık burnunun üstünde metal çerçeveli gözlük. Sırtında, şeffaf naylon bir yağmurluk vardı, ekose bir etek, dizlerine kadar gelen lacivert yün çorap ve alçak topuklu, siyah rugandan bağcıklı ayakkabılar giymişti. Elindeki açık renk deriden eski sırt çantasını sıkı sıkı tutuyordu.

Bu akşam çalışmak hoşuna gitmiyor değildi doğrusu.

Noel'e, Paskalya'ya boş verirdi o, nerede kaldı ki yılbaşını önemsesin.

Her günkü gibi bir gün işte. Çalışılacak.

Bu akşam iki randevusu vardı. Önce avukat Rinaldi'yle olacak, sonra da, saat üçe doğru, Prenestina yolunda lezbiyenlerin düzenlediği bir eğlenceye gidecekti.

Kimsenin onu görmediğine emin olduktan sonra düofonun düğmesina bastı.

Müşterileri gizlilik isterlerdi. Şık giyimli bir grup gençle birlikte asansöre bindi. Onların, bacaklarına dikilen bakışlarına aldırış bile etmedi.

İkinci katta inip üçüncü kata merdivenden çıktı.

Memnundu. Avukat Rinaldi'den hoşlanıyordu. O korkunç ve ölçü tanımayan *mistress* (patron) gücünü, üzerinde dilediği gibi uygulayabildiği kusursuz bir köleydi adam. Özel sorun yaratmıyordu, hiç karşı gelmiyordu, aşağılanmaya, cezalandırılmaya hiç ses çıkarmıyordu. Kısacası, geleneksel bir sapıktı işte. *Foot fetishist* (ayak fetişisti) ve *bandage* (bağlanma) düşkünü.

Belki de biraz, isteklerinde tekdüzeydi ve çabuk boşalıyordu, o kadar.

Yazıhanenin zilini çalarken avukatın, aşağılanma dozunun daha da artırılmasına hazır olduğuna karar verdi.

Yeni yıla iyi başlamak gerekirdi, değil mi?

18. Kılçık

Saat: 21:08

Kılçık ayağındaki Reebok'larını çıkarınca içerideki hava birden değişiverdi.

Keskin ve yabanıl bir koku odanın içinde serbestçe dolaşıyordu şimdi.

"Bu akşam için çeşitli olanaklarımız var. Genzano'da küçük bir şenlik olduğunu ve Tiber Irmağı'ndaki bir teknede eğlence düzenlendiğini biliyorum..." dedi ikinci esrarlı sigarasını sararken.

"Sen davetli misin?"

"Hayır!"

"Nasıl oldu? Düşünelim bir. Ya uyuz oldun ya da bulaşıcı

bir hastalığa yakalandın herhalde... Peki Tiber'deki eğlenceyi kim düzenlemiş?" diye dalga geçti Cristiano.

Hâlâ pijamalıydı. Gözleri iki küçücük kıpkırmızı bilyeye dönüşmüştü.

"Ne bileyim ben yahu... Galiba Marinelli'nin bir arkadaşı. Bir yolunu bulur sızarız içeri. Sorun değil. Ben eskiden de binmiştim o tekneye. Geçen defa palamarlara tutunarak sızmıştım içeri..."

"Rica ederim... Düşünsene Marinelli'nin arkadaşının verdiği eğlence ne sıkıcı olur! Ceketli kravatlı aptallar ve altınla kaplıymışçasına böbürlenen budala karılar. Kafana bir kurşun sık daha iyi."

"Tamam Cristiano anladım... bu akşam senin gerçekten de aksiliğin üstünde..."

"Öyleyse neden kıçını kaldırıp da çekip gitmiyorsun? Ben burada rahatım!"

"Hayır, doğru değil bu, hiç de rahat değilsin. Faciadan kaçabileceğini düşünme asla. Ben çok düşündüm bunu, daha yılın başında anlamıştım. Berbat bir şey. Bak şimdi sana açıklayayım..." dedi Kılçık, yatağa, Cristiano'nun yamna uzanırken.

"Off Tanrım, dursana azıcık! Burası senin evin mi? Her yere yayıldın. Şu ölümcül silahları da uzak tut!" diyen Cristiano, arkadaşının ayaklarını gösteriyordu.

19. Davide Razzini

Saat 21:11

"Demek yoğurtlu zencefilli hıyarları beğendin, öyle mi?" dedi Roberta Palmieri, adamın ağzına tıkıştırmaya çalışarak.

"Evet... nefis! Kutlarım."

Ömründe bundan berbat bir şey yediğini anımsamıyordu. Ayrıca bu karı da iyice çıldırmış olmalıydı.

Gözleri garip garip bakıyordu...

Davide, bu *New Age* büyücüsünün karşısında, alçak bir masanın önünde halının üstünde bağdaş kurmuştu.

Huzursuzdu.

Kadın onu korkutuyordu.

Tam bir çılgındı. Onu serseme çevirmek ister gibi lafa tutmuştu. UFO'lar hakkında. Orgazm anında uzay yaratıklarıyla kurulabilen bağlantı üzerine konuşup duruyordu.

Mini futbol takımındaki arkadaşlarıyla ve nişanlısı Loredana'yla yemediği yemeğin pişmanlığını duyuyordu.

Orada hıyar yok. Keçi sütü yok. Şu anda tüm arkadaşları İl Leone d'Oro restoranda bayram ediyorlar, kanepeleri, domuz paçası dolmalarını, mercimekleri, fırında patatesleri ve nefis şarapları mideye indiriyorlardı.

Ne işim var benim burada?

Böylesine açık bir davetin büyüsüne kaptırmıştı kendini. İlk kez bir kadın onu böyle evine, açıkça yatma niyetiyle davet ediyordu. Sonra da şu, gezegenler arası dört orgazm hikâyesini merak etmişti. Daha o zaman anlaması gerekirdi karının aklının başında olmadığını.

Ne aptallık yaptım ben! diye kendini azarladı.

"Anlatsana Davide, kendi bilincine varma ve kendini keşfetme derslerine nasıl katıldın sen" dedi Roberta bir yandan da lokmaları ağzına tıkmaya çabalıyordu.

Tehlikeli biçimde yaklaşmıştı. Sırtını okşamaya başlamış ve gözlerini gözlerine dikmişti.

"Şey... gerçek şu ki, bizim şirkette yapılan bir çekilişte kazandım bu dersleri almayı. Yoksa ben meditasyondu, bilinçlenmeydi, bir şey bilmiyordum ki..."

Yeter! Şimdi kalkıp gidiyorum.

"Bak şimdi gitmek zorundayım... Annem hast..." diye duraksayarak söze başlayan Davide, arkasını getiremedi.

Ona bir şeyler oluyordu.

Bu gözler. Bu gözlerde garip bir şey vardı, mıknatıs gibi onu çeken.

Davide bu şeytanca bakışlar karşısında dağılmış, huylanmıştı.

Hadi. Hadi. Hadi. Çek git buradan.

Kadına bakmamaya çalışarak kalktı. Bacakları pelte gibi olmuştu.

"Nereye gidiyorsun?" diye hışımla sordu Roberta.

"Bağışla beni... gerçekten... Gitmeliyim. Annemin oksijen tüpünü değiştirmediğim geldi de aklıma. Git..."

"Otur!" diye buyurdu kadın.

Davide, bacaklarının ve bedeninin, cadının emrine uymasına şaştı.

"Şimdi de yüzüme bak!"

Davide çaresiz baktı, başka türlüsü elinden gelmedi.

20. Michele Trodini

Saat 21:12

Michele Trodini ailesiyle birlikte sofraya oturmuştu. Lazanyasını, hiç tat almadan, robot gibi yiyordu. Çevresinde konuşulanları bile duymuyordu.

İkide bir, pencereden dışarı, gökyüzüne bakıyordu. Koskocaman, kara ve yağmur yüklü bulutları renk renk ışıklar aydınlatıyordu.

Heyecan içindeydi.

Kafası şimdiden sıfır saatteydi. Geceyarısında. Karyolasının altına gizlediği tüm o maytapları ateşleyeceği saatte. Büyükbabasıyla birlikte sardunyaların arasına sokuşturduğu o havaî fişekler, odasında sakladıklarının yanında hiç kalırdı. Noel'de büyükbabasının, annesinin ve babasının verdiği tüm harçlıkları biriktirip almıştı bu havaî fişekleri.

Napoli'den bir sınıf arkadaşına getirtmişti.

Ciddi iş. Trik traklar, Maradona topları, havaî fişekler ve füzeler. Bir cephanelik.

"Michele! Michele! Ne yapıyorsun, duymuyor musun? Ablan senden su istedi."

"Ne?" dedi annesine.

"Su, Michele! Su!"

Michele ablasına şarabı uzattı.

21. Roberta Palmieri

Saat 21:15

"Ben sana söyleyince... Ben sana söyleyince... Güzel! Güzel! Böyle! Böyle... Bak bana! Bak bana!" dedi Roberta Palmieri Daniele Razzini'ye. "Şimdi de soyun!"

Adam, söyleneni yaptı. Sırtında ne varsa çıkartıp çırılçıplak kaldı.

Vücut fena değil. Belki biraz göbeklice ama, dedi içinden Roberta, memnun olmuştu.

Daniele artık onun emrinde bir robota dönüşmüştü. Suratına yapışmış bir sırıtış. Gözler fal taşı gibi açılmış.

"Rahatsın. Çok rahatsın. Şimdi de yere uzan. "

Daniele kaskatı hareketlerle söyleneni yaptı.

"İyi, şimdi de düşüncelerini yoğunlaştır. Tahrik edilmiş durumdasın. Hem de çok. Dünyanın en tahrik olmuş erkeğisin. Dünyadaki tüm kadınları doyurmak istiyorsun. Çiftleşmeye hazır bir boğasın. Penisin koskocaman olmuş, aşırı büyümüş... Beton gibi kaskatı."

Gerçekten de bu emir üzerine Daniele'nin kuşu kıpırdanmaya, büyümeye, yağlı ve gevşek bir tırtıldan upuzun ve sert bir yılanbalığına dönüşmeye başlamıştı.

"Çok iyi. Şimdi sen böyle kalıyorsun. Sürekli. Çelik gibi. Boşalamıyorsun! Anladın mı? Boşalamıyorsun. Asla. Benimle birlikte yinele. Boşalamıyorum ben."

"Boşalamıyorum ben" diye papağan gibi yineledi o da.

Roberta, bu adamı kolayca uyutmuş olmaktan memnun, keçi sütünü içip bitirdi ve sarındığı pareoyu çıkarıp yere bıraktı.

Kaseti çalıştırınca odaya cıvıltılar, kuş sesleri ve çığlıklar doldu.

Amazon yağmur ormanının sesleri.

"Aaaaaaaarrrrrrrrrr" diye kükredi kadın ve sonra bir robot gibi, gözlerini tavana dikmiş, mutlu Daniele'nin üstüne çullandı.

22. Gualtiero Trecchia

Saat 21:16

Gualtiero Trecchia odanın kapısını kilitleyip Pansiyon İtalicus'un uzun ve karanlık koridoruna daldı. Bu sıvaları dökülen, rutubetli duvarları üç göz kırpan ve uğuldayan lamba sarı sarı aydınlatıyordu. Büyük, mat bir aynanın karşısında, kendine bakmak için bir an durdu.

Bıyıklarını kesmekle iyi etmişti. Yüzü daha temiz, genç görünüyordu şimdi. Saçlarına canlandırıcı jöle de sürmüştü. Kalçalarına dek inen lacivert bir ceket giymişti. Modern kesimli. Yaka siyah kadife. Paçaları dar, kurşunî bir balon pantolon. Üstü çapraz deri mokasenler ve yakasız beyaz bir gömlek. Hepsini, modayı takip eden kayınbiraderinden ödünç almıştı. Adam Acerra'da bir diskotek işletiyordu.

Öyle ya, kendi giysileriyle pek perişan görünürdü yoksa. Kemerini bir delik daha sıkıp, kararlı adımlarla merdivene yöneldi. Çocuklar onu aşağıda bekliyorlardı.

Koridorun dibinden karanlık bir gölge çıkıp ona doğru yürüdü.

Gualtieri durdu... ve bastı küfürü.

Fena enselendim be!

Ona doğru gelen, fanatik Nola taraftarlarının tartışmasız

başkanı, Tanrı'nın Çomarı dedikleri Maurizio Colella'ydı. Tam anlamıyla kahrolası bela bir herif.

Gualtiero Trecchia, yürüyüp gitmeye karar verdi. Durmamaya. Onu öylesine selamladıktan sonra, rahat bir soluk alarak geçti gitti yanından.

Ama domuz jambonu gibi kocaman bir el omzuna indiği gibi onu sorumluluklarına çiviledi."

"Nereye gidiyorsun beyefendi, böyle giyinmiş? Eğlenmeye mi gidiyorsun?" diye omuz başında kükredi.

"Bırak yahu. İşim var..." diye mırıldanan Gualtieri celladı başından savmaya çalıştı.

Ondan nefret ediyordu. Herif bir kez sana yapışırsa bir daha dünyada bırakmazdı. Frosinone'li bir amigonun kafasını bir tos vuruşuyla paramparça etmişti. Kalpsiz, duygusuz hayvanın tekiydi. Ondan her şey beklenirdi.

"Nereye gidiyorsun bakalım, yakışıklı? Bizimle pizzacıya gelmiyor musun yoksa?"

"Hayır, işim var benim" diye yineledi Gualtiero. Titriyordu.

"Böyle iki dirhem bir çekirdek giyinmiş, ha? O halde gerçekten de özel bir şey olmalı..."

"Yok canım... Önemli bir şey değil" diye geçiştirmeye kalkıştı Gualtiero.

"Söylesene o halde..."

"Hayır, söyleyemem..."

Tanrı'nın Çomarı, elini yakalamış sıkıyordu. Gualtiero eklemlerinin pas tutmuş kapı menteşeleri gibi çatırdadığını hissetti.

"Hayır. Bırak elimi. Benim ekmek param onlar. Parmaklarımı kırarsan çocuklara masaj yapamam ki" diye acı içinde haykırdı.

"Öyleyse söyleyeceksin. Yoksa bu elle ancak süpürge tutabilirsin."

Gualtiero Trecchia çaresiz, bülbül gibi öttü.

23. Avukat Rinaldi

Saat: 21:20

"Bayılıyorum bu harika ayaklarına, efendim benim. Yalvarırım... Yalvarırım... bırak biraz daha yalayayım onları" dedi avukat Rinaldi. Dörtayak tavşan gibi yazıhanesinin uzun koridorunda koşuyordu.

"Yaramaz! Yaramaz çocuk! Yürü bakayım" diye haykırdı Sukia, adamın bembeyaz, pörsük kaba etlerini kırbaçlarken.

Avukat, başındaki o yün başlıkla, mavi beyaz çizgili fanilası ve baldırlarına değin inen donuyla bebeğe benziyordu. Sukia'nın bir kez daha indirdiği kırbaç, poposunda kırmızı bir çizgi bıraktı.

"Aaaah. Efendim benim, yalvarırım sana, dersimi aldıktan sonra ayak parmaklarını yalayabilir miyim?"

Reçeli parmakladığı için cezalandırılan bir çocuğun sesiyle konuşuyordu.

"Kapa çeneni, yumurcak!"

Hadi, bir kırbaç daha.

Şimdi kızın üstünde sadece dantelli bir sutyen vardı, sırtında bir sürü bağcıkları olanlardan. Küçücük memelerini sıkıştırmıştı. Cinsel organındaki tüyler tıraşlanmıştı ve kasıklardan inen iki yılan şeklinde dövme, vajinanın içinde kayboluyordu.

"Buraya gel, sürünerek!" dedi Sukia şımarık çocuğa. Kırbacı elinde tutmuş, sallıyordu.

Avukat iki sıçrayışta bacaklarının arasına girip hemen ayaklarını yalamaya kalkıştı.

"Dur, bekle! İstiridyeleri getir buraya."

Rinaldi bu buyruğu ikiletmedi. Küçük mutfağa koşup bir çırpıda, elinde açılmış, limon dilimleriyle süslenmiş bir tabak istiridyeyle döndü.

"Parmaklarımın arasına diz."

Rinaldi yumuşakçaları kabuklarından ayırıp parmakları-

nın arasına dizmeye başladı. İri ve yapış yapış hayvanlardı, ve o saydam sıvılarını Sukia'nın tabanına ve ayaklarının üstüne akıtıyorlardı. Avukat bu nazik görevi yerine getirirken zevkten küçük çığlıklar atıyordu.

Zarif ayaklardı Sukia'nınkiler.

Küçük ama fazla değil. İnce. Tabanı eğimli. Topuğu yumuşak. Parmaklar sıska ve hareketli, biraz ayrıkça. Ve tırnaklar bakımlı, kırmızı ojeli. Hiçbir nasır ya da sertlik, güzelliklerini bozmuyordu.

Avukat gibi ihtiyar bir fetişist için bulunmaz ayaklardı.

Ama şimdi, parmakların arasına yapışmış o hâlâ canlı, titrek omurgasızlarla...

Rinaldi işini bitirince, aç bir bebeğin annesinin memesine yapışması gibi üzerlerine saldırdıysa da diline bir tekme yedi.

"Efendim benim! Şimdi ne suç işledim ki?"

"Sersem! Limon!"

Doğru ya. Limon koymamıştı. Telaşla ve hırsla sıktı limonu da ve sonunda ıslak mezeyi emmeye başladı.

24. Giulia Giovannini

Saat 21:27

Davetlilerin çoğu gelmişti. Giulia Giovannini kusursuz bir ev sahibesi gibi davranıyordu. Havadan sudan konuşuyor, birbirlerini tanımayanları tanıştırıyor, mezeleri gezdiriyordu. Sözde kayıtsızdı, ama ikide birde, kimsenin onu görmediğine emin olduğunda, elini oraya göğsüne, anahtarı koyduğu yere götürüyordu ve yüzüne bir gülücük yayılıyordu.

25. Monnezza

Saat 21:35

Monnezza'ya göre tüm bu kılık değiştirme olayı koskoca-

man bir saçmalıktı. Sonra ona giydirdikleri şu smokin her yanını sıkıyordu. Omuzlarını çekiştiriyor ve eğildiği zaman pantolonunun patlayacak gibi olduğunu hissediyordu.

Üstelik, ne can sıkıcı... Burada aşağıda, hiçbir şey yapmadan beklemek.

Buiaccaro'nun krem rengi eski A112 Abarth'ının arka koltuğunda oturmuş bekliyordu iki saati aşkın bir süredir.

"Hadi gitmiyor muyuz artık?" diye pufladı.

"Daha değil. Daha yukarı çıkanlar var... Birazdan" diye karşılık verdi sürücü yerinde oturan Buiaccaro. Onun da sırtında bir smokin vardı, ama onunki beyazdı.

Kırışmış cildiyle kır saçlı, ihtiyar bir garsona benziyordu.

"Daha ortalık yatışmadı baksana. Üst kat dairenin her yanı aydınlık. Kim bilir ne eşyalar vardır orada, ne gümüşler. Girip çantaları, masa üstlerini temizleyebiliriz..." dedi omuzlarına değin inen siyah saçları, kulaklarında kocaman göz alıcı iki altın halka olan yirmi yaşlarındaki Küpeli. Kontes Sinibaldi'nin konutuna diktiği dürbünü gözünden indirmiyordu.

"Yavaş gel... Ben yeni yıla Regina cezaevinde girmek istemiyorum... İşimizi bitirelim sonra dosdoğru eve" dedi Monnezza.

Şu Küpeli de çok toydu ve haddinden fazla Roger Moore'lu film seyretmişti. Göze batmamak için smokin giymek de onun dâhiyane buluşuydu zaten. Sözde üst kattaki eğlenceye davetli üç seçkin beyefendi gibi görüneceklerdi. Şu Küpeli budalası, centilmen hırsız Arsen Lüpen masalına öykünüyordu, ama aklı başında ve deneyim sahibi biri olan Monnezza onun sadece adi bir apartman hırsızı olduğunu pekâlâ biliyordu. Kapıları tekmeyle kırıp içeri giren ve alabildiği kadar eşya, hatta olanağını bulduğunda bulaşık ve ekmek kızartma makinelerini bile alıp götüren hırsızlardan.

"Dairenin boş olduğundan emin miyiz? Gafil avlanmayalım sakın..." dedi Buiaccaro, dürbünü Küpeli'nin elinden hırsla çekerken.

"Merak etme... yılbaşı gecesi bir avukat yazıhanesinde kim olabilir ki sence... Hiç kimse. Faksları da, bilgisayarları da, geri kalan ne varsa hepsini alıp götürmeye bol bol zaman buluruz. Hatta kasası bile vardır kuşkusuz. Biraz daha beklesek yeter."

Monnezza denilen adam bir kesekâğıdından plastik bir kutu çıkardı. Açtı. İçinde, karısı İnes'in hazırladığı domuz etli mercimek vardı.

"Kahretsin, soğumuş. Ne güzel yılbaşı doğrusu" diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdandı kendi kendine.

Bir tane domuz eti aldı ve ağzına atmak üzereydi ki, elinden fırlayıp tam da bembeyaz gömleğinin üzerine düştü. Küfürü savurdu Monnezza.

26. İmparator Deborah Cordella

Saat 21:38

Sonunda Giulia'nın davetlilerinin hepsi gelmişti.

Toplam on beş kişiydiler. Sofraya oturuldu. Herkes birbirinden şıktı. Samimi, huzurlu ve alkolün gevşettiği bir ortam vardı, sadece pencerelerin dışında Roma semalarında sürüp giden bombardıman biraz kulakları tırmalıyordu, o kadar.

Enzo, Deborah'yla karşılıklı oturuyordu. Giulia ise masanın başında.

"Deborah, duydum ki yeni bir oyun yazmışsın... Konusunun ne olduğunu sorabilir miyim acaba?" dedi tüvit ceketli ve kırmızı gömlekli bir genç.

"İşimden söz etmekten hiç hoşlanmam" dedi İmparator Deborah Cordella bir grissini alıp haşin bir öğretmen edasıyla sallayarak.

Zayıftı. Kumral, kısacık, erkek gibi kesilmiş saçları vardı. Dümen yekesi gibi bir burun daracık suratını ikiye bölüyordu. Yusyuvarlak gözlüğü ona feminist bir Alman havası veriyordu.

"Hadi Debby, ne olur, bir şeyler anlat şuna!" diye üstüne gitti Enzo.

Enzo'nun keyfi yerindeydi. Rahattı. Belki de aşırı sırnaşık davranıyordu. Giulia'ya bakıp ne düşündüğünü öğrenmek için döndü, ama o her zamanki gibi süzüm süzüm süzülüyordu.

Bak hele şuna!

Senarist şöyle bir davranıp o hindi boynunu uzattı ve grissiniyi bir maestro gibi sallayarak konuştu:

"Pekâlâ. Anlaşıldı. Sadece sinemadaki o iğrenç hayvan sömürüsünden yola çıktığımı söyleyeceğim... İnanılır gibi değil. At konusu üzerinde uzun uzadıya durmak istemiyorum. Kovboy filmleri furyasından kuşkusuz anımsayacaksınız, atları kısırlaştırırlardı, daha uysal olsunlar diye. Ya köpekler... Bırakalım onları. Lassie, Rintintin ile Beethoven ve *Bak Şu Konuşana*'daki sokak köpekleri en iğrenç köpek örnekleridir... İyi, sadık ve sevimli. Hatta zaman zaman beceriksiz. Bu duruma bir son verilmeli. İşte bunun içindir ki, ben polis köpeği Ciro üzerine bir öykü yazdım. Roma havaalanında, Tayland'dan gelen eroinden yapılmış bir Buda heykelini yediği için ölen zavallı bir uyuşturucu bağımlısı polis köpeğinin hikâyesi. Acıklı, yürekli, zor bir öykü yazdığım. Çok iyi bir yorum gerektiriyor. Yapımcı, Emilio Spaventa, Ciro rolü için *Birillo ve Kanguru Tommy'de* oynayan küçük cocker'ı önerdi. Umarım iyi olur. Bilmem o role yakışır mı? Ama gene de bu tartışmanın kapandığını hiç düşünmüyorum ve bir başka büyük toplum yarası olan, başıboş hayvanlar konusunda da bir oyun yazmak istiyorum." Teatral bir tavırla grissinisini tonlu salça tabağına batırıp ağzına götürdü.

27. Sukia

Saat 21:41

Sukia iyiden iyiye kızışıyordu. Bu da işini hakkıyla yerine

getirmesindeki sırrıydı onun.

Üstelik bu akşam kendini özellikle formunda hissediyordu.

Avukat istiridyeleri bitirdikten sonra, sinekleri öldürmek için onu sinek patpatıyla da bir güzel pataklamıştı. Belki de zavallıyı biraz fazla hırpalamıştı, ama herif öyle sevinç çığlıkları atıyordu ki, kıçını bir çiğ et parçasına dönüştürmek zevk veriyordu insana.

Evet, hiç kuşku yoktu ki, Rinaldi daha da fazlasını hak ediyordu.

Onu en ağır şekilde aşağılaması, kirli bir dona, artık onur diye bir şeyi kalmamış bir yaratığa dönüştürmesi gerekiyordu.

İşte o zaman gerçekten mutlu olacaktı.

Avukatın zevkten kendinden geçmesi gerekiyordu.

"Çıkart şunları!" diye buyurdu.

Adam başı önde, söyleneni yerine getirdi. Üzerindeki çocuk giysilerini çıkarıp çırılçıplak, solucan gibi dertop oldu. O şiş göbeği, kısacık ve kıllı bacakları, kıpkırmızı kıçı ve dikilmiş penisiyle, iğrenç görünüyordu gerçekten.

"İğrençsin! Midemi bulandırıyorsun. Canını yakmak istiyorum!"

Sukia sırt çantasını aldı ve içinden, sahip olduğu en ölümcül işkence aletini çıkardı, her mazoşisti zevkinden öldürecek olan şeyi. Aracı eline aldı, bembeyaz dişlerini gıcırdattı ve fişi prize soktu.

Yazıhaneyi hiç de hoş olmayan bir uğultu doldurdu.

Avukat, başını kollarına gömmüştü ve ağlıyordu. Uğultuyu duyunca tek gözünü açtı ve celladının kullanmak için hazırladığı o korkunç zevk makinesini gördü, kekelemeye başladı:

"Hayır! Yalvarırım sana! Epilasyon aleti hayır!"

İyi de, dinleyen kim... Sukia, o korkunç aleti göğsündeki o kıl ormanına daldırdı.

28. Enzo di Girolamo

Saat 21:44

Enzo di Girolamo tam anlamıyla esrime halindeydi.

Ne yaman kadın! Ne duyarlılık! Ne yaman analiz yeteneği... diyordu içinden, Deborah İtalyan sinemasının içine düştüğü bunalımdan söz ederken.

İnsanın yanında böyle birinin olması fevkalade bir şey... Hem de heyecan verici. Gerçekten. Onunla öyle sıradan saçmalıklardan konuşulmaz. Her zamanki boş gevezelikler yapılmaz.

Çok değil, ancak bir hafta önce Saturnia'ya, kaplıcalara gitmişlerdi. Orada, gece, sualtında kucaklaşmış, yaşamın anlamından, umuttan, buz gibi ve sonsuz bir evrende yalnız kalma korkusundan söz etmişler, sonra da kükürtlü suyun içinde sevişmişlerdi. Tatlı tatlı. Şaşkın iki sevgili gibi.

Giulia'nın o bilgisiz ve akrobatik sevişmesiyle hiç alakası yoktu.

Ayağını uzatıp karşısında oturan Deborah'nın bacağına dokundu ve bu kaçamak dokunuş kendini daha iyi hissetmesine yol açtı.

Daha iyi.

Biraz daha iyi.

Gerçekten de yaklaşık on dakikadır bağırsakları sanki birbirine geçiyordu. Büyük Okyanus'ta bir gelgit. Sindirim sistemine kramplar giriyor ve önüne geçilmez şekilde tuvalete gitme gereksinimi duyuyordu.

Yahu, ne yedim ki bugün ben? Bir şey dokunmuş olmalı! diye dişlerini de, kıçını da sıkmış, düşünüyordu.

Artık dayanamayacaktı. Gidip boşaltmalıydı.

Renk vermemeye çalışarak kalktı. Telefona gidiyormuş gibi. Rahat. Telaşsız. Ama salondan çıkar çıkmaz tuvalete doğru yüz metre koşucusu gibi atıldı.

29. Thierry Marchand

Saat 21:45

Thierry Marchand esprili davranmaya çabalamıştı. Parlak zekâsını ortaya dökmeye. Ama dayanacak gücü kalmamıştı. Gırtlağındaki yumru, sanki büyümüştü ve zorlukla soluyordu.

Evrensel, derin ve kopkoyu bir karamsarlığa düşmüştü. Leopardi gibi. Son derece acıklı bir şarkı çalmaya başladı. O çok geniş Bretagne dağlarının belki de en hüzünlü ve özlem dolu şarkısını.

Saint Michel Adası balıkçılarının karılarının yaktığı geleneksel ağıttı bu.

Daha ilk iç karartıcı notalarda, masalardaki davetliler homurdanmaya, ıslık çalmaya, haykırmaya başladılar. Ardından, ilk anasonlu sandviçler ve tavuk ezmeli, kazciğerli kanepeler sahneye yağmaya başladı.

"Ne bu rezillik be? Yeter! Yuuh. Yuuh! Defol git. Biz para verdik. Paramızı geri isteriz" diye haykırıyordu davetliler.

Thierry hiç istifini bozmadan sürdürüyordu şarkısını. Yanağına yapışmış bir domuz salamıyla, onlara değil, kendi için söylüyordu.

Korumalardan, o turuncu ceketlisi, koşarak sahneye çıktı ve müzisyenin burnuna kiraz dalı gibi düğüm düğüm yumruğunu indirirken sıkılmış dişlerinin arasından pis pis homurdandı.

"Annemin üstüne yemin ederim ki, şu boktan şarkıyı hemen kesip bir salsa ya da merengeye geçmezsen şu aptal arpını kafanda kırarım..."

30. Gualtieri Trecchia

Saat 21:48

Gualtieri Trecchia takımın geri kalanıyla otobüste oturmuş, sessizce, ağrıyan elini ovuşturuyordu. Berikiler oralı

değildi, gülüşüyor şakalaşıyorlardı.

Bülbül gibi öttüğünü söylemenin yeri olup olmadığını düşündü. Kahrolası dilini tutamadığını. O Tanrı'nın Çomarı alçağının zor kullanarak ondan adresi aldığını.

Ama nasıl olsa gelmez. Düşünsene, böyle birinin Cassia yolundaki bir partide işi ne...

Elini ovuşturmayı sürdürdü.

31. Monnezza

Saat 21:58

"Şuraya bak! Ne hale getirdin gömleğini ? Böyle beceriksiz, işini bilmeyen adamlarla çalışmak ne kadar da zor" diye söylendi Küpeli.

"Ne olacak yahu, görünmez ki. Ceketi kapatırım olur biter..." diye karşılık verdi Monnezza, bir yandan parmağıyla salça lekesini temizlemeye çalışırken.

Üçü A112'den inmişler, şimdi çaktırmadan Ponza Apartmanı'na yaklaşıyorlardı.

Harekete geçme zamanı gelmişti.

"Şimdi Sinibaldi'nin zilini çalarız. Açarlar. Planı en ufak ayrıntısına değin inceledim ben.

Küpeli, kararlı bir tavırla düofonun düğmesine bastı.

"Kim o?"

Bir erkek sesi.

"Ben Duccio Trecani. Açınız lütfen" dedi yılışık sesiyle Küpeli, sözde umursamaz ve soylu bir sesle, bir yandan da ötekilere, merak etmeyin der gibi bir ifadeyle fısıldadı:

"Rahat olun."

"Açamam, adınız listede yok, üzgünüm."

"Bir yanlışlık olmalı. İmkânsız bu."

"Üzgünüm. Ne diyeceğimi bilmiyorum."

Monnezza ile Buiaccaro bıyık altından gülmeye başladılar.

"İnanılır gibi değil. Akıl almaz bir durum. Ben davet edilmiştim..."

"Kimin tarafından? Kim davet etti sizi?" diye sordu ses, hışımla.

Küpeli dondu kaldı ve zilin yanındaki isme bir göz attıktan sonra dedi ki:

"Bay Sinibaldi dell'Orto. Bizzat onun tarafından."

"Bay Sinibaldi dell'Orto diye biri yok. Siz yalancısınız" diye yanıt verdi ses, küçümser bir tonda.

Şimdi Monnezza da, Buiaccaro da, kasıklarını tutarak gülüyorlardı. Küpeli onlara öldürücü bir bakış fırlattıktan sonra olanca edepsizliğini ortaya döktü.

"Seni boynuzlu seni! Nasıl bana yalancı dersin. Şimdi kafandaki boynuzları kırmazsam!"

Yanıt, bekletmedi.

"Bok çukuru sen de! Lağım faresi!"

"Orospu çocuğu. Aç yoksa ayaklarını kırarım!"

"Deli herif! Haydut!"

"Kıçı kırık! Edepsiz!"

"Patla! Utanmaz herif!"

Herhalde gece boyu böyle küfürleşip gideceklerdi, Monnezza'nın tam yerine inen tekmesiyle kapı ikiye ayrılmasaydı."

"Bak nasıl olurmuş, Küpeli" dedi Monnezza.

Küpeli, suratı kıpkırmızı, noktaladı.

"Sen kıçını yırt istediğin kadar. Ben gene de çıkıyorum."

"Çık. Çık da görelim. Ben buradayım."

Üçü birden çevreyi kolaçan ettikten sonra sessiz adımlarla apartmana girdiler.

32. Gaetano Cozzamara

Saat 21:59

Şu pis herifler! İlle de denerler bir kez. Duccio Trecani'ymiş!

Yahu çalıştır kafanı. Başka bir ad uydur. İyi ki ben buradayım, dedi memnun bir ifadeyle Gaetano Cozzamara.

Mutluydu. Sadece durumu denetim altında tutması gerekiyordu, o kadar.

Anlaşılan üst düzey bir parti olacaktı bu.

Gidip bir Bellini daha aldı.

33. Tanrı'nın Çomarı

Saat 22:00

Tanrı'nın Çomarı yönetimi ele almıştı.

Otobüsün sürücü yerinde ayakta duruyordu ve elinde bir megafon vardı.

"Harika ! Bu akşam eğlencedeyiz. Köpeğiniz sizi bir partiye götürüyor ! Nola onuruna verilen bir partiye" diye megafonun içine haykırdıktan sonra zıplamaya ve bağırmaya başladı:

"Casalotti'den zıplamayan ne olsun, ne olsun... Kim zıplamazsa..."

Otobüse tıka basa doluşmuş tüm amigolar, inanılmaz bir gürültü çıkararak ve sloganı yineleyerek zıplamaya başladılar. Sonra hep birlikte başkanlarını alkışlamaya koyuldular.

"Çomar ! Çomar ! Pele senin yanında halt etmiş."

Çomar, direksiyona geçti ve ıslıklar, bağırışlar arasında, peşinde diğer iki otobüs, yola koyuldu.

Hedef?

Cassia Yolu 1043.

34. Michele Trodini

Saat 22:07

Sonunda tatlıya gelmişlerdi. Michele içindeki heyecanla birlikte kaygının da giderek büyüdüğünü duyumsuyordu. Noel harçlıklarını tüm bu havaî fişeklere harcadığını duyun-

ca babasının ne diyeceğini, bu haberi nasıl karşılayacağını kestiremiyordu.

Babası, bunların tehlikeli şeyler olduğunu söylerdi her zaman. Her yıl milyonlarca kişinin bu patlayıcılarla oynarken elini, gözünü yitirdiğini söylerdi.

İstersen sen de patlatabilirsin, derim ona. Böylece beni de denetlemiş olur...

Sonra, büyükbabası vardı.

Büyükbaba Anselmo iyi insandır. Bana yardım eder.

Ailesi televizyonun karşısındaki yerini almıştı. Şu can sıkıcı Mara Venier'yi izlemek için. Yeni yıla orada girmek istiyorlardı! Ne kötü! Michele kafes içindeki yabanî bir hayvan gibi dolanıp duruyordu.

"Oğlun birkaç fişek ateşlemek istiyor..." dedi Anselmo Frasca damadına, sonra da Michele'ye göz kırptı.

Michele soluğunu tutarak babasının yanıtını bekledi.

"Daha erken... Şimdi otur hele. Beklemeyi bilmelisin. Zamanı gelince terasa çıkar birkaç maytap atarız..."

"Şimdi birkaç tane atamaz mıyım? En küçüklerinden..." dedi Michele, çekingen ve ağlamaklı bir sesle. Ellerini kavuşturmuş, başını öne eğmişti.

"Ne dediğimi duymadın mı? Şimdi otur şuraya hele..." dedi babası gözü televizyonda, ayı yavrusu kılığına girmiş Mara Venier'de.

"Ama..."

"Gel yanıma. Sabırlı ol..." dedi yaşlı adam da, ona kanepede yer açarak.

Michele büyükbabasının yanına oturdu.

35. Monnezza

Saat 22:10

"Şimdi nasıl giriyoruz?" diye sordu Küpeli, avukat Rinal-

di'nin yazıhanesinin önüne geldiklerinde.

O alçak herif onları içeri almayınca enikonu süngüsü düşmüştü.

"Eskilerin yaptığı gibi. Çekiç ve kerpeteni ver bana" dedi duruma el koymuş olan Monnezza. "Buiaccaro, sen de merdivenin oraya git, bak kimse gelmesin."

Rinaldi yazıhanesinin kapısı kilide ustaca indirilen tek bir darbeyle açıldı.

Hırsız alarmı bile yoktu.

Böylesi daha iyi...

Monnezza, peşinde Buiaccaro ve Küpeli, çaktırmadan içeri süzülüp kapıyı arkalarından kapadılar.

36. Filomena Belpedio

Saat 22:12

Filomena Belpedio salondaki kanepede baygın yatıyordu.

Kristal vazo devrilmiş. Haplar yerlere saçılmış. Uzaktan kumanda sımsıkı elindeydi.

Televizyonda Sepultura'nın solisti ile İva Zanicchi, düet yapıyorlardı.

"Seni Olduğun Gibi Seviyorum" şarkısını söylüyorlardı.

37. Giulia Giovannini

Saat 22:13

Giulia Giovinnini, yemekleri getirmeyi, yarı boşalmış bardakları doldurmayı, beyninin yüzde beşini kullanarak konuşmayı sürdürüyordu. Geri kalan yüzde doksan beşi ise içinden sevgili anneciğiyle bir söyleşiye dalmıştı. *Gördün mü? Klasik liseyi bırakıp muhasebeciliğe heveslendin. Sana söylediğim gibi üniversiteye gitmek istemedin. Peki şimdi ne istiyorsun? Şu kafasız büyücü, erkeğini elinden aldı diye yakınamazsın*

artık. Oh olsun sana. Hayat böyledir işte. Acımasız.

Anneciğim, ama benim yeterince akıllı olmadığımı söyleyen sendin... Kadınların kadınlığını bilmesi gerektiğini de.

Ne ilgisi var bunun şimdi? Uyanık olduğunu kanıtlamak sana düşerdi. Sümüklü bir bacaksız gibi annene bağımlı olmadığını. Ama sen yapmadın. Şimdi de şu orospu parçası erkeğini elinden aldı. Sende olmayan nesi var ki. Şuna bir bak. Kaknem karının biri. Yemek pişirmeyi bilmez. Konuk ağırlamayı bilmez. Ne var ki sözde sanatçı, aydın biri olmaya öykünüyor işte... Sen ondan bin kat değerlisin. Bunu ona ödetmelisin. Ona da, ötekine de. Özellikle de ötekine. İkisine de...

"Giulia Giulia, peki Epifanya'da ne yapıyorsunuz, Enzo ve sen..."

Giulia daldığı rüyadan silkindi.

"Ne?"

Sağında oturan şakakları açılmaya yüz tutmuş, otuzlarındaki Clemo'ydu onunla konuşan.

"Epifanya'nın ne getirdiğini bilmek ister misin? Kömür! Yaramaz çocuklara kömür."

38. Sukia

Saat 22:15

"Ne oldu? Bir gürültü duydum aaah" diye iniltiler arasında sordu avukat Rinaldi.

"Kapa çeneni! Konuşma!" diye homurdandı Sukia.

Otuz bir aralık günü Sukia'nın gözü açılmış, gerçekle aydınlanmıştı.

Tombala.

Avukatın sapıklığının gerçekte ne olduğunu çok iyi anlamıştı. Anlamış ve dışarı, gün ışığına çıkarmıştı, tonlarca toprak altında gömülü bir Sümer hazinesi gibi.

Psikoloji derslerine boşuna devam etmemişti o.

Avukat bir *shit lover*'dı (bok seven).

En saf ve çocuksu sapıklıklardan biri. Bu adam daha üç yaşındayken Oidipus kompleksinin anal evresinde takılıp kalmış, bir daha da çıkamamıştı.

Sukia da artık bunu biliyordu.

Bu yüzden adamı çırılçıplak, koskocaman maun yazı masasına kelepçelemiş, üstüne çıkmış kakasını yapıyordu.

39. Enzo di Girolamo

Saat 22:17

"Peki şimdi ben ne yapacağım?" dedi umutsuzca Enzo di Girolamo, tuvalete girdikten yarım saat sonra.

Hâlâ ta ruhuna varıncaya değin içini boşalttığı klozetin üstünde oturuyordu.

Karanlıktaydı. Lamba sönmüştü.

Durup dururken.

Ama sorun bu değildi.

Sorun şu kahrolası tuvalette tuvalet kâğıdı bulunmamasıydı. Şu Giulia sersemi *Gente Casa* dergisinde, İngiltere'de soylu evlerde tuvaletin o kahrolası banyodan ayrı yapıldığını okuduğu için bu bu baş belası helada da ne yere batası bide vardı, ne de yıkanıp temizlenecek musluk.

"Peki şimdi ne olacak?" diye çaresiz, mırıldandı.

Donunu öylece çekip çıkamazdı. Böyle, pantolonu inik, banyoya da geçemezdi.

İçinde bulunduğu berbat durumda, ya o koridorda yürürken elektrikler birden geliverirse?

Herkes onu bu haliyle görürdü.

Deborah da.

"Ne yapacağım ben şimdi?"

Kapıyı aralayıp koridora baktı. Kapkaranlık. Uzakta, salondan gelen titrek bir ışık gördü. Mumlar yakılmıştı. İnsan-

ların kahkahasını ve konuşmalarını duyuyordu.

"Giulia ! Giulia !" diye seslendi usulca.

Bekledi. Ses yok. Duymamıştı anlaşılan.

"Giuliaaaaaa ! Giuliaaaaaaa" diye daha yüksek sesle bağırdı bu kez.

Gene ses yok.

Şu karı kulaklarına sosis mi tıkamış, ne ?

"Giuliaaaaaa ! Giuliaaaaa !" diye haykırdı gırtlağını paralarcasına.

Sonunda duydu, karanlıkta ayak sesleri. İlerleyen topuk tıkırtıları. İşitmişti.

"Kim o ?" diye sordu bir gece bekçisi gibi kuşkuyla. "Giulia sen misin ?"

"Evet sevgilim, benim. Ne oldu ?"

"Hiç. Canına yandığımının. Burası karanlık. Şu kahrolası helada kâğıt yok. Bir rulo getirebilir misin ?"

"Bekle..."

Giulia'nın ayak seslerinin koridorda uzaklaştığını işitti. Enzo yeniden tuvalete oturdu.

Bir bu ishal eksikti...

Giulia az sonra döndü.

"Enzo, çok üzgünüm. Tuvalet kâğıdı almayı unutmuşum, Hiç kalmamış..."

"Peki ben ne yapacağım şimdi yahu ?" diye homurdandı adam.

"Boş ver. Sana bir sürü kâğıt getirdim. Büyük büyük kâğıtlar. Evde yalnız bunları bulabildim. Belki biraz sert gelecek ama..."

"Ver buraya çabuk" diye kükredi Enzo.

Sonra küfürler savurarak banyoya kapandı ve o sert, pütürlü kağıtla olabildiğince temizlendi. Tam çıkıyordu ki ışıklar birdenbire geldi.

"Vay canına be... Olamaz, inanamıyorum buna !" dedi soluk

soluğa ve eliyle ağzını kapadı.

Giulia ona gün boyu hazırladığı raporu getirmiş, o da bununla kıçını silmişti.

40. Roberta Palmieri

Saat 22:20

Roberta Palmieri, hep öyle kaskatı, kıpırdamayan Davide Razzini'nin üstüne çömelmiş, dört kozmik orgazmın ikincisine ulaşmak üzereydi. Toprak orgazmına.

Cin çarpmış gibi debelenmeye başladı.

"Evet! Evet! Evet! Aferin! Çok, çok iyisin!" diye haykırdı Roberta orgazmın, omurgası boyunca, kararlı yükseldiğini hissettiğinde. Biraz daha kıpırdandı ve hep öylece, ağzına aptal bir gülümseme yapıştırmış, yatan zavallı Davide'nin üstünde zıplamaya başladı.

41. Enzo di Girolamo

Saat 22:21

Giulia her şeyi biliyordu. Her şeyi. Hepsini anlamıştı.

Gün gibi ortadaydı.

Deborah'yla arasında bir şeyler olduğunu biliyordu. En yakın arkadaşıyla kırıştırmakta olduğunu.

Bundan emindi.

Kadının o donuk ruh hastası gözlerinde okumuştu.

Enzo di Girolamo sofrada oturmuş, yaprak gibi titriyordu. Sözde önündeki rostoyu yiyor gibi yapıyordu.

Korkudan titriyordu. Ağzı zehir gibiydi, çiğnemekte zorlanıyordu.

Kahretsin, nasıl açık verdim ben? Çok dikkat ettim oysaki. Hem de çok. Bir saçmalık yapmadım. Olanaksız. Ama biliyor işte. Biliyor. Biliyor.

Bu karı her şeyi yapabilirdi. Onu parmağında oynatabilirdi. Hayatını mahvedebilirdi. Cherokee cipini parçalayabilirdi.

İki hafta önce birlikte alışverişe çıkmışlardı. Giulia et ve peynir reyonunda iki yüz gram füme salam istemişti. Satıcı da ona içine salamı koyduğu naylon poşeti uzatmıştı.

Giulia'nın öfkeden gözü dönmüştü.

"Üçüncü defa söylüyorum size, ben salamı kâğıtta istiyorum ! Siz de her defasında bana şu aptal poşetle veriyorsunuz."

"Hanımefendi ama poşet, tadını ve tazeliğini olduğu gibi korumaya yarar" diye yatıştırmak istercesine karşılık vermişti satıcı.

"Saçmalık. Ben hep kâğıda sarılı salam yerim. Şimdi biri geliyor şu aptal naylon poşete koymak gerektiğini söylüyor, üstelik buzdolabında boşu boşuna yer tutsun diye... Siz bunu özellikle yapıyorsunuz. Biliyorum ben. Üçüncü defa oluyor. Bugüne değin sesimi çıkarmadım, anlayışlı davrandım, kızmadım..."

"Ama hanımefendi ben çalışıyorum burada. İşim başımdan aşkın benim. Kim olduğunuzu bile bilmem. Bir dahaki sefere önceden söylersiniz ya da gider başka yerden alırsınız en iyisi."

Enzo onu yatıştırmaya çalışmıştı, ama boşuna. Dinlemiyordu bile ve sadece işini yapmakta olan o zavallıya bağırıp çağırmayı sürdürüyordu, sonunda da salam poşetini alıp adamın suratına fırlatmıştı. Satıcı da Afrika'daki gözü dönmüş bir vahşi hayvan gibi öfkeyle, tezgâhın arkasından çıkmıştı.

Enzo utancından yerin dibine geçmişti.

Kadını savunayım derken neredeyse o da yiyordu tokadı.

Delirmiş bu kadın. Gözü dönmüş. Sigortayı sökmüş ve bana kıçımı raporumla temizletti...

Debby'yi uyarmalıydı. Durumu açıklamalıydı ona. Onun da bilmesi gerekiyordu. Hemen bir çare bulunması.

Bir an önce kaçmalıydılar buradan. Çabuk. Vakit geçirmeden.

Deborah'nın dikkatini çekmek için gözlerini ısrarla ona dikmekle başladı işe.

42. Thierry Marchand

Saat 22:25

Sahnede salya sümük ağlamaya ve karısıyla kızını özlediğini anlatmaya başladığında kapı dışarı etmişlerdi onu.

Şimdi Thierry Marchand, minibüsündeydi. O mavi pullu frak hâlâ sırtında. İkinci votka şişesini deviriyordu.

Korumalar Régine'ini paramparça etmişlerdi. Ölümcül yara almıştı, köprüsü içine çökmüş ve telleri kopartılmış yanında yatıyordu arpı.

Çok değil, dün olsaydı o alçaklara haddini bildirirdi, ama bu akşam gerçekten bunu yapacak dermanı yoktu.

Kendini çok kötü hissediyordu.

Belki de kaderin bir uyarısıydı bu.

Çalmaktan vazgeçmesi gerektiği anlamına geliyordu. Bu işi bitirmesi gerektiği. Yeter.

Evet, evet... Bretagne'ya dönerim. Eve. Karımın ve kızımın yanına. Bir inşaatta duvarcılık yapabilirim. Geçimimi sağlarım. Belki de babam aklımın başına geldiğini öğrenirse, ev kiramı verir...

Şimdi şu kahrolası arpı parçaladıklarına neredeyse sevinecekti. Her şeye başından başlayabilirdi şimdi.

Kim bilir ne yapıyordur Annette? dedi kendi kendine şişeyi kafasına dikerken.

Evdedir, ailesiyle birlikte. Soğan çorbası içerler, sonra da yılbaşı için aydınlatılıp süslenmiş balıkçı kayıklarının dönüşünü seyretmek üzere limana inerler... O halde benim burada ne işim var? Hemen yola koyuluyorum buradan!

Sonra düşündü. Alkolle iyice dumanlanmış kafasını, olabildiğince çalıştırmayı denedi.

Nereye gidiyorum be? Tek kuruş yok cebimde. En iyisi, yarın minibüsü satar trenle dönerim. Ama şimdi Annette'i aramak istiyorum.

Doğruldu. Çevresindeki her şey fırıl fırıl dönüyordu. Sanki bir dönmedolaptaydı. Dörtayak, minibüsün içine düşmüş bozuk paraları aramaya koyuldu. Paspasın altında ve koltukların altında buldu birkaç tane.

Çok değildi. Gene de kısa bir telefon görüşmesine yeterdi. Ona iyi yıllar dilemek ve döneceğini bildirmek için. Kapıyı açıp indi. Başını kaldırınca havaî fişeklerin göğü pırıl pırıl aydınlattıktan sonra uzaktaki ağaçların arasına ışıklar saçarak indiğini gördü. Çok, çok güzeldi.

Yalpalayarak bir telefon aramaya çıktı.

43. İmparator Deborah Cordella

Saat 22:30

İmparator Deborah Cordella, içinde bulunduğu topluluk tam aradığı olmasa da, gene de eğleniyor sayılırdı.

Söyleşi, en sevdiği konuya yönelmişti.

Kendisine.

Orada aralarında, yıldızın o olduğu biliniyordu. O üçüncü sınıf insanlar dünyasında. O sekreterler. Banka memurları. Reklamcılar. Aralarında yaratıcı bir iş yapan sadece oydu. Bir öykü uydurmasını bilen. Ve hepsi de onun ağzının içine bakıyordu.

"Başkahraman Tunuslu bir müzisyen, eski bir Arap enstrümanı olan ud çalıyor. Memleketinden, annesinden yavaş yavaş kopmasının ve Avrupa'ya giderek orada kumdan, çölün sessizliğinden ve rüzgârlarından oluşan müziğini benimsetme uğraşının öyküsü. Bir Avrupalıya abayı yakışının öyküsü. Sonra yaşlandığında memleketine, Tunus'a dönüşü-

nün, barışmak için kendi çev..."

Yeni romanının taslağından söz ediyordu ve yanında oturan, henüz tanıştığı genç onu dinliyordu, ama o bir türlü kafasını toplayıp öyküsünü istediği gibi anlatamıyordu. Enzo ona bakmayı, birtakım hareketler yaparak sessiz mesajlar göndermeyi sürdürüyor, bu da dikkatini dağıtıyordu.

Can sıkıcı herif, ne istiyor be?

"Enzo ne var? Ne istiyorsun? Görmüyor musun, bir şey anlatıyorum?"

"Hiç... Seninle konuşmalıyım... Önemli bir şey" dedi beriki, esrarlı tavırlarla, masaya yapışarak, alçak sesle.

"Sonra! Bekle bir dakika! Görüyorsun ki şu gence öykümü anlatıyorum? Bundan daha önemli ne olabilir ki?"

44. Tanrı'nın Çomarı

Saat 22:36

Tanrı'nın Çomarı Ponza Apartmanı'na girmekte hiç güçlük çekmedi.

Giriş kapısı kırılmıştı.

"Gidiyoruz! İleri! Herkes merdivenlere!" dedi, ardındaki bağırıp çağıran, uluyan kalabalığa.

Bir sakalı eksikti, o da olsaydı, tıpkı İbranî kavmini Filistin'e götüren Musa'ya benzeyecekti.

45. Avukat Rinaldi

Saat 22:42

Avukat Rinaldi kendini hiç, bu yılbaşı akşamında olduğu kadar alçalmış ve yozlaşmış hissetmemişti.

Bunu da onu aşağılayan kadına, Sukia'ya borçluydu.

"Evet, ben sadece senin oturağınım. İçine senin, sahibemin, dilediği ve istediği gibi dışkılayabileceği bir oturak" de-

di, henüz avlanmış bir balık gibi sıçrayarak.

Öyle yazı masasına kelepçelenmiş konumunda sahibesinin poposunu ve bacaklarını görüyordu. Midesinde, kakanın sıcak ağırlığını duyuyordu ve heyecandan, ensesini yazı masasının sert tahtasına vurmaya başlamıştı.

"Daha! Daha!" diye hazdan haykırıyordu ve birden odada yabancı bir varlığın bulunduğu izlenimine kapıldı. Biri içeriye girmişti sanki.

Gözlerini kapıya çevirdi ve asla olmayacak bir şey gördü.

Üç adam vardı orada.

Smokinli.

Kapının önüne dikilmiş, ona bakıyorlardı. Birinin elinde faks makinesi vardı, biraz daha şişmanca ve gömleğinde salça lekesi olan öteki, kolunun altına Olivetti fotokopi makinesini almıştı ve üçüncüde de Rodin'in *Düşünen Adam*'ının kopyası vardı, balayında Paris'ten aldığı heykelciği sımsıkı tutuyordu.

46. Monnezza

Saat 22:43

Odaya girmiş ve inanılmaz bir manzarayla karşılaşmışlardı.

Yazı masasına kelepçelenmiş çıplak bir adam ve üstüne çıkmış, kakasını yapmakta olan genç bir kadın.

"Daha! Daha!" diyordu kelepçeli adam.

Şimdi üçü birden orada, ağızları bir karış açık ne yapacaklarını, ne düşüneceklerini bilemeden dikiliyorlardı.

Sessizliği ilk bozan, genç kadın oldu. Kedi gibi çevik bir sıçrayışla atlayıp göz açıp kapayıncaya dek giyiniverdi.

"İyi akşamlar beyler, siz de kimsiniz?" diye sordu gömleğinin son düğmelerini iliklerken.

"Biz... biz mi kimiz?" diye kekeledi Monnezza çevresine bakınarak.

"Siz! Siz üçünüz! Kimsiniz?"

"Biz... biz..."

"Hırsızsınız. Değil mi?"

Üçü birden başlarıyla evet işareti yaptılar.

"Hırsızlar! Aman Tanrım, hırsızlar!" diye adeta uludu yazı masasına kelepçelenmiş adam.

"Kapa çeneni!" diye tersledi onu kız ve beriki de hemen sesini kesip usul usul sızlanmaya, yakınmaya koyuldu.

"Peki siz kimsiniz?" diye sordu bu kez Monnezza, biraz çekinerek.

"Benim adım Sukia ve bu, bu masaya kelepçeli gördüğünüz de avukat Rinaldi! Şimdi baylar, sanırım buraya hoş bir yılbaşı geçirmeye değil, burayı soymaya geldiniz, doğru mu?"

"Doğru" dediler bir ağızdan Monezza, Buiaccaro ve Küpeli.

"İyi. Tüm bunlar beni hiç ilgilendirmez. Hakkım olan parayı alıp çeker giderim ben. Siz de yapacağınızı yaparsınız..."

Sukia avukatın lacivert ceketinden cüzdanını çıkardı ve içinden bir tomar banknot çekip aldı. Parayı sırt çantasına koydu, sonra da çıkardığı kartvizitleri üçüne dağıttı.

"Eğer özel gösterilere, kanınızı fıkır fıkır kaynatacak şeylere gerek duyarsanız arayın beni. Telefon numaram da yazılı orada. Hoşça kalın baylar... Mutlu yıllar" dedi. Kararlı adımlarla kapıya yöneldiğinde avukat bağıra bağıra ağlamaya başlamıştı.

"Ama neden üstüne sıçtınız peki" diye sordu Monnezza, elinde kartvizit, koltuğunda fotokopi makinesiyle.

Genç kadın durdu, gülümsedi ve olanca saflığıyla dedi ki:

"Onun hoşuna gidiyor da."

Sonra çıktı gitti.

47. Kılçık

Saat 22:47

"Uzun sözün kısası, anlıyor musun yılbaşı bizim içimizde.

Dışımızda değil. Kahrolası bir sınav bu ve baş edebilecek olanaklardan yoksunuz, o hep seni alt eder. Senden daha güçlü. Yapacak bir şey yok. Seni parçalar. Gebertir. Ne yaparsan yap. İster Endonezya'da bir mercan adasında ol, ister Nepal'de bir manastırda inzivaya çekilmiş ol, ister son derece abartılı bir şenliğe katılmış ol... Hiçbir şey yapamazsın, akşamın bir vaktinde sorarlar sana: Anlat bakalım, bu yıl neler yaptın? Gelecek yıl neler yapacaksın? Değişecek misin? Değişebilecek misin? Çevrene baktığında, eğlenen, bayram eden, seni dürtükleyen insanlar görürsün. Seni sevdiğini söyleyen insanlar. Ve seni kucaklayan, öpen. Geçen yıl bir yılbaşı partisinde iki ihtiyar cadaloz beni sanki en iyi dostlarıymışım gibi bağırlarına basıyor, öpüyor, yeni yılımı kutluyorlardı. İğrenç karılar! Ama kim tanıyor ki sizi? Şimdiyse, şuraya bak, kimse yok. Seninle ben, yalnızız. Tanrı'ya şükürler olsun. Ne kadar da iyiyiz! Canımızı sıkacak bir şey yok, hiçbir şey..." dedi Kılçık, ağzında esrarlı cıgarası, donuk bakışları tavana dikilmiş.

O tembel hayvanınkine benzeyen kafasını kaldırdı.

"Hey hey. Kapı vuruluyor!" dedi derin uykuya dalmış olan Cristiano'yu kolundan tutup sarsarak.

"Evet? Kim o? Kim o? Ne oluyor?" diye homurdandı Cristiano.

"Kapı vuruluyor! Kim acaba?" diye kaygıyla sordu Kılçık.

"Kim olacak? Annem! Söndür o esrarlı cıgarayı!" diye homurdandı Cristiano, yerinden kalkarken.

48. Gaetano Cozzamara

Saat 22:56

İnanamıyordu buna.

Gaetano Cozzamara buna inanamıyordu.

Olanaksız bir şeydi.

Kimdi tüm bu insanlar? Kim çağırmıştı onları? Nasıl girmişlerdi?

Olanaksız bir şey.

Sinibaldilerin koskocaman salonunda inanılmaz bir keşmekeş egemendi. Bir panik havası. İki yüz kişi.

Kudurmuş insanlar.

Şu Scaramella budalası, Nola stadyumunda kim varsa çağırmıştı buraya. Hem de aileleriyle birlikte.

Yiyeceklere saldırmışlar, ne var ne yok silip süpürmüşlerdi. Şarkı söylüyorlardı. Dans ediyorlardı. Yaşasın Nola, diye bağırıyorlardı. Arada bir tüm bu hengâme içinde gözüne bir tanıdık ilişiyordu, gerçek bir davetli, bu azgınlar sürüsüne kapılmış, sürüklenen biri.

Yaşlı, zarif baylar. Yolunu, yönünü şaşırmış Romalı hanımefendiler.

Gaetano paramparçaydı. Yerin dibine geçmişti. Ölse daha iyiydi. Ufalsa ufalsa, küçücük kalsa. Karınca gibi. Ama yapamıyordu.

Onları defetmesi gerekiyordu. Evi kurtarması.

Tablolar!

Bu yabanîler, Guttusolara, Mondrianlara, Branzolilere yaslanıyorlardı.

Kusacağı geliyordu.

Geberteceğim onu. Şu Scaramella denen orospu çocuğunu bir elime geçireyim, yemin ederim ki geberteceğim.

Bitmiş bir adamdı artık. Başka bir diyara göç etmesi gerekiyordu. Her şeye yeni baştan başlaması. Roma defteri kapanmıştı. Bir daha açılmamak üzere kapanmıştı. Böylesine bir rezaletten sonra. Artık kurtuluş yoktu. Kontes öldürürdü onu.

Bir *Pithecanthropus*[1] elinde bir votka şişesiyle, masanın üstünde tarantella yapıyordu. Havyarlı kanepelerin, peynir-

1. Soyu tükenmiş insangillerden Cava insanı ve Pekin insanı için eskiden kullanılan cins adı. (yay.n.)

li sandviçlerin üstünde zıplıyor bir yandan da durmadan haykırıyordu:

"Casalotti! Casalotti! Cehennemin dibine! Sizi sahadan sileceğiz."

Onu hemen tanıdı. Evet, ta kendisiydi. Böyle biri nasıl unutulabilir ki? Fanatiğin fanatiği. Tanrı'nın Çomarı denen bir hayvan. Bir Frosinone yandaşının kafasını bir tos vuruşuyla kıran herif. Bir doğuştan suçlu... Kontes Scintilla'nın evinde.

Gaetano dehşet içinde donakalmıştı. Bir şeyler yapmalıydı. Ama ne yapacağını bilmiyordu.

Polis.

Evet, polis çağırmalıydı. Hemen.

Ona buna omuz atarak telefona yürüdü.

Telefon meşguldü. Biri konuşuyor ve diyordu ki:

"Alo! Alo! Pietro? Ben Pasquale. Evet, Pasquale Casolaro, yeğenin. Mutlu yıllar! Tüm aileyi kutluyorum! Şimdi saat kaç orada, Avustralya'da? Burada neredeyse geceyarısı oluyor. Çok güzel eğleniyoruz..."

Almacı hırsla çekip aldı elinden. Tam 113'ü çeviriyordu ki, mutfakta Scaramella'yı gördü, sakin sakin buzdolabını açmış, içki arıyordu. Telefonu bırakıp bir kaplan gibi üstüne atıldı. Gırtlağına yapıştı, bağırmaya başladı:

"Alçak! Alçak! Hayatımı mahvettin, ben de seni geberteceğim!"

Onları ancak on kişi ayırabildi.

49. Michele Trodini

Saat 23:00

Michele öyle uğraşmıştı ki, sonunda, annesi ve kız kardeşiyle birlikte tüm aileyi balkona çıkartmayı başarmıştı. Hepsi de paltolarına ve yün atkılarına sarınmışlardı.

"Büyükbaba, ne kadar kaldı?"

Büyükbaba saati burnuna götürdü.

"Bir saat. Daha vakit var."

"O halde hepiniz dikkat etmelisiniz. Bunlar tehlikeli şeyler. Siz söylediklerimi yapın. Marzia, beni iyi dinle" dedi Bay Trodini kızına.

Ne kadar da hoşuna gidiyordu babasının, sağa sola emirler vermek.

Böyle yaratılmıştı.

"Hayır. Marzia, hayır. Ne ilgisi var ki?" diye öfkelendi Michele.

Burnunun üstünde kocaman gözlüğüyle on yaşında bir kız olan Marzia bağırdı:

"Ben de, ben de!"

"Kardeşin de havaî fişek atmak istiyor. Bencillik etme, Michele" dedi her zamanki uzlaşmacı tavrıyla Bayan Trodini.

50. Cristiano Carucci

Saat 23:02

"Burada pasta var. Siz de gelsenize. Hadi Cristiano arkadaşını da getir. Profiterol var!" dedi Bayan Carucci odanın kapısını açmaya çalışarak, ama Cristiano öte yandan ayağını dayamış, engel olmaya çalışıyordu.

"Lütfen anne. Pasta masta istemiyorum. Gerçekten. Profiterol sevmem ki zaten."

"Cristiano, aman ne bu pis koku? Bu odada garip bir koku var. Yahu ne yaktınız ki siz?" dedi Bayan Carucci burnunu kapı aralığından içeri uzatarak.

"Hiç anne. Kılçık'ın çoraplarıdır..."

"Profiterol mü varmış? Tanrım, bayılırım profiterole..."

"Kapasana çeneni sen!" dedi Kılçık'a Cristiano, kötü kötü bakarak.

"Anne lütfen. Rahat bırak bizi. Şimdi çıkıyoruz zaten..."

"Nasıl isterseniz öyle yapın. Zaten sen her zamanki gibi... Ne derler senin için sonra?"

"Evet, anne... Tamam" diyerek annesini odadan çıkardı. Kapıyı ardından kilitledi gene.

"Artık burada kalamayız. Annem her şeyi anlamıştır, hay aksi!" dedi sonra elleriyle umutsuzca dumanı dağıtmaya çalışarak.

"Sen yat gene, merak etme. Telaşlanma. Kötü olursun sonra. Hay aksi şeytan, profiterol de varmış baksana."

"Ama buranın nasıl olduğunu görmüyor musun? Sanki Tayland'da bağımlıların evindeyiz. Annem buraya girerse aklını kaçırır şerefsizim..."

"İşte siz kapıcıların derdi de bu ya zaten. Bodrum katlarının kasvetli karanlığına gömülüp kalıyorsunuz, toprak altında yaşayan solucanlar gibi. Sizde yaratılıştan var bu. Gözler... Evet, gözleriniz de yok olacak, teniniz bembeyaz kesilecek zamanla."

"Keser misin şu saçmalığı? Üstelik, ben kapıcı filan değilim."

"Kapıcı çocuğusun. DNA'na işlemiş bu. Genlerin bakımından kapıcısın..."

"Git oradan be! Gene de iyi ki çıkartmışsın pabuçlarını. Sence annem esrarın kokusunu almış mıdır dersin?"

"Yok canım..."

Cristiano odanın içinde dolanmaya devam etti.

"Yeter be! Burada patlayacağım artık. Çıkalım. Sıkıntılar bastı içime..."

"Peki nereye gidiyoruz?"

"Ne bileyim ben... Eğlenilecek bir sürü yer bildiğini söyledin ya..."

"Yok canım, hepsi de sıkıcı olmalı. Burada çok iyiyiz, baksana. Boşversene sen. Sonra bugüne değin seninle hiç baş başa yılbaşı geçirmedik. Gene uzanalım yatağa, bir yudum köpüklü içeriz, bir de profiterol, gel keyfim gel."

Cristiano bir an kararsız, düşündü kaldı.

"Ya dinamit?"

"Onu sonra patlatırız. Derneğin orada. Şimdi trafiğe filan çıkacak durumda değilim, başım dönüyor, sıkıntıya gelemeyeceğim, gerçekten de iyi değilim."

"Tamam. Söylediğin gibi yaparız. Gidip pasta getireyim ben. Ama sen burada kal, sakın kımıldama, suratım bir görsen..."

51. Kontes Sinibaldi dell'Orto

Saat 23:08

Kontes Sinibaldi dell'Orto hep uyuyordu.

Gin fizz'den sarhoş olmuştu. Odasındaki cibinlikli karyolasına yanlamasına uzanmış. Ferragano'nun uzun gece elbisesi kasıklarına değin sıyrılmış. Prada iskarpinleri oraya buraya fırlatılmış.

Silikonlu dudaklarıyla ağzı bir karış açılmış.

Yüksek sesle horluyordu.

Genelde ağırbaşlı bir topuz halinde toplanmış ateş kırmızısı uzun saçları şimdi darmadağın, omuzlarına iniyordu.

Viski, Topalak ve Votka adlı üç küçük kara İskoç teriyesi yüzünü yalıyor ve kapalı kapıya doğru havlıyorlardı. Kapının ardında Filipinli hizmetçi usulca ve saygılı, kapıya vurarak hanımını uyandırmaya çalışıyordu.

"Kontes, kontes, birçok yabancı davetli var... Kontes... Ev..." diye ağlamaklı bir sesle yineliyordu durmadan.

Ama kontes ne onu, ne gürültücü konuklarını ne de Roma semalarında patlayan havaî fişeklerin patırtısını işitiyordu.

52. Michele Trodini

Saat 23:20

"Baba! Baba! Bak! Görüyor musun! Orada, orada!" diyor-

du Michele Trodini, elinde bir maytap tutan babasına.

"Nerede, Michele?"

"Orada, tam karşımızda, bak."

Bay Trodini oğlunun gösterdiği yere baktı ve gördü.

Karşılarında, Ponza Apartmanı'nın en üst katının terasında, insanlar çıldırmıştı. İnanılmaz kalabalık. Kızıl sis bombaları.

Korkunç bir kargaşa.

Patlattıkları havaî fişekler öylesine gürültü çıkartıyordu ki, attıkları sloganlar anlaşılmıyordu. "Nola, Nola, senden büyüğü var m'ola" türünden bir şeyler.

Havaî fişeklerin bazıları sitenin tenis kortuna düşmüş, yer yer küçük yangınlar çıkarmıştı.

"Kim oturuyor ki o dairede?" diye sordu Bay Trodini, büyükbabaya.

Şezlongda oturan Anselmo Frasca, dürbünü ayarladı. Vadinin karşı yamacındaki düşmanın ilerleyişini izleyen bir Avusturya generali gibi.

"Kontes Sinibaldi. O, köpekli kadın" dedi sitede olup biten her şeyden haberi olan ihtiyar.

"O baş belası s..."

Tam sersem diyecekti, tuttu kendini. Çocuklar.

"Ne biçim insanlar çağırmış evine bu?" dedi sinirlenerek.

Bay Trodini bu kadından nefret ediyordu. Mercedes'iyle sitenin parkına gelir, kendi arazisiymiş gibi davranırdı. Üç kez Trodinilerin yerine park etmişti, hiç umursamadan.

Soylu orospu. O üç sevimsiz köpeği. Bay Trodini site toplantısında şiddetle karşı çıkmıştı, ama kadının umurunda değildi, hiç oralı olmadan, rahat rahat başkalarının yerine park etmeyi ve herkese tepeden bakmayı sürdürüyordu.

Ne sanıyorsun kendini sen be?

"Kuşkusuz ortalık birbirine giriyor orada, yukarıda" dedi gene büyükbaba ve sonra da haykırdı: "Dikkat!"

Trodini ailesi çiçek saksılarının arasını siper aldı.

Havaî fişeklerden biri, onların apartmanının damına indi. Şiddetli bir patlama oldu ve kiremit parçalarıyla kireç parçaları tam önlerine düştü.

"Yahu çıldırmış bunlar! Ne yapıyorlar?!" diye haykırdı Bay Trodini ve karısı ile kızını hemen içeri soktu.

"Üstümüze ateş ediyorlar. İşte bir tane daha. Tam da uygun yerden nişan almışlar" dedi gene büyükbaba hiç istifini bozmaksızın.

İkinci atış tam da başlarının üstünde patladı. Üçüncü ve dördüncü katların arasında. Gene kireç parçaları yağdı.

"Kancık orospu. Başbelası kontes! Hepimizi öldürmek mi istiyorsun?" diye haykıran Bay Trodini, artık kendini kontrol edemiyordu.

"İppolita! Polisi çağır çabuk, bunlar evimizi başımıza yıkacaklar!" diye haykırdı karısına.

Bu arada Michele, çiçek saksılarının arkasına sığınmış, düşman kampını gözlüyordu ve terastan aşağı öteberi atmaya başladıklarını gördü.

"Baba, bak!"

Apartmanın en üst katını ve terasını kuşatan kızıllık ve duman arasında kapkara, dev gibi bir gölge belirmişti. Sendeleyerek ilerliyordu. Başının üstünde kocaman bir saksı tutuyordu. En az yüz kilo ağırlığında bir saksı olmalıydı.

"Ne yapıyor bu?" diye sordu Michele.

Kimse karşılık vermedi.

Cehennemden kaçmış bir zebaniydi. Ürkütüyordu. Binbir güçlükle parmaklığa çıktı ve bir çığlık atarak saksıyı aşağı bırakıverdi.

Otoparkın tam ortasına.

Saksı tam da Bay Trodini'nin Opel Astra'sının üstüne indi.

Tepesini çökertti ve tekerlekler dışarı uğradı, araba hurdahaş oldu.

Büyükbaba Anselmo, Bay Trodini ve Michele, üçünün de ağzı açık, öyle kalakaldılar. Balmumundan üç heykel.

Bu orospu çocuğu Opel'inin tepesine bir saksı fırlatmıştı. Henüz borcunu tamamlayamadığı Opel'in. Daha üç taksiti vardı. Klimalı, otomatik camlı ve deri koltuklu Opel'in.

Bay Trodini, kendini zorlayarak, içine düştüğü bu korkunç, kâbus gibi durumdan kurtuldu, dizlerinin üzerine çöktü ve yumruklarını havaya kaldırarak haykırdı:

"Opel olamaz! Baş belası soylular, bunu ödeyeceksiniz! Madem savaş istediniz, savaşalım öyleyse!"

Doğruldu. Masayı devirip kalkan gibi arkasına sığındı.

"Ne yapmak istiyorsun, Vittorio? Nedir niyetin? Gir içeri, Vittorio. Delilik etme... yalvarırım!" diye mızıklanıyordu bu arada Bayan Trodini, başını balkonun camlı kapısından dışarı çıkarmış.

"Kapa çeneni, kadın! Sen git kızınla mutfağa saklan. Michele, koş. Yatağın altına sakladığın ne kadar havaî fişek, maytap varsa getir hepsini. Büyükbaba Anselmo sen de burayı siper al."

Bay Trodini yalnız bir komutandı.

Gözüpek bir komutanla küçük bir kahraman birliği, dünya kadar eski bir savaşın içinde.

Alçak soylulara karşı ayaktakımı.

Michele'nin yüzü bir gülüşle aydınlandı ve sadece şöyle dedi:

"Hemen, baba."

53. Giulia Giovannini

Saat 23:23

Anneciğim. Tamamen hataydı. Ben bu insanları tanımıyorum. Evimde ne işleri var bunların? Niçin benim soframdalar? Benim aldığım şeyleri yiyorlar? Anneciğim, ben onları artık burada istemiyorum.

Giulia Giovannini, sofrasında oturan tüm bu asalaklara baktı. Eğer biraz cesareti olsaydı ayağa kalkıp çekip gitmelerini isteyecekti onlardan. Hepsinin.

Rahat bırakın beni. Tek istediğim, gidip uyumak.

Ama cesareti yoktu. Ve çok iyi biliyordu ki, bugüne kadar da hiç olmamıştı.

Bu adama evinin anahtarını veren sensin... Onları da sen çağırdın.

Neden sanki daha güçlü değildi? Neden insanları hiç mi hiç anlamıyordu? Neden hepsinin onu kandırmasına izin veriyordu? Ve neden şu kafasız budala şimdi orada oturmuş, kurum kurum kuruluyor ve onun elleriyle hazırladığı yemeği berbat ediyordu? Ve neden bu alçak herif hep o hayran bakışlarla ona bakmayı sürdürüyordu?

Ya ben? Benim senin için hiç mi değerim yok, alçak? Ben gözünde sıfır bile değil miyim? Bir hiç miyim? Sadece yemeğini hazırlamaya, donlarını yıkamaya ve pis isteklerine boyun eğmeye yarayan biri miyim?

Sonra sevgili anneciğinin sesini duydu.

Annesinin yıldızı. Vazgeç. Vazgeç. Anneciğinin hatırı için yap bunu. Sorun yok. Ne derdi baban? Her hatanın bir çaresi vardır. Ve çaresi de öylesine basit ki.

Bunu ona ödetmelisin.

Kim olduğunu ona göstermelisin. Değerinin ne olduğunu.

Anladın mı yavrucuğum? Ödetmelisin bunu ona.

Evet, anneciğim. Evet, anneciğim. İşe yaramaz biri olmadığımı sana kanıtlayacağım. Göreceksin, bu yıldan itibaren kızın bambaşka biri olacak artık.

Adını bile hatırlayamadığı herifin biri ona ahtapot gibi yapışmış durmaksızın konuşuyordu.

Ne istiyordu bu herif? Neden rahat bırakmıyordu? Düşünmesi gereken şeyleri vardı onun.

Annesini kafasından uzaklaştırmak için kendini zorladı.

"... Hiç de fena olmaz. Biraz müzik. Dans edebiliriz. Kutlamak için. Geceyarısına kırk dakika kaldı. Müziği açar mısın?" diyordu adam, Giulia'nın hiç de hoşuna gitmeyen bir sırıtışla.

İkiyüzlü. Yahuda gibi ikiyüzlü. Bu herif de onu bir hiç sanıyordu.

"Ne dedin? Özür dilerim, anlamadım?"

"Bir CD, bir plak, ne bileyim, bir kaset koyamaz mısın?"

Giulia ona gülümsedi. Güzel, sahte bir gülüş. Kusursuz bir ev sahibesi gülüşü.

Benim evim senin evin demektir.

Müzik mi istedin? Al sana müzik.

Masadan kalktı ve saçlarını şöyle bir düzeltti.

"Elbette. Elbette. Biraz müzik. Yeni yılı kutlamak için güzel bir kaset..." diyerek yatak odasına yöneldi.

54. Gaetano Cozzamara

Saat 23:25

Gaetano Cozzamara mutfakta, kavun gibi şişmiş burnunu musluğun altına tutuyordu.

Şu Scaramella alçağı burnunu kırmış olmalıydı.

Gerçi o da herifin canını yakmıştı. Şakağını patlatmıştı.

Bir bez alıp burnuna bastırdı. Kileri talan ettikten sonra, dometesli makarna hazırlamaya girişmiş bir amigo topluluğunu yardı geçti, bu arada Filipinli aşçı da bir sandalyeye oturmuş, umutsuzca ağlıyordu.

Ne yapacağını artık gerçekten kendi de bilemiyordu. Kıçını nasıl kurtaracağını. Bir plan hazırlayamayacak kadar aklı başından gitmişti.

Kimin umurunda ki, ne olacaksa olsun varsın, dedi umutsuzca içinden.

Salona girdi.

Dans ediyorlardı. Hepsi. Salon dev bir balo salonuna dönüşmüştü. İhtiyarlar. İhtiyar karılar. Çocuklar. İki bacağı olan kim varsa zincirinden boşanmış gibi dönüp duruyordu. Eğleniyorlardı.

Gaetano durup şaşkın bir ifadeyle baktı onlara ve kendi kendine, her şeye karşın çok büyük bir iş başarıp başarmadığını sordu.

Hemşerileri için böyle bir eğlence düzenlemek. Herhalde bunların hiçbiri ömründe böyle güzel bir evde bulunmamıştı.

"Gaetano! Gaetano!" dedi omuz başında biri.

Dönünce suratı kıpkırmızı kesilmiş yaşlı Marki Sergie'yi gördü.

Gaetano utancından yerin dibine geçti.

"Bu eğlenceyi senin düzenlediğini öğrendim. Kutlarım. Yıllardır böyle eğlenmemiştim. Aferin!" dedi marki, lafları ağzında geveleyerek ve omzuna sevgiyle pat pat vurarak.

Bir şey söylemeye fırsat bulamadan, marki yeniden piste dönmüş, deli gibi dans ediyordu.

Bak, benim için iyi düşünenler de varmış meğer, diye geçirdi içinden, biraz rahatlamıştı.

Bir kız gördü, dans ediyordu. Bir yerlerde gördüğü bir kız. Nola'dandı kuşkusuz. Ama nerede, anımsamıyordu. Gerçekten de o siyah bukleleri ve o kapkara Çingene gözleriyle bulunmaz bir parçaydı. İnsanı ürperten bir mini etek ve varla yok arası bir tişört giymişti.

Gaetano bir an aynada kendine baktı.

Burnu şişmiş ve biraz kızarmıştı. Ama çok değil. Saçlarını düzeltti, gömleğini pantolonunun içine soktu ve kararlı adımlarla genç kıza doğru yürüdü.

"Affedersiniz! Ben Gaetano Cozzamara. Bu partiyi hazırlayan kişi. Tanıştığımıza eminim. Ama nereden olduğunu hatırlayamıyorum... Sanırım, Mayorka'da olmalı."

Kız, soluk soluğa, durdu. O koyu renk dudaklarla çelişki yaratan bembeyaz, düzgün dişlerini göstererek içtenlikle gülümsedi.

"Otelcilik okulundan... Elbette tanışıyoruz! Benim adım Angela Coticone." Ben seni çok iyi hatırlıyorum. İlk yıl aynı sınıftaydık. Sonra seni çaktırdılar..."

"Az çalışıyordum da... diye sıkıntıyla homurdandı.

Angela Coticone. Elbette. Ön sırada oturan kız. Yüzüne bak... Büyümüş, kadın olmuş. Yüzüne bakılmaz bir midye gibiydi. Sivilce içinde, ama şimdi inanılmaz güzel.

"Evet ya. Çok tembeldin. Öğretmen Bayan Pini'yi hatırlıyor musun?"

"Dur bakayım... İtalyanca öğretmenini mi?"

Bu akşam bu kız benimdir. Şimdi üzerinde biraz çalışayım, ama yatkın olduğunu görüyorum. Alır götürürüm evime...

"Hayır! İngilizce öğretmeniydi... Boş ver. Biliyor musun okuldayken çıldırasıya hoşlanırdım senden. Hatırlıyorum, günlüğüme sayfalar doldururdum, Cozzamara, Cozzamara diye... Şimdi bakıyorum Roma'da yaşıyorsun ve herkes senin ünlüleri tanıdığını söylüyor..." dedi kız çapkın bir gülüşle.

Evet. Evet. Angela Coticone beni kışkırtıyor...

"Bak dinle! Neden buradan gitmiyoruz... Sen ve ben. İkimiz yalnız. Burası son derece sıkıcı. Şu anda Roma çılgınlar gibi eğleniyor. Aşağıda arabam var, Tiber Irmağı'nda bir teknede yeni yıla girmeye ne dersin?"

Kız oralı gibiydi, ama gene de düşünüyordu.

"Angela, ne oldu? Hoşuna gitmedi mi?"

"Gelirdim. Ama bir şey var, benimkinin hoşuna gider mi bilmem..."

Gaetano bir an tokat yemiş gibi sarsıldı, ama kızı nişanlısının elinden çekip alacak kadar çekici biri olduğunu biliyordu.

"Peki, eski bir aşkınla daha güzel kıyılara yelken açma dü-

şüncesi sana pek heyecan verici gelmiyor demek.

"Hayır, gelmesine geliyor da... yalnız..."

Kızın kabuğu pek sertmiş! Ama ben onu yumuşatmasını bilirim, diye düşündü Gaetano ve kıza bir Antonio Banderas bakışı fırlattı.

55. Monnezza

Saat 23:28

Orospu gittikten sonra Buiaccaro ile Küpeli kavgaya başladılar.

"Şu herif" diye bağırıyordu Buiaccaro, boğazlanan bir domuz gibi haykıran avukat Rinaldi'yi göstererek, "üçümüzün de suratını gördü... Yandık biz... Ben yeni yıla Regina hapishanesinde girmek istemiyorum..."

"Ne Regina'sı be? Regina dursun durduğu yerde... biz ata binmişiz baksana..." dedi ne söylediğinden emin ve arkadaşı gibi kafasıyla değil ayağıyla düşünen biri olmayan Küpeli de.

"Kimin atına binmişiz ki?"

"Kimin olacak, avukatın! Biz gene de çalacağımızı çalarız ama o... O, orospuları üstüne sıçtırıyor. Anladın mı! Hangimizin durumu daha kötü şimdi? Sen söyle bana..."

Buiaccaro'nun yanıtı hemen geldi. Hiç duraksamadan.

"Herif domuzun teki... Bizler sadece hırsızız. Herif gerçekten de dayanılacak gibi değil."

Avukat, durmadan mızıldanıyordu. Öyle tiz bir sesle, öylesine kulakları yırtarcasına ağlıyordu ki, patlama seslerini bile örtüyordu ağlaması.

Bir karabasan.

"Bu domuz kulaklarımı yırtıyor be" diye homurdandı Küpeli ve sonra avukata döndü:

"Sersem herif... Kapa çeneni!"

"Ahhh! İmdat! Canımı yakmayın yalvarırım size. Hepsini

veririm, hepsini. Siz isteyin sadece!"

"Monnezza, lütfen sen bak şuna. Bir türlü kafamı toplayamıyorum ki böyle" dedi Küpeli, bıkkın bir sesle.

Monnezza, yazı masasının başına oturmuş, kâğıtları, dolmakalemleri, tükenmezkalemleri, defterleri, raptiyeleri, silgileri, hepsini cebe indiriyordu. Hepsi de ilkokul beşinci sınıfta okuyan oğlu Eros'un işine yarayacak şeylerdi.

"Monnezza, lütfen. Yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"Ne var? Dalmışım da!"

"Avukat. Sustur şunu Tanrı aşkına!"

Monnezza, cepleri kalem silgi dolu; yerinden kalkıp debelenen, uluyan ve iğne yapılacak bir çocukmuş gibi tepinen avukatın yanına gitti.

Bir an suratına baktı ve gözünün yaşına bakmadan, yüzüne öyle bir şamar indirdi ki, *şrak* sesi kulaklarda yankılandı.

"Aaahhhhhhh" diye böğüren avukat, haşlanmak üzere tencereye konmuş bir ıstakoz gibi büzüldü.

Monnezza'nın canı sıkılmıştı. Neredeyse, ateşin büyüsüne kapılmış ilkel insan gibiydi.

Bu haykırışta sadece acı yoktu, onun da ötesinde bir şeyler vardı, evet, ötesinde bir şey, zevk duyma. Evet, zevk duyma vardı.

Garip. Çok garip...

"Aaaaahhhhh, eveeeeet. Bir daha" diye inledi avukat.

Hoşuna gidiyor! Anladın mı? Bu domuzun hoşuna gidiyor canının yakılması! Monnezza birden çakmıştı durumu.

Mutlu, zevkten erimiş bir kedi gibi gözleri yarı kapalı, o ıslak ağzından salyalar akıtarak oradaydı işte.

"Ben seni anladım, biliyor musun? Sen domuzun tekisin, bir..."

Dilinin ucundaydı.

"... bir sapıksın, işte busun sen!" dedi ve suratının ortasına indirdi yumruğunu.

56. Enzo di Girolamo

Saat 23:30

"Dans etmek ister misiniz? Bacaklarımızı çalıştıralım biraz. Geceyarısına yarım saatçik kaldı. Hadi!" dedi Giulia'dan bir şeyler çalmasını isteyen delikanlı. Sonra da hâlâ sofrada oturmuş, krema ve çikolatalı sufle yiyen tembel konukları tutup kaldırmak için, çekiştirmeye girişti. Enzo'yu kolundan yakaladı.

"Hadi, Di Girolamo, dağıt biraz, tutma kendini. O eski usta dansçılığını göster bize..."

"Hayır, teşekkürler... Şimdi canım istemiyor. Birazdan belki..." dedi Enzo, dalgın.

Şu Deborah delisiyle konuşamıyorum ki bir türlü, sürekli anlatıyor, çene çalıyor, bana da yan gözle bile bakmıyor. Kolundan tutup beni dinlemeye zorlasam mı ne? Ama bana inanmaz ki. Aklımı kaçırdığımı söyler... Zaten neredeyse ben de inanacağım buna. Adam sen de, çekiver kuyruğunu.

İçinde korkunç bir şeyler olacağına dair bir önsezi vardı.

Giulia'nın gözlerini görmüştü ve hiç beğenmemişti. Deli gözleri. Savuşma zamanının geldiğine karar verdi.

Herkes kalkmaya başladı. Kimi balkon kapısını açıp çevrelerini kuşatan havaî fişekleri seyretmeye koyuldu. Yanında maytaplar getirmiş olan bir genç, kızlara dağıtmaya başladı. Kimi de büyük kanepeye oturmuş, Rai Uno'da Mara Venier ile Frizzi ve konuklarını seyrediyordu. Ekranın bir köşesinde, yeni yıl için geri sayım yapılıyordu.

Deborah salonun ortasına gelmiş, birkaç konukla konuşmayı sürdürüyordu. Elinde viski bardağıyla oldukça rahat görünüyordu. Evrenin sahibesi. Tüm sohbetlerin anası.

Enzo oturduğu yerden kalkmadı.

Düşünüyordu.

57. Cristiano Carucci

Saat 23:32

"Ama burası inanılmaz bir yer. Bana hiç bahsetmemiştin. Çok güzel. Burası tam anlamıyla bir in" dedi Kılçık, hayran hayran.

Cristiano ve Kılçık kazan dairesindeydiler. Bayan Carucci'nin saldırılarına karşı daha güvenli bir yerde. Buraya Cristiano'nun odasından geçerek giriliyordu. Birkaç basamak iniyorsun ve işte, o şenlik fişekleri cehenneminden birkaç ışık yılı uzaktasın.

Kılçık'ın elinde profiterol tabağı ve Cristiano'nunkinde şampanya şişesi vardı.

Kazan dairesi büyüktü. Sıcacıktı. Bir tarafa çamaşır asılmıştı, diğer tarafta kırık bir masanın üstünde eski öteberi, pılı pırtı, makine aksamı, tomar tomar elektrik kordonu vardı. Eski, kapağı çökmüş bir bulaşık makinesi. Yığın yığın karton kutular. Ve tam ortada inanılmaz büyüklükte, antika bir kazan usul usul titriyordu.

Tüm siteyi ısıtan kazan.

Makinenin altından çıkan kalın kara borular duvarlara giriyordu.

Kılçık, etrafına bakınıyordu. Eski bir Malaguti motoruna, bir ayakkabı kutusunun içine yığılmış fotoğraflara bakıyordu. Küçük bir masanın göze çarptığı karanlık köşeye doğru yürüdü.

"Peki bunlar ne?" diye sordu.

"Hiç canım. Babamın merakıydı, gemi maketleri yapmak. Gecelerini burada geçirirdi...

Cristiano'nun babası üç yıl önce ölmüştü. Kansere yenilmişti.

"Anneme hep söylüyorum bunları atsın diye, ama o istemiyor. Onlara kıyamıyor. Benim ise gördükçe içime dokunuyor, beni üzüyor."

"Ama baban çok becerikliymiş. Baksana şuna..."

Kılçık elinde kusursuz bir Viking gemisi maketi tutuyordu, pruvasındaki yürekli ejderhasıyla, kırmızı-beyaz çizgili yelkeniyle, kürekçilerin oturduğu sıralar ve dizi dizi kürekleriyle, dört dörtlük bir gemi.

"Bak eğer senin hoşuna gitmiyorsa, bana verebilirsin..." dedi çekinerek. Cristiano bir an durdu, sonra dudaklarını kıstı ve kararını verdi:

"Al senin olsun."

"Sahi mi?"

"Al dedik ya işte."

"Teşekkür ederim."

Cristiano, yayları çökmüş eski bir yataklı kanepeyi açmış, esrarlı sigara sarmaya başlamıştı. Kılçık, dikilmiş öylece gemi maketlerini seyretmeyi sürdürüyordu. Birden gözleri parladı, kedi gözü gibi.

"Bil bakalım... Cristiano. Bil bakalım... ne buldum."

"Ne buldun ki ?" dedi Cristiano, pek ilgilenmemişti. Sigara kâğıdını tükürükleyip ıslatmakla meşguldü.

"Tiner. Boya çıkarmak için tiner. Maketlerin yapımında kullanılan."

"Eee, ne olmuş?"

"Halüsinojen bu. Biliyorum. Kuzenim Franco'da da maket yapma tutkusu vardı, sonra bağımlı olup çıktı, bu zırıltıyı ne zaman koklasa asitten daha iyi oluyormuş, öyle derdi. Hadi biz de deneyelim."

"Saçmalama be..." diyen Cristiano rahatça kanepeye uzanmıştı.

"Yemin ederim ki sana dayanamıyorum artık. Aziz Tommaso sana büyü yapmış anlaşılan. Sana ne söylesem bana inanmıyorsun."

Kılçık bu arada eline bir tornavida almış tiner kavanozunu açmaya çalışıyordu. Şöyle bir vurdu, kapak fırladı gitti.

Kılçık uzun gagasını kavanoza yaklaştırdı. İçinden sentetik, pis bir cila, zamk kokusu geliyordu.

"Bu zırıltı seni kim bilir nerelere götürür..."

"Teşekkürler, ben alacağımı almışım zaten. Bu son cıgarayla kafayı buldum" dedi Cristiano, Nirvana'ya ermiş bir bilge edasıyla.

"Yahu bu gece yılbaşı be. İnsan yılbaşında dağıtmayacak da ne zaman dağıtacak? Sadece birer kez çekelim ikimiz de. Yeter. Bakalım işe yarıyor mu, görmek için. Hadi, ben başlıyorum işte."

Cristiano, arkadaşının, söylediğini yapacağını biliyordu. Katır gibi inatçıydı ve bir şeye karar verdi mi onu caydırmanın yolu yoktu.

"Bana kalırsa büyük bir aptallık yapıyorsun."

Kılçık oturmuş, cin çarpmış gibi, gözlerini kavanoza dikmişti. Ürünün adını ve bileşimini birkaç kez okudu. Amonyum klorür. Azot oksit. Sonra iki eliyle kavrayarak burnuna götürdü ve derin derin kokladı. Gözlerini kapadı, canı yanmış gibi dudaklarını büzdü ve başını yana düşürdü. Kavanozu kavrayan parmakları bembeyaz kesilmişti.

"Hey! Hey! Kılçık. Neyin var? Ne oluyorsun?" dedi Cristiano ve bir sıçrayışta yataktan fırlayıp arkadaşının yanına koştu, ama onun kızarmış olan gözlerini yavaş yavaş açtığını ve ağzını yayarak sırıttığını gördü.

"Bilemezsin ne olduğunu... Doğruca beynine çıkıyor. Beyin damarlarında engel mengel kalmıyor. İnanılır gibi değil. Bir dene. Kendimi şimdiden daha iyi hissediyorum. Denemelisin."

"Hadi oradan. Bu, tek bir darbede bir milyon sinir hücresini dışarı uğratır be."

"Daha iyi ya işte. Bir milyon fazla. Bir milyon eksik. Mutlaka denemelisin. Boynunda, ensenin içinde hissediyorsun."

Cristiano, kavanozu yakalamış, bakıyordu.

"Dene. Her zamanki gibi ödleklik yapma be."

"Karı gibi mi bu?"

"Daha da ötesi."

Cristiano, duraksayarak kavanozu burnuna götürdü.

"Ne pis kokuyor be!" Sonra o da kokuyu ciğerlerine çekti.

58. Michele Trodini

Saat 23:37

Trodinilerin balkonunda bir hazırlıktır gidiyordu.

"Michele! Aferin! Tam bir cephane satın almışsın. Çok iyi!" dedi Bay Trodini, havaî fişekleri incelerken.

"Ne büyük ilerleme kaydedilmiş... Benim zamanımda sadece kâğıt bombası vardı. Burada ise neler neler görüyorum..." diye ekledi büyükbaba.

Michele mutlu olmuştu.

"Hadi! Kim olduğumuzu gösterelim onlara" dedi Bay Trodini, hain görünüşlü upuzun bir havaî fişekle kontesin katına nişan alarak.

59. Giulia Giovannini

Saat 23:40

Giulia Giovannini, içinde bulunduğu kötü durumdan kendini sıyırdı.

Bir süredir böyle, yatağın üstüne oturmuş, anılara dalmıştı?

Hangi anılara?

Deborah'yla ikisi lisede. Birlikte gittikleri Yunanistan gezisi. Şenlikler. Ve Enzo. İlk tanışmaları. İlk öpüşmeleri. Onu Deborah'yla tanıştırması.

Kafasının içindeki anıları bir yapboz gibi bir araya getirmişti ve sonunda her şey yerli yerine oturmuştu.

Ona her zaman zavallı bir geri zekâlı gözüyle bakılmıştı.

Arkasından hep dalga geçilmişti Deborah tarafından. Enzo tarafından. Herkes tarafından.

Ayağa kalktı.

Yatak odasına ne yapmaya gelmişti?

Kaset! Kaseti koy!

Anneciğinin sesi.

Elini memelerinin arasına sokup anahtarı çıkardı. Gizli anahtarı. Yatağın yanındaki komodinin çekmecesini açtı. Kaseti aldı.

Bu iki hain sahtekârı sorumluluklarına çivileyen o sevimli deneme.

"Anneciğim. Yaptığım şey doğru mu acaba?" diye kendi kendine mırıldandı çalışma odasına geçerken.

Suratlarının ne hal aldığını görmek istemiyor musun? Bu akşam birazcık olsun eğlenmek senin de hakkın değil mi?

Müzik seti, her odada hoparlörleri bulunan, modern, siyah bir Sansui'ydi. Açtı. Sıcacık ve güven verici bir yeşille aydınlandı hemen. Salondaki hoparlörleri çalıştıran düğmeye bastı. Kasetçaların kapağım açıp kaseti yerleştirti. Kapattı ve sesi sonuna dek yükseltti.

"Şimdi dans edeceğiz çocuklar!" diye homurdandı ve play düğmesine bastı.

60. Thierry Marchand

Saat 23:40

Bulamıyordu bir türlü. Dört dönüyor ama bulamıyordu. *Bir telefon! Kahrolası bir telefon istiyorum! Ne kadar zamandır böyle dönüp durmaktayım ki?*

Thierry Marchand Adalar Sitesi'nin içine girmiş ve park yerinde kaybolmuştu. Elinde o bozuk paralarla, alkolden iki büklüm, arabaların arasında yalpalayarak yürüyordu. Gözler iki karanlık oyuktu. Otomobillere çarpıyordu. Artık bir

şey görmüyordu ama tepesinde bir savaşın sürdüğünü farkındaydı. Gerçek anlamda bir savaşın.

Darbeler. Patlamalar. Haykırmalar. Düşen taşlar.

Neler oluyor be? Ha, sahi, yılbaşı ya!

Şimdi kendini gerçekten çok kötü hissediyordu. Alkolden bağırsakları yanıyordu. Bir süre oturmak zorunda kaldı. Sadece bir süre. Sonra gene telefon aramaya koyulacaktı. Patlamaların pek uzakta olmadığı gibi bir duyguya kapıldı. Hatta belki de otomobillerin arasına düşüyordu. Burun delikleri kükürt kokusu alıyordu.

Siper alsam iyi olacak.

En yakın apartmana değin süründü ve orada oturdu.

Tamam. Yarın. Yarın arıyorum Annette'i. Yarın, değiştiğimi söylüyorum ona. Yarın minibüsü satıyorum. Yarın gidiyorum. Yarın.

61. Enzo di Girolamo

Saat 23:40

"Merhaba Giulia, ben Debby. Ne giyeceğimi bilemiyorum gerçekten. Sen ne giy..."

Enzo koltukta sıçradı.

Ne oluyoruz?

Deborah'nın sesi? Çok, çok yüksek. Yükseltilmiş. Nereden geliyordu? Olduğu yerde döndü, çevresine bakındı. Hoparlörlerden.

Neler oluyordu yahu?

"Alo? Alo, Debby. Ben Enzo."

"Enzo mu?"

Hemen tanıdı. Onun sesi. Onun kaydedilmiş sesi. Öteki de Deborah'nınki. Telefon konuşması. Öğleden sonra yaptıkları. Debby'yle randevulaştıkları telefon konuşması. Soluk almaya çabaladı, ama artık bu odada onun için hava yoktu. Mide-

sinin bir çimento öğütücüsüne dönüştüğünü hissetti. Kalkmaya çalıştı, ama başaramadı. "Evet. Benim. Giulia yok. Ne yapıyorsun?"

"Hiç... Sıkıcı ! Giulia'nın yemeğine gelmek istemiyorum. Ufff! Hele bu akşam hiç kaldıramayacağım. Yılbaşını Müslüman ülkelerde kutlayacaksın. Orada herkes saat onda tumba yatak..."

Konuşmalar birden kesilmişti. Herkes susmuş, kulak kesilmiş, dinliyordu. Enzo başını kaldırdı, hepsi ona bakıyordu.

"İlle gelmem gerekiyor mu ?"

"Elbette. Bu, benim için de çekilecek şey değil, biliyorsun. Ama gelmelisin."

Deborah'yı aradı. Odanın ortasındaydı. Elinde şarap kadehiyle. Kıpkırmızı kesilmişti. Kadın da onu arıyordu. Göz göze geldiler. Enzo'nun dehşet içinde kalmış olmasına karşılık kadın utanmış, alınmış, aşağılanmışa benziyordu. Odanın ortasında kıpkırmızı ve dimdik duruyordu.

Hiçbir şey anlamamışsın sen güzelim...

"Tamam, geliyorum öyleyse. Sen yakınımda ol yeter. Bunu sadece senin için yapıyorum Pimpi. Ama şimdi biraz buraya gel, akşama katlanabilmek için biraz okşanmaya ihtiyacım var benim... Seni özledim !"

"Ben de seni. Hem de ölesiye."

Dışarıda, balkonda olanlar bile, içeri girmişlerdi. Ve ona bakıyorlardı. Gene kalkmaya yeltendi ama başaramadı. Dizleri tutmuyordu.

"Pekâlâ... Ama çok kalamam. Giulia birazdan döner. Ona yardım edeceğime söz verdim de."

"Peki. Bekliyorum seni."

Sonra da Giulia haykırarak daldı içeri:

"Hemen son duanızı etmeye başlayın, çünkü sizin için yeni bir yıl olmayacak !"

62. Giulia Giovannini

Saat 23:40

Giulia Giovannini "play" düğmesine bastıktan sonra mutfağın arkasındaki kilere girmişti. Enzo'nun eşyalarının yığılı olduğu yere. Bavullarının. Ayakkabılarının. Öteberisinin. Hepsini karmakarışık etmiş ve sonunda aradığım bulmuştu.

Sualtı tüfeğini.

Aquagun 3500'ünü.

Bu orospu çocuğunun, Akdeniz'de kalan son balıkları öldürmek için kullandığı silah.

Kolayca doldurmuştu tüfeği.

Anneciği ona tarif etmişti nasıl yapılacağını. Bir hayvan gibi, çıplak elle avuçlarını acıtarak çekmişti o dev gibi lastikleri. Zıpkını ta dibine değin sokmuştu. Tetiğin gerildiğini, sertleştiğini hissetmişti.

Hazır!

Haykırarak koşmuştu. Salona. Savaşa. Zafere. Ölüme koşan bir Prusya askeri gibi bu ölümcül silahı kucaklayarak.

Salona girdi ve uludu:

"Hemen son duanızı etmeye başlayın, çünkü sizin için yeni bir yıl olmayacak!"

63. Enzo di Girolamo

Saat 23:41

Koskocamandı. Dev gibi. Acımasız.

Orada, o kapıda, elinde o sualtı tüfeğiyle.

Bakışlar donuk ve duygusuz. İçlerinde mantığın ışığından eser kalmamış.

Onun için gelmişti.

Öç alma ateşiyle şişmiş. Ve sözde ona borçlu olunan şeyi haykırıyordu.

Saygı.

Enzo di Girolamo bunu biliyordu. Hem de çok iyi biliyordu.

Kadın biraz daha yaklaştı. Salonun ortasına kadar. Tüm davetliler bağrışarak bir tarafa attılar kendilerini. Sırtlarını duvarlara dayamışlardı.

Tavşansınız, hepiniz korkak birer tavşan.

"Ne yapmak istiyorsun? Giulia..." diyebildi Enzo.

Onu kimse duymadı.

Salonun ortasında tek başına kalan Deborah taş kesilmişti sanki. Heykel gibi duruyordu. Ama birden, Giulia'ya yaklaştı, tüfeğe aldırış etmeden. Tüfeği yakalamak ister gibi ellerini öne uzatmıştı.

Bir televizyon dizisi kahramanı.

"Giulia! Giulia! Lütfen. Ver o tüfeği bana. Hadi! Saçmalama. Hiçbir şey olmadı. Öyle bir şeydi, geldi geçti işte... Önemsiz. Ver şunu bana" dedi senarist kadın.

Aklını başına getirebileceğini sanıyordu. Onunla konuşabileceğini sanıyordu.

Giulia tüfeğin kabzasını suratına indirdi. Deborah adeta uçarak yere düştü. Kafası kanepenin altında. Dudağı patlamış. Burnu kırılmış. Kan içindeki yüzü kanepenin saçaklarını kızıla boyamış ve gözleri aşağıya, o yarı karanlığa dikilmiş bir halde orada öyle kalakaldı.

Giulia biraz daha ilerleyip tam Enzo'nun karşısında durdu.

Adam sırtını duvara vermişti.

Kadının elinde tüfek.

Giulia tüfeği ona doğrulttu.

Enzo o ucu sivriltilmiş zıpkının tam göğsünün ortasına nişan aldığını gördü. Ter içindeki yumruklarını sıktı ve altına işedi.

Yahu sersem şey... Benim yapacak bir sürü işim var daha. Önümde kahrolası bir yaşam var. Haksızlık bu. Raporu yeniden yazmam gerekiyor Cehennemin dibine. Neden bütün bun-

lar? Kahrolsun, böyle ölmek istemiyorum. Neden? diye sormak istiyordu ona.

Ve mantıklı bir yanıt beklerdi.

Ölümüne anlamlı ve akla yakın bir yanıt bulunsaydı, belki gene de kabullenebilirdi. Ama bunun, tartışılacak bir konu olmadığını biliyordu. Anlaşılacak hiçbir yanı bulunmadığını. Bu da başka bir kara haber olayıydı. Şehir haberlerinde her gün dalgın dalgın okunup geçilen o kötü haberlerden biri. Ne var ki, tam da onun başına gelmekteydi. Üç milyon Romalı arasından onun başına. Onun, şirketin gelecekteki ağır toplarından birinin, sonunda kafası çalışan bir kadın bulabilen onun.

Kahretsin, hayır! Haksızlık bu.

"Ben sana anahtarlarımı verdim. Ben sana hayatımı verdim. Ben sana evimi verdim. Ben sana can arkadaşımı verdim. Peki sen bana karşılığında ne verdin? Cevap ver, orospu çocuğu!" diye sordu ona.

Ne istiyor bu kadın?

Anlayamıyordu bir türlü. Şu çılgın, ondan ne istiyordu ki?

Tıpkı filmlerdeki gibiydi işte. Seni gebertmeden önce ille bir şey sorarlar sana. Her zaman yanlış karşılık verdiğin bir soru. O halde en iyisi, karşılık vermemek. Üstelik, neden söz ediyordu ki... Neyin anahtarlarından?

"Hayır, ben yapmadım..." Söyleyebildiği sadece bu birkaç sözcüktü. Bir yanıt değildi, sadece sözcükler.

Giulia dudaklarını nefretle büzdü, tetiği çekti ve şu kırmızı kadife kanepede oturan Enzo, zıpkının üstüne doğru geldiğini ve göğsünün orta yerine saplandığını gördü. Zıpkının ucu değer değmez göğüs kemiğinin, patladığını hissetti. Demir çubuğun göğüs kafesinin içindeki yumuşak ete girişini duyumsadı. Sonra da, kıçının altındaki kanepenin beklenmedik biçimde sarsılmasıyla, tıpkı şişe geçirilmiş bir piliç gibi zıpkının kanepenin arkalığına saplandığını anladı.

Gözlerini, göğsünden ucu görünen demir nesneye indirdi. Battistoni marka yeni gömleği kızıla boyanmaya başlamıştı. Kanatları kırılmış bir martı gibi kollarını iki yana açtı.

Belki iki elimle asılıp çekersem çıkarabilirim, dedi içinden.

Denedi de.

Göğsünün içinde korkunç, dayanılmaz bir acı duydu ve gırtlağından yukarı çıkan kanın tuzlu tadı geldi ağzına. Zıpkın, arkasındaki koltuğa saplanmıştı. Çıkarmanın olanağı yoktu. Kolları iki yanına düştü ve ağlamaya başladı.

Kafası çalışıyordu.

Yaşların yanaklarından aşağı süzüldüğünü duyumsuyordu. Ölümünün tümüyle bilincindeydi. Yorgun gözlerini kaldırdı Giulia'ya doğru.

İşte orada, karşısındaydı.

Hâlâ ayakta. Kıpırtısız. Elinde o tüfekle ve ölümcül bir göbekbağı gibi onları birleştiren o zıpkın ipiyle.

"Giulia. Lütfen. Sana yalvarırım. Şu zırıltıyı çıkar göğsümden, lütfen." Kadın sadece baktı ona. Ve o donuk gözlerde artık hiçbir his yoktu. Ne, insanca bir acıma. Ne insanca bir pişmanlık.

"Kendin çıkar, sersem!" dedi ona, yorgun görevi sona ermiş bir robot gibi. Tüfeği masanın ortasına fırlattı. Şarap şişeleri ile dondurmanın arasına.

"Yapamıyorum ki..." diyebildi sadece Enzo.

64. Monnezza

Saat 23:42

"Köşeyi döndük! Anladın mı! Ondan para sızdırabiliriz. Bir cinsel sapık olduğu söylentisi yayılırsa işi bitik demektir. Mesleği var. Karısı var. Her şeyi var. Bitmiş bir adamdır. Anladın mı!" dedi Küpeli. Ağzı kulaklarına varıyordu.

"Peki nasıl sızdırıyoruz?" diye sordu Buiaccaro, dikkat ke-

silmiş bir öğrenci ifadesiyle.

"Son derece basit. Güzel bir fotoğrafını çekiyoruz. Hatta bir sürü fotoğrafını çekiyoruz. Çıplak. Karnının üstündeki o bokla. Zengin olacağız, göreceksiniz..."

Bitirimdi doğrusu şu delikanlı.

"Güzel buluş! Güzel buluş!" diye yineliyordu Buiaccaro robot gibi, mutlu bir ifadeyle.

İkisi yazıhanenin bir köşesine çekilmiş alçak sesle fısıldaşıyordu. Monnezza aralarına girdi.

"Affedersiniz! Rahatsız edebilir miyim? Size bir şey göstermek istiyorum da..."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Buiaccaro.

Monnezza sarsılmış görünüyordu.

"Bir saniye gelebilir misiniz?" İkisi bir an bakıştıktan sonra şaşırmış bir halde avukatın kelepçelenmiş olduğu masaya doğru seğirttiler.

Rinaldi'nin suratı tulum gibi şişmişti.

Üstdudağı patlamış. Burnu kan içinde. Gözler şiş. Gene de ağzı kulaklarına varıyordu zevkten.

"Yahu ne sers..." derken Küpeli sözünü tamamlayamamıştı ki Monnezza avukatın suratına bir şamar daha indirdi.

Avukattan incecik bir inilti duyuldu.

"Deli bu herif! Anladınız mı! Hırpalanmak hoşuna gidiyor. Öyle yaratılmış. Kahrolası bir sapık işte..." dedi Monnezza, bilgi verircesine.

Sanki cehennem zebanisi.

Küpeli'nin gözü bir şey görmüyordu. Monnezza'nın üstüne saldırdı, birlikte yere yuvarlandılar.

"Aptalsın sen. Bak ne hale getirmişsin herifi? Gebertmişsin be! Peki şimdi ne olacak? Her şeyi berbat ettin. Fotoğrafını çekersek onu bu duruma biz getirdik, biz saldırdık sanacaklar... Kimse bize asla inanmaz. Artık bir şey yapamayız... Seni ben geberteceğim. Seni öldüreceğim!" diyordu Küpeli,

Monnezza'nın bir kulağını ısırmaya çalışarak.

Birbirlerini tekmeleyerek ve birbirlerini ısırarak, birbirlerinin saçını çekerek yerde yuvarlanmaya başladılar, bu arada avukat Rinaldi de bir yandan ağlarken bir yandan da gülüyordu.

65. Michele Trodini

Saat 23:49

Michele Trodini, on beş bin liretlik en güçlü fişeğini annesinin sardunyalarının arasına yerleştirdi. Terasa nişan aldı.

Tam hedefe.

Kibriti çaktı ve fitili ateşledi, çabucak yanmaya başladı fitil.

Fişek ardında kırmızı dumandan bir iz bırakarak hızla yola çıktı hedefe doğru, ama yarı yolda kendi etrafında döndü (kanadı mı eğriydi acaba?), yön değiştirerek aşağı, birinci kata doğru indi. Michele onun bir pencerenin içinde gözden yittiğini gördü. Odayı masmavi bir duman doldurdu, ardından da kulakları sağır edici bir patlama.

Yol açtığı felaketten dolayı feci biçimde cezalandırılmaya hazır, babası ile büyükbabasına döndü, ama babası da, büyükbabası da kendilerini ateş etmeye kaptırmışlardı.

Michele dişlerini sıktı ve hiçbir şey olmamış gibi, başka bir fişek aldı.

GERİ SAYIM BAŞLIYOR

On kala!

66. Roberta Palmieri

Roberta Palmieri tam tamına dördüncü ve son orgazma ulaşmak üzereydi. Ateş orgazmına. Onu, doruğa, zevklerin en ulaşılmazına eriştirecek olana. En yüce esrime durumu-

na. Nirvana'ya. Yıldızlarla buluşmaya.

Evet evet, geliyordu işte.

Hem de nasıl geliyordu.

İçinden yükseldiğini, engelleri yıkmış bir ırmak gibi, önüne geçilemez ve durdurulamaz biçimde şiştiğini hissediyordu.

Bu orgazm onun içini boşaltacak ve bin voltluk zevk yüküyle yeniden dolduracaktı.

Kafasının içi karmakarışık, uğulduyordu.

Bir patlama uğultusudur gidiyordu. Bir an acaba dışarıdan mı geliyor bu gürültü dedi kendi kendine. Hayır, olanaksız, hepsi kafasının içindeydi.

Hızlanmaya başladı. Yere uzanmış, öylece hiç kıpırdamadan kaskatı duran Davide Razzi'nin üstünde gidip gelerek.

"Evet Davide! Afferin Davide! İşte geliyor... Geliyooor..."

Ve geldi.

Kulak zarlarını patlatan bir gümbürtüyle.

Gariptir, beklenen zevkin yerine acı vardı şimdi. Korkunç bir acı. Ortadoğu tarzında dekore edilmiş salonu tam bir harabeye dönmüştü.

Karnına baktı. İç organlarının artık dış organları olduğunu gördü. Bağırsakları, dev bir solucan gibi yere akıyor. Vıcık vıcık, kıpkırmızı ve kavrulmuş durumda.

Doğrulmayı, kendini yukarı çekmeyi denedi.

Başaramadı.

Bacaklarım.

Bacakları yerde yatıyordu, bir metre ötesinde, bedeninden kopmuş, bir kömür ve kan gölü içinde. Davide Razzini'nin dikilmiş organı üzerinde dengesini yitirmeye başladığının bilincine vardığı anda tehlikeli biçimde yalpamalamaya başladı.

Ama Davide gözlerini açtı.

Bu patlama onu, içine düştüğü durumdan çekip almış olmalıydı. Uyandığı anda da, dikilmiş erkekliği söndü.

Roberta Palmieri, yüzükoyun yere yığıldı.

67. Gaetano Cozzamara

Yapacak bir şey yok.

Gaetano ne yapacağını bilemiyordu.

Şu Angela çok güzel kokuyordu. Ruhu kokulu, şeker gibi bir kız. Sana sadece kokusunu duyuran o kızlardan. Sonra karşısında 1992 erkek plaj güzeli dururken, Nolalı bir ayıya bu sadakat de neyin nesiydi.

"Uzun sözün kısası, gelmek istemiyorsun... Yeni yıla bir başka erkeğin kollarında girmek istemiyorsun" dedi, canı sıkılmış bir halde.

Anlaşılan kızları kandırma yeteneğini giderek yitiriyordu.

"Söyledim ya, gelirdim... Ama ya nişanlım öğrenirse..."

"Peki kimmiş bu nişanlı bakalım?"

"İşte orada! Yukarıda!"

Gaetano arkasını döndü ve Angela'nın nişanlısını gördü.

"Bu mu?" dedi ağzı bir karış açık.

"Evet. O. Benim aşkım o!"

O akşam ikinci kez dünya, Gaetano'nun başına yıkıldı.

Angela Coticone'un erkeği, Tanrı'nın Çomarı'nın ta kendisiydi.

O anda Gaetano'nun kafasına, hayatı bugüne değin hiç mi hiç anlamamış olduğu dank etti. Böyle bir kız, maymun ile maymunsu arası zincirin halkasını oluşturan bu herifle nasıl birlikte olabilirdi ki?

Artık ne ahlak kalmıştı demek, ne de adalet.

Sonuç olarak, incelmek, zevk sahibi olmak, kendini düzeltmek için harcadığı tüm çabalar onlar içindi, kadınlar için. Bir model oluşturmanın düşlerini kurmuştu o. Seksi bir model. Yakışıklı, her zaman yakışıklıydı zaten. Artık kültürlü biriydi de, yaşamayı, giyinmeyi biliyordu, ama gene de... Gene de, gerçek şuydu ki, o beş para etmez Roma soylusu yosmaları yatağına atabiliyordu da, ayaklarına kapanması gereken bir kız

ona boş verip, bunun gibi biri, otelcilik yapmış, iki kelimeyi bir araya getiremeyen böyle bir hayvanı sevebiliyordu işte.

"Gördün mü şimdi kim olduğunu?" dedi kız.

Çomar, tam anlamıyla kafayı bulmuştu, iğrenç sarhoştu. Bir zombi. Olanca ağırlığıyla, o yüz on kiloluk cüssesiyle, sendeleyip duruyordu. Gözleri iyice çukura kaçmış, görünmez olmuştu. Ağzı iğrenç bir sırıtışla çarpılmış. Atletli. Cildi terden pırıl pırıl. Leş gibi kokuyordu. O geçerken herkes, tiksintiyle kenara çekilip yol veriyordu.

Çomar, kızlardan birinin elindeki votka şişesini kaptı ve bir dikişte dibini buluverdi.

"Karşı binadakiler ateşe karşılık veriyorlar. Casalotti'den olmalılar. Bizden nefret eder onlar, çünkü güneyliyiz. Çünkü yoksuluz. Ama şimdi görecekler pis züppeler..." diye, oradakilere dönmüş, bas bas bağırıyordu.

Bir an kararsız, çevresine bakındı, sonra 58 kanallı büyük ekran Sony'ye doğru yürüdü, kaptığı gibi kaldırınca telleri çürümüş kökler gibi koptu. Videoda dans eden Ambra gözden kayboldu. Çam yarması, onu omuzladı, terasa ve dumana doğru yürüdü. Video ile öteki bağlantılar omuzlarından, göbek bağıyla bağlı dölütler gibi sallanıp duruyordu.

"Gördün mü? Akıl hastası hayvanın teki bu. Onu nasıl sevebilirsin?" dedi Gaetano genç kızı kollarından tutup umutsuzca sarsarak.

"Maço bir adam... Hoşuma gidiyor."

"Bırak bunları ya! Ben şuna engel olayım da gör!" diyen Gaetano koşarak terasa atıldı.

Dokuz kala!

68. Cristiano Carucci

Cristiano ile Kılçık yan yana kocaman meşe karyolaya ya-

yılmış bir ayı postuna uzanmış, gülmekten katılıyorlardı.

İyi ama ne vardı şu tinerin içinde?

Her ne var idiyse çok işe yarıyordu. Hem de ne işe yaramak.

Önlerindeki kazan dairesi silinmişti sanki, kendilerini dört dörtlük bir Viking şenliğinin içinde buluvermişlerdi.

Tavandaki kocaman, tahta kirişlerden sarkan zincirlere meşaleler asılıydı. Süslü mermerden kanatları olan bir ocak, aydınlatmayı tamamlıyordu. Bir geyik, kocaman boynuzlarıyla birlikte döner şişte kızarıyordu. Duvara üzerine gotik harflerle yazılmış bir levha asılmıştı: *Uğurlu 836 herkese kutlu olsun.*

Bir bölük Viking savaşçısı, masanın başına çökmüş, tıkınıp duruyorlardı. Domuzlar gibi yiyorlardı. O koskocaman, kaba elleriyle kızarmış tavukları yakalayıp olduğu gibi ağızlarına atıyor, haykırıyor, Peroni birası şişelerini tokuşturarak kafalarına dikiyor ve gürültüyle gaz çıkarıyorlardı. Anlaşılmaz bir dil konuşuyorlardı. İriyarı ve kabaydılar, uzun ve kirli saçları meşin kayışlarla örülmüştü. Kafalarında boynuzlu ya da şahin kanatlı miğferleri vardı. Kaslı göğüslerinde postlar. Ayaklarında keçi derisinden çarıklar. Biraz daha nazik bir ikisi peynir kesmek için kılıçlarını kullanıyorlar, hatta bir tanesi fesleğenli makarnaya benzer bir şeyi kılıcına sararak yiyordu. Sofraya hizmet eden uzun sarı saçlı kızlar çok güzeldi. İsveçliler gibi çıkık elmacıkkemikli, uzun sarı saçlı. Deri mini etekler giyiyorlardı. Kocaman meme uçlarının göründüğü, yakası oldukça açık gömlekleri vardı üzerlerinde...

"Vay be, ne de işe yarıyormuş şu zırıltı!" diye sırayla söyleniyorlardı. "Vay be! Tıpkı gerçek! Gördün mü şu kız ne güzel..." diyordu Cristiano.

"Cri, bilmiyorsun! Masanın başında oturan Obelix! Baksana!" diye haykıran Kılçık, arkadaşının koluna yapıştı.

"Saçmalama be? Bunlar Viking, Vikinglerin arasında Obelix ne arasın? Obelix Galyalı."

"Yahu sen ne anlarsın be. Sana kalırsa Asterix ile Obelix

Vikinglerin oraya hiç gitmemiş öyle mi?"

"Hayır. Hiç."

"Senin sorunun ne biliyor musun? Sen cahilin ve kendini beğenmişin tekisin. *Asterix Amerika'da*'yı okumadın mı sen? Asterix Amerika'ya kiminle gitti sanıyorsuin? Vikinglerle."

69. Anselmo Frasca

Anselmo Frasca mutluydu.

Yeniden gençliğine dönmüş gibiydi. Savaş günlerine.

Alp birliklerinde savaştığı günlere. El bombalarından korkmamıştı. Şimdi de korkmuyordu, hele bir ayağı çukurdayken.

Fişeklerin yanından geçip apartmanın cephesinde patladığını görüyordu. Yukarıdaki o alçaklar iyi örgütlenmişlerdi doğrusu. Küçümsenmeyecek bir ateş gücü. Ama ihtiyar, biliyordu ki savaşı kazanmak için sadece araçlar yetmez, kahramanlar da gerekir.

Bir fişek tam yanıbaşına düştü. Daha patlamasına meydan vermeden, yakaladığı gibi aşağıdan yukarı fırlattı.

"Büyükbaba, sen bir efsanesin!" dedi Michele, hayranlıkla.

"Teşekkürler, oğlum!" diye karşılık verdi, göğsü gururla kabarmış, gizlendiği yerden dışarı, açığa çıktı. Düşman, nişancılarına hedefti şimdi.

Masanın arkasına siper almış olan Bay Trodini avaz avaz bağırıyordu:

"Büyükbaba Anselmo, çıldırma. Dön buraya."

Ama büyükbaba duymuyordu bile.

Elinde son bir kozu vardı.

Odasına koştu. Aman vermeyen romatizmasma aldırış etmeden eğildi ve karyolanın altından eski savaş tüfeğini çıkardı. Soluk soluğa, dolabı açıp mermileri aldı. Tüfeği doldurdu.

"Savulun!" diye haykırarak gene balkona atıldı.

70. Gaetano Cozzamara

Terasta Gaetano Cozzamara, sisler içinde Tanrı'nın Çomarı'nı arıyordu. Ona engel olmalıydı. Onu durdurmalıydı. Televizyonu aşağıya fırlatmasına izin vermemeliydi.

Ama hiçbir şey göremiyordu ki. Sadece dumanlar arasından birtakım karartılar seçebiliyordu. Nolalı yalakaları.

Bu çılgınlar, en fanatiklerdi. Tanrı'nın Çomarı'nın öncülük ettiği başı dönmüş ipsiz sapsız güruhu. Her defa maçın ardından sahaya doluşurlardı. Hakemleri itip kakarlardı bunlar.

Şimdi de terası karşı apartmana atış üssüne dönüştürmüşlerdi. Yüzlerini mendille kapatmış beş altısını gördü, korkuluktan eğilip fırlattıkları el bombaları, aşağıdaki arabaların arasında, karşı apartmanın damında ve balkonlarında, artık nereye rastgelirse, patlıyordu.

Sonunda, renk renk dumanların arasında Tanrı'nın Çomarı'nın canavar cüssesini seçebildi. Korkuluğa çıkmış ve o kaya benzeri televizyonu başının üstünde tutuyordu. Sanki Kral Süleyman'ın maden ocaklarında çalışan devdi.

Gaetano ona doğru koştu, yükseklik korkusuna aldırış etmeden korkuluğa tırmandı ve herifi bacağından yakaladı.

Hayvan döndü, öfkeyle homurdandı.

"Ne istiyorsun be?"

"Çomar. Ben Cozzamara'yım. Cozzamara Gaetano. Savunma oyuncusu. Sana yalvarıyorum, rica ediyorum, aşağı atma tele..."

Sekiz kala!

71. Anselmo Frasca

Anselmo Frasca, gözlüğü burnunun ucunda, o sırada tam, bir televizyonu aşağı fırlatmakta olan o hayvana ateş etmişti.

Yedi kala!

72. Gaetano Cozzamara

Mermi gırtlağından girip ensesinden çıktı.

Ne oluyor be? dedi kendi kendine Gaetano.

Sanki arı sokması gibiydi. Ne var ki, üç milyon kez daha acımıştı. Elini acıyan yerine götürünce bir delik olduğunu anladı. İşaretparmağını yarıya dek sokabildiği bir delik. Eline baktı. Kandan kıpkırmızıydı.

Bacakları tutmaz olmuştu:

"Ne yaptılar bana, Çomar?"

Beriki sanki taş kesilmişti. Televizyon, başının üstünde. Gaetano artık onun gözlerini de, yüzünü de göremiyordu.

Alev alev yanıyordu sanki.

Sadece uzaktan gelen bir ses duydu:

"Bu orospu çocukları sana ateş ettiler. Kafana ateş ettiler..."

Çomar'ın baldırına yapışmış eli yavaş yavaş gücünü yitirdi ve Gaetano altındaki uçurumun onu içine çektiğini duyumsadı. Ellerinin Çomar'ın kot pantolonunun üstünden kaydığını görüyordu.

Parmaklarını sıkmaya çabalıyordu, ama sünger gibi yumuşamışlardı. "Aşağı düşüyorum. Yardım edin bana!" diye mırıldandı.

Herhalde fazla alçak sesle söylemiş olmalıydı, çünkü bu geri zekâlı, elinde o s...ci televizyon, öyle, kıpırdamadan durmayı sürdürüyordu hâlâ. Sonunda Çomar, televizyonu aşağı fırlattı ve onu yakalamak için elini uzattı.

Gaetano da bir kolunu uzattı.

Ama geç kalmıştı.

İkisinin parmak uçları bir an birbirine değdi, ama çok geçti.

Gaetano her şeyin bittiğini anladı, artık bu delileri de,

kontesi de, Angela Coticone'u da, kadınları ve geleceğini de düşünüp kaygılanmasına gerek kalmamıştı.

Altı kala!

73. Thierry Marchand

Thierry Marchand gözlerini kapamıştı. Ayağa kalkmak için kafasındaki bulanıklığın geçmesini bekliyordu.

58 kanallı Sony Black Trinitron tam üstünde patladı.

Kafatasını parçaladığı gibi, onu anında öldürdü.

Hiç acı çekmedi.

Hemen ardından da, bu anlamsız Fransız eti ile Japon teknolojisi karışımının üstüne Gaetano Cozzamara'nın cansız bedeni iniş yaptı.

74. Anselmo Frasca

"Kahrolası ihtiyar gözlerim!" diye mırıldandı Anselmo Frasca.

Bir şeye vurmuş, o da aşağıya düşmüştü.

Harika!

Ne var ki nişan aldığı hayvana isabet ettirmeyi başaramamıştı işte. Gene de, ucu ucuna ıskalamıştı.

Çabucak yeniden doldurdu silahı. Hayvanın inine çekilmesini istemiyordu.

Nişan aldı ve yeniden ateş etti.

Tüfek elinde patladı.

75. Michele Trodini

Michele Trodini tam arkasında bir patlama duydu. Büyükbabası boğazlanıyor gibi haykırıyordu.

Döndü ve onun balkonda kurbağa gibi zıplaya zıplaya sıçradığını gördü. Yirmi yaşındaymış gibi zıplıyordu. En az bir buçuk metre yükseğe.

Sonra büyükbabasımn bir şeyinin eksik olduğunun ayırdına vardı. Bir eli yoktu artık. Kolu, bileğinde son buluyordu. Ne avucu kalmıştı, ne parmakları. Hiçbiri yoktu artık.

Babası son fişekleri fırlatmaya öylesine dalmıştı ki, gözü dünyayı görmüyordu. Yüzü isten kapkara kesilmiş, gömleği yırtılmıştı ve gözleri deli deli bakıyordu.

"Baba! Baba!" dedi Michele, kolundan çekerek.

"Ne istiyorsun? Görmüyor musun ki zafere ulaşmak üzereyiz. Neden sen de atmıyorsun..."

"Baba! Büyükbabam..." dedi Michele ağlayarak.

"Ne var ge..."

Bay Trodini ağzını elleriyle kapadı. Büyükbaba yere yığılmış, eli kopmuş kolunu öteki eliyle tutuyordu.

"Büyükbaba Anselmo!" dedi Bay Trodini.

"Bir şey yok... Bir şey yok. Savaşta olağan şeyler bunlar" dedi ihtiyar, yüzünü acıyla buruşturarak.

"Ne demek olağan şeyler? Büyükbaba..."

"Siz bana aldırmayın. Birini ben safdışı bıraktım. Siz devam edin. Zafer neredeyse bizimdir..."

"Michele bak da öğren! Senin büyükbaban bir kahraman! Onu hemen hastaneye götürmeliyiz. Elini arayalım, hadi. Belki yerine dikebilirler."

Büyükbaba sessizce acı çekerken baba oğul eli aramaya başladılar. Düşman ateşi, büsbütün şiddetlenmiş, sürüyordu.

El yoktu.

Kahrolası el yoktu işte. Her yere baktılar. Sardunyaların arasına. Güllerin arasına. Balıkların küçük çimento havuzuna.

Yok.

El yoktu işte.

Sonunda Michele gördü onu.

"İşte orada baba! Orada."

Aşağıya düşmüştü. Otoparka. Bir Ford Escort Station'ın kaputunun üstündeydi.

"Koş Michele. Git al hemen!"

Michele, söyleneni ikiletmedi.

Beş kala!

76. Cristiano Carucci

Vikingler dünyasına çıkılan toplu seferin ardından Cristiano ile Kılçık, divanın üstüne uzanmış, ayrı ayrı ruhsal yollar tutturdular. Kılçık, Japon robot Daitan-3 olduğunu sanıyordu. Kemiklerinin krom ve vanadyum alaşımından, yumruklarının titanyumdan olduğunu hayal ediyordu. Kim bilir nereden gelen düşmanlarla çarpışmaya hazır olduğunu hissediyordu.

Buna karşılık Cristiano ise, gümüşten yapılma Colt tabancasını düşsel bir kına sokup çıkarıyordu. Kendini *bounty killer* kılığında çok iyi hissediyordu. Çizmeleri Sierra Nevada'nın tozuna bulanmış, şapkası gözlerinin üzerine indirilmişti.

"Bak, dinle, çıkalım mı? Ben artık burada duramayacağım... Kara ölümü beklemekten usandım. Canım bir şeyler yapmak istiyor. Bizim çocukların oraya gitmek, biraz azmak, ortalığı karıştırmak istiyorum" dedi Kılçık, ruhsuz bir sesle.

"Kara ölüm de ne?"

"Boş ver... Saat kaç acaba?"

"Ne bileyim... Neredeyse geceyarısı oluyor. Çıkmak istediğinden emin misin? Burada hiç de fena değiliz hani."

"Hayır. Çıkalım" dedi Kılçık robot gibi. Bir sağa bir sola hareket halindeydi.

"İyi ya. Çıkalım. Ama çok zor bir durumu göğüslemek zo-

rundayız. Mutfaktan geçeceğiz ve ikimiz de berbat durumdayız. Annem beni böyle görürse aklı başından gider. Bu yüzden. İyi düşünmeliyiz. Kafamızı toplamalıyız. Normal görünmek zorundayız. İki normal insan gibi. Ayrı ayrı geçelim. Birlikte geçersek gülmemiz tutar ve annem her şeyi çakar."

"Peki."

"O halde, önce sen git. Kapıyı açar herkesi elinle selamlarsın, sakın bir şey söyleme, çünkü sonra her şeyi berbat edersin. Hatta, hayır böyle daha kuşku yaratırsın. Beni dinle şimdi? Yeni yılınız kutlu olsun filan gibi güzel şeyler söylersen daha iyi olur. O zaman normal görünürsün. Sonra, hiçbir şey olmamış gibi, sakin sakin kapıya yürür, çıkar, beni dışarıda beklersin. Tamam mı?"

"Tamam."

"Yapabilirsin, değil mi?"

"Yapabilirim."

"İyi. Hadi git öyleyse. Ben de arkandan geliyorum."

"Öyleyse gidiyor muyum" dedi Kılçık bir anlık duraksamayla.

"Git. Yapabilirsin. Başarabilirsin."

Kılçık, değişmez giysisi deri ceketini mekanik hareketlerle giydi ve sırt çantasını omzuna aldı.

Dört kala!

77. Giulia Giovannini

Davetliler, tavan arasından kaçan sıçan sürüsü gibi savuşmuşlardı. Hepsi, birbiri ardından. Önce çalışma odasına, ardından koridora, sonra dışarı, sahanlığa kaçmışlardı.

"Anneciğim, ne kadar yürekli davrandım, gördün mü? Küçük kızın yürekli davrandı... Onları kapı dışarı ettim" dedi Giulia yüksek sesle.

Annesinin orada olmadığını biliyordu.

O kadar da deli değilim artık.

Anneciğinin Ovindoli'de tatilde olduğunu biliyordu. Ama o da oradaymış da sevgili kızıyla birlikte bu güzel yılbaşını kutluyormuş gibi davranıyordu. Bunda ne kötülük vardı ki?

Ne güzel olurdu.

Evi domuz ahırı gibi bırakmışlardı.

Yavaş yavaş her şeyi yerli yerine koyarım.

Sonra düşündü, henüz geceyarısı olmamıştı.

Önce şerefe kadeh kaldırmalı.

Yeni Giulia'nın şerefine kadeh kaldırmalı. Kendine saygı gösterilmesini sağlayan kadına. Kimsenin oyununa gelmeyen kadının şerefine.

Kanepenin altındaki aptal karının kendine gelmek üzere olduğunu gördü. Hafifçe kıpırdıyor bir şeyler mırıldanıyordu. Alçak sesle inliyordu. Burnunun altında bir kan gölcüğü vardı.

Giulia yaklaştı. Bir süre baktı ona. Ellerini beline koyup, kaburgalarına bir tekme attı, ama çok şiddetli olmayan bir tekme.

"Hey? Hey? Hadi! Çek git buradan!"

Beriki başını kaldırdı. Bir gözünü açtı ve kustu.

Tüm yediklerini. Midyeli spagettileri, somon balığını. Oraya, birkaç gün önce cilaladığı parkenin üstüne.

"Bak ne yaptın alçak! Parkelerim. Temizle şimdi!"

Deborah kusmuğunu elleriyle temizleyip toplamaya çalışırken bir yandan da ağlıyordu.

"Bırak sen! Bir şey beceremiyorsun. Ben yaparım... Hadi defol!" dedi. Sesinden yorgun, bitkin olduğunu hissediyordu.

Aptal kadın yerinden doğruldu ve bir eli kırılmış burnunda, hıçkırarak koridora yöneldi.

Evin kapısı çarparak kapandı.

Giulia bir şişe şampanyayla güzel kadehlerinden birini aldı. Televizyonun karşısına oturdu.

Hazırdı.

Geceyarısı yeni hayatının şerefine içecekti.

Üç kala!

78. Davide Razzini

Neredeydi? Ne olmuştu ona?

Ölmüş olmalıydı.

Burnunda kan ve şiş kebap kokusuna karışmış kükürt kokusu vardı. Kulaklarında patlama sesleri ve çığlıklar.

Cehennemi boylamışım anlaşılan.

Hiçbir şey hatırlamıyordu. Belleği, çekip gitmeye karar verdiği ana değin gidiyordu, sonrası hiç.

Kalktım, anneme gitmem gerektiğini söyledim ve...

Kapkara bir boşluk.

Bedeninin her yanı acıyordu ve bu yüzden kıpırdayamıyordu. Gözleri kapalıydı. Ancak soluk alabiliyordu. Tüm gücünün çekilmiş olduğunu hissediyordu ve penisi de acıyordu. Sanki koparmak istercesine çekmişlerdi.

Üşüyor ve dişleri birbirine vuruyordu.

Çırılçıplak ve ıslak olduğunu anladı. Ayaklarının arasından sızan vıcık vıcık ve yapışkan bir şey ıslatmıştı onu.

Cehennem sıcak olmaz ki...

Başını kaldırmayı denedi. Biraz. Boynunu hâlâ kıpırdatabiliyor mu, anlayacak kadar. Kıpırdıyordu. Parmaklarını da oynatabiliyordu.

Belki de hâlâ yaşıyordu.

Ama neresiydi burası?

Gözlerini açtı.

Yarı karanlık bir odadaydı. Ara sıra uzakta patlayan havaî fişeklerin kırmızılı mavili ışığı aydınlatıyordu odayı. Bu odada bir patlama olmuştu. Duvardaki tablolar yerdeydi. Pencerele-

rin camları tuz buz olmuştu. Duvardan kireç dökülmüştü.

Tanıdı odayı.

Kaçık karının salonu.

Midesinde bir ağırlık hissediyordu. Elini uzatınca beriki yere, yanı başına yuvarlandı.

Dirseklerine dayandı, doğruldu.

Roberta Palmieri'yi gördü, daha doğrusu, Roberta Palmieri'nin parçalarını. Kızarmış iki bacak, odanın şurasında burasında. Bağırsaklar yerdeki Acem halısına saçılmış. Ve yanı başında dumanı tüten bir ceset.

En akıl almaz korku filmi yaratıcısı bile böyle bir sahneyi hayal edemezdi.

Haykırarak ayağa kalktı.

Haykırıyor ve odanın içinde zıplıyordu.

Anladı.

Her şeyi anladı.

Oydu buna yol açan. Bu katliamı yaratan kendisiydi. Evet, kendisi. Kadını gebertmiş ve paramparça etmişti.

Başka kim olabilirdi ki?

Ruh hastası çılgın bir katildi. Yol açtığı dehşeti zihninden silip atmıştı.

"Onu öldürdüm! Onu öldürdüm! Ben de ölmeliyim!" diye haykırarak anadan doğma çırılçıplak, deli gibi kendini pencereden dışarı attı.

Sadece birinci kattaydı.

79. Enzo di Girolamo

Ambra'yı görüyordu. Ambra'yı ve "RAİ olmayan"ın kızlarını.

Orada, karşısında, televizyon ekranında.

Uzakta ama gene de çok yakınındaydılar.

Şu genç yeniyetmeler topluluğunun ortasındaymış gibi bir izlenime kapılmıştı.

Ne güzel olurdu orada olmak.

Enzo di Girolamo biraz kıpırdayacak oldu ve duyduğu acıdan gözlerinde şimşekler çaktı.

Ölüyorum, kahretsin...

Yaradan sürekli kan akıyordu ve donu ile çorapları sırılsıklam olduğu gibi, ayaklarının da mokasenlerinin içinde yüzdüğünü hissediyordu.

Giulia'nın televizyonun karşısında oturduğunu görüyordu. Felç olmuş gibiydi. Kıpırdamıyordu. Elinde şampanya şişesiyle. Gözleri ekrana dikilmişti ama izlemiyordu.

Enzo, Ambra'nın söylediklerini doğru dürüst duymuyordu. Sesler ona dalga dalga geliyordu. Zihnini toplamaya çabaladı, ama gözleri kapanıyordu. Gözkapakları, kırık kepenkler gibi ağırlaşmıştı.

Ne diyordu ki Ambra?

Geceyarısına üç dakika kaldı.

Sadece üç dakika. Sadece üç.

Gelecek yıldan itibaren, yemin ederim ki başıma dert almayacağım. Yalnız kalmak istiyorum. Tek başına bir bekâr. Raporumu yeniden yazmak istiyorum, daha iyisini yazabilirim...

Televizyonda inanılmaz irilikte bir zenci vardı, sıcak su torbalarını patlatma rekoru kırmaya çalışıyordu. İçlerine üflüyordu, birbiri ardından. Enzo da denemek isterdi bunu.

Öksürdü ve içinde dayanılmaz bir ateş patladı. Gerçek olamayacak derecede dayanılmaz. Önüne geçilemez.

Kan tükürdü.

Ambra dans ediyordu. Her zamankinden daha da çılgınca. Sıcak su torbalarını patlatmayı sürdüren zencinin çevresinde. Ve şarkı söylüyordu.

"Sana aşk yemini ediyorum, sonsuz bir aşk, eğer aşk değilse cehenneme gideyim."

Enzo gözlerini kapadı.

Her yer bembeyaz kesildi.

80. Kılçık

Kılçık, olanca dikkatini onu bekleyen zor geçitte toplamıştı. Oda açık denizde fırtınaya yakalanmış bir gemi gibi yalpalıyordu ama o aldırış etmiyordu.

Elimle selam vereceğim. Herkese selam, diyeceğim! Yeni yılınız kutlu olsun filan. Sonra evin kapısına yöneleceğim ve çıkacağım. Kolay. Çok kolay hem de.

Yalpalamamak için gözlerini açmıyordu. Derin bir soluk aldı. Elini mutfak kapısının tokmağına koydu. Sakindi.

Çok, çok iyisin. Sadece selam vereceksin.

Daha dik durmaya ağır başlı görünmeye çalıştı. Tokmağı tuttu.

Ne yapacağını iyi biliyordu. Eğer zihnini toplarsa, kafasının içinde çıldırmış bir arı sürüsü gibi dönüp duran o halüsinojen zırıltısını karanlık bir köşeye itebileceğini biliyordu, belki uzun zaman için değil, ama şu bok kapıcılar sınavını yüzünün akıyla atlatabilecek kadar.

Kolu çevirdi.

Mutfağın çiğ ışığının, sesi sonuna dek açılmış televizyonun gürültüsünün, kahkahaların ve konuşmaların üstüne bir pencere açıldı.

Güzel. Pekâlâ. Her şey yolunda.

Kapıyı ardına dek açtı, gözlerini kapadı ve mırıldandı:

"Herkese selam! İyi yıllar ve hep güzellikler filan!"

Gözlerini yeniden açtı, yavaş yavaş ve karşısındaki görüntülerde yoğunlaştırdı.

Gördükleri sendeletmesine neden oldu.

Ağzını bir karış açtı.

Bacakları çekiçle vurulmuş tebeşir gibi paramparça olmuş duygusuna kapıldı. Yüreği, göğsünde yumruk oldu ve düşmemek için kapıya tutunmak zorunda kaldı.

Karşısında...

... yüz tane polis vardı.

Los Angeles polisi üniformaları içindeydiler. Bir ellerinde coplar vardı. Diğer elleri tabancaların kabzasındaydı. Kurt köpekleri ona doğru havlıyordu. Şapkaları polis arınalıydı. Kılçık, bu hayvan sürüsünün ortasındaki "Miami Vice" dizisinin beyaz ve zenci iki oyuncusunu tanıdı, hep fanila ve sivil ceketle dolanan o iki bok herifi. Adlarını bile anımsayamadığı o iki herifi. Magnum silahlarını iki elleriyle kavramış, ona doğrultmuşlardı.

"Esrar satıcısı piç. Eller yukarı. Eğer kaçmaya kalkışırsan kıçın delik deşik olur. Hadi çıkar malı" diye bağırdılar o sarışın bodura.

İki kala!

81. Mario Cinque

Ponza Apartmanı'nın kapıcısı Mario Cinque yorgundu.

Domuz gibi yemişti. Deve gibi içmişti. Gece boyunca, Cerquetti'nin anlamsız fıkralarını dinlemiş durmuştu. Gülmeye de çalışmıştı.

Artık yeterdi ama.

Yorulmuştu.

Her şeyden çok, yatağını özlemişti. Bir an önce kadeh kaldırabilmek ve koşarak evine, herhalde ondan çok eğlenen karısının yanına dönebilmek için geceyarısınm vurmasını bekliyordu.

Neyse ki sadece iki dakika kalmıştı.

"Bir elmasın sahte olup olmadığı nasıl anlaşılır biliyor musunuz? Elmastıraşın yanına koyarsınız ve eğer elmastıraş baba derse gerçek olduğunu anlarsınız."

Yeter be! Artık dayanamayacağım! diye geçirdi içinden Mario ve patladı:

"Siz asıl yarın başımıza gelecekleri düşünsenize. Fişekleriyle bahçeyi kavurmuştur bunlar. Yukarıdan öteberi atmışlardır. Merdivenlere kusmuşlardır. Duyuyor musunuz dışarıda olup bitenleri..."

"Aman, Mario. Hiç değişmezsin sen. Bir defacık da biraz iyimser olsan. Biraz rahat olsan... Şimdi buradayız işte, hepimiz mutluyuz ve sen her şeyi mahvetmek istiyorsun..." dedi Bayan Carucci, şampanya şişesini saran kâğıdı açarken.

O anda birden bir kapı açıldı.

İlk dönüp bakan Mario oldu. Kapıda, Cristiano'ya bakmaya gelen o uzun boylu, zayıf çocuk duruyordu. Sanki parmaklarını fişe sokup cereyana tutulmuş gibiydi. Bacakları iki yana açık, kolları yanlarına sarkmıştı.

Tüm konuklar, teker teker, onu gördükçe konuşmayı kesmiyorlardı.

Kaygı verici bir hali vardı. Orada öyle, kıpırdamadan dikilmiş duruyordu, gözleri kapalı ve öne doğru sendeliyordu.

Ansızın o orangutan kolu gibi uzun kollarından birini kaldırıp düofondan gelir gibi cızırtılı bir sesle konuştu:

"Herkese selam! İyi yıllar ve hep iyi şeyler."

Gözlerini açtı.

Gözleri yoktu.

Sadece iki küçük, yuvarlak ve kırmızı bilye vardı.

Ağzını açtı, açlık, veba ve koleranın üçüyle birden karşılaşmış gibi dehşet içindeydi. Neredeyse düşüyordu, ama bir eliyle kapının kanadına tutunmayı başardı.

"Tamam. Şimdi ellerimi kaldırıyorum. Ama ne olur, ne olur ateş etmeyin" diye kekeleyerek ellerini başının üstüne koydu.

Mario Cinque, Bayan Carucci ve diğerleri şaşkınlıktan donakalmış, ona bakıyorlardı.

Anlamıyorlardı.

Beriki sözlerini sürdürdü:

"Tamam. İşte. Size veriyorum. Size veriyorum. İşte bura-

da. Yeter ki ateş etmeyin."

"Massimo! Ne diyorsun Massimo? Çıldırdın mı sen? Hasta mısın?" diyebildi sadece ağzını eliyle kapatmış olan Bayan Carucci.

"Tamam. Şimdi çıkarıyorum. Tamam. İşte alın."

"Nedir o? Nedir o?"

"İşte burada. Sadece biraz esrar. Başka bir şeyim yok, yemin ederim. Ben uyuşturucu satıcısı değilim."

Kılçık, teatral davranışlarla ve Mario'ya, delikanlının, gerçekten bir tabanca tehdidi altındaymış izlenimini veren son derece çekingen tavırlarla, arkasındaki sırt çantasını çıkardı. Açtı ve içinden saman dolu bir zarf çekti.

"İşte burada. Siz karar verin. Çok mu? Ne kadar az!"

Yahu ne yapıyor bu herif, dedi kendi kendine afallamış bir şekilde Bay Mario. *Şizofren olmalı. Kafayı yemiş olmalı herhalde.*

Bu arada deli ona yaklaşmış ve o ruhsuz bilyelerini yüzüne dikmişti.

Odada sinek uçsa duyulacaktı.

"Reis. İşte al. Ama ben seni tanıyorum. Bunu sana vereceğim ve sen de arkamdan ateş edeceksin."

"Delikanlı. Sakin ol. Kimse sana kötülük edecek değil" diyebildi sonunda Bay Mario.

Deli, ona zarfı uzattı ve o da tam alacakken (delilerin zıddına gitmeye gelmez) beriki cambaz gibi usta bir sıçrayışla zarfı geri aldı, yeniden sırt çantasına tıkıp gene Cristiano'nun odasına atıldı ve kapıyı arkasından kaparken haykırdı:

"Alçak orospu çocukları sizi! Alamayacaksınız otumu, asla."

Bir kala!

82. Monnezza

"Yeter be! Hadi barışın ikiniz. El sıkışın."

Buiaccaro birkaç girişimden ve kazara yediği birkaç tokattan sonra, sonunda onları ayırmayı başarmıştı.

Şimdi çalışma masasının biri bir yanında öbürü öte yanında ayakta dikilmiş, kötü kötü bakışıyorlardı. Küpeli'nin bir kulağı morarmış, ceketi yırtılmış ve bir eli sıyrılmıştı. Monezza da gırtlağına basılmış bir öküz gibi soluk soluğaydı. Yanağı tırmıklanmıştı ve askılı pantolonunu düşmesin diye bir eliyle tutuyordu.

"Hayır, bu herif sersemin biri be. Bizi mahvetti işte... Bizi mahvetti... Artık bize huzur yüzü yok" diyordu Küpeli, soluk soluğa.

"Deli bu herif! Şimdi suratını dağıtayım da..." diye içinden homurdanıyordu Monnezza.

"Hadi! Hemen barışın ve birbirinizin yeni yılını kutlayın bakayım!" dedi Buiaccaro saate bakarak.

Berikiler, iki erkek köpek gibi, sakıngan, birbirinin çevresinde dolanıyordu.

"Yeter be! Tam geceyarısı oldu. El sıkışın bakalım."

Monnezza söz dinledi ve elini uzattı. Küpeli de elini isteksizce uzatmıştı.

Ve ofis korkunç bir patlamayla sarsıldı.

Sıfır!
YENİ YIL BAŞLIYOR!

83. Cristiano Carucci

Cristiano sakin sakin paltosunu giymiş, atkısını boynuna atmış, annesi ve konuklarıyla karşılaşmaya hazırlanıyordu ki, Kılçık'ın bağıra çağıra odaya girdiğini gördü.

"Cristiano! Cristiano! Bittik biz, mahvolduk! Enselendik! Enselendik! Polis! Şu maldan kurtulmalıyız hemen."

Dolanıyordu. Panik içinde dönüp duruyordu odada.

"Kirişi kırmalıyız hemen... »

Cristiano, şaşkın, bakıyordu ona.

Gene ilacın etkisiyle halüsinasyon görüyor olmalıydı.

Gerçek Kılçık onu dışarıda bekliyordu. Gerçi Vikinglerden ve tabancalıdan daha az ilgi çekici bir sanrıydı bu, ama hiç kuşkusuz daha gerçeğe yakındı. Bu Kılçık, kendinden geçmiş, çılgın gibi adeta uluyordu ve dolabı tuttuğu gibi, kapıya doğru itiyordu şimdi de.

"Ne yapıyorsun be?"

"Gel! Gel!" dedi bileğine var gücüyle yapışarak. Cristiano annesi ve ötekilerin dolabın öte yanından bağırdıklarını işitiyordu, bir yandan da kapıya abanmış, itiyorlardı.

"Açın! Açın! Cristiano! Cristiano aç! Neler oluyor orada?" Kılçık onu, direnmesine aldırış etmeden, kazan dairesine sürükledi.

"Bırak beni! Bıraksana beni. Annem içeri girmek istiyor..."

"Hayır, o senin annen değil. Sen beni dinle! Beni iyi dinle! Onlar 'Miami Vice'taki herifler. Esrarı istiyorlar. Annenin sesini de çok güzel taklit ediyorlar. Gel!"

Kılçık, soluk soluğa o antika kazana koştu. Sinirle açtı kazanın kapısını.

Bir alev dili karanlık odayı bir anda aydınlattı.

Cristiano'ya doğru döndü.

Suratında bir deli gülüşü vardı.

Titriyordu. Gözlerini kısıyordu. Salyaları akıyordu. Sırıtıyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" diye mırıldandı Cristiano. Sonunda yaşadıklarının bir başka sanrı olmadığını anlamıştı artık.

Hepsi gerçekti.

Kesinlikle gerçek.

"Kanıtlardan kurtuluyorum işte."

"Dur... Bek..." diye haykıran Cristiano ona doğru atıldı.

Ama Kılçık daha atik davrandı, bir savuruşta sırt çantasını kazanın içine fırlattı.

Cristiano boğazının düğümlendiğini hissetti.

Dışarı koşmaya kalkışmadı bile. Kaçmaya.

Geç kalmıştı.

İş işten çoktan geçmişti.

Artık boşuna.

Sadece dedi ki:

"Çantada dinamit var, sersem."

Kılçık Massimo Russo için de, Cristiano Carucci için de başka yılbaşı olmayacaktı.

84.

Saat tam on ikiyi vurduğunda Capri Apartmanı havaya uçtu.

Tüm pencereler tuz buz olup bir cam yağmuruna dönüşerek otoparka, küçük çamlığa, oyun parkının kaydırakları ile paslanmış eski atlıkarıncasının arasına, Cassia yoluna, Ponza Apartmanı'nın ve civardaki sitelerin üzerine yağdı. Patlama yüzünden yer değiştiren hava, otoparka bırakılmış otomobilleri metrelerce yukarı sıçrattı. Bekçi kulübesi yolun karşı tarafına uçtu. Noel ağacı ateş aldı. Renkli cam süsler, sıcağın etkisiyle patladı. Kocaman saksılardaki cüce palmiyeler sitenin duvarlarına vurarak paramparça oldu.

Sonra yangın çıktı.

Hızla yayıldı. Bodrumdan çatıya değin. Merdiven boşluğundan ve asansör boşluğundan tırmanarak. Daireleri bir afet gibi sararak yarıklardan dışarı koca koca kızıl alevler kusan bir cehennem ateşi gibi.

Yangın, Capri Apartmanı'nı Ponza Apartmanı'na yapışık kardeşler gibi bağlayan eskimiş yeraltı gaz borularından sıçradı.

85.

Geceyarısını elli sekiz saniye geçe, Ponza Apartmanı da havaya uçtu.

Patlama çok daha şiddetli oldu, çünkü yeraltında gaz depoları bulunuyordu.

Dam, bir şampanya tıpası gibi fırlayıp hem otoparka, hem Cassia yoluna hem de çevre bölgeye bir kahverengi kiremit ve taş yağmuru olarak yağdı.

Yakıt gazla şişmiş, koskocaman bir ateş, duman ve tozdan kafası olan mantar Cassia'nın üzerinden havaya yükseldi.

Roma göğünü kayan yıldızlarla, kuyruklu yıldızlarla süsleyen renk renk havaî fişekler yağmurla dolu bulutları kızıla ve siyaha boyayan bu cehennem canavarımn karşısında birden küçücük, zavallı ve önemsiz kalıverdiler.

Yapay cüceler âleminde şekilsiz bir dev.

Şehrin her yerinden görüldü.

Her yerden.

Parioli'den. Prati'den. Trastevere'den. San Giovanni'den. Patlama sesi daha ötelerden de işitildi, en uzak varoşlardan, çevre yolunun ta ötesinden, Castelli'den bile.

Ve yeni yılı evlerde, balkonlarda, sokaklarda, meydanlarda, Tiber Irmağı boyunca park edilmiş arabalarda karşılayan Romalılar, ağızları açık, şaşkın ve kaygılı kalakaldılar. Sonra hep birden, gittikçe artan bir coşkuyla, bu canavar havaî fişeğin karşısında, alkışlamaya, ıslık çalmaya, dans edip birbirlerini mutlulukla kucaklamaya ve şampanya patlatmaya başladılar.

Bu havaî fişek gösterisinin belediyenin bir sürprizi olduğu söyleniyordu.

Kılçık haklıymış meğer:

"Yıllarca hatırlanacak bir fişek patlatmak istiyorum. Öyle ciddi bir patlama olacak ki bu, yanında tüm şu zavallılar, o sümüklü fişekleriyle solda sıfır kalacaklar" dediğinde.

86.

Saat 03:20

Neden sonra, tufan benzeri bir yağmur şehri bastırdı ve şenliklere son verildi. Hâlâ bayram edeceğiz diye ortalıkta dolanan en haşarılar bile eve dönmek zorunda kaldılar çaresiz.

Kimi yorgunluktan bitkin, kendini yatağa atmaktan mutlu oldu. Kimi pek olmadı.

Sinsi sinsi yayılmış olan yangını da bu şiddetli yağmur yola getirdi.

87.

Saat 06:52

Saat altıyı elli iki geçe, yangın yerine sürekli, incecik ve belli belirsiz bir yağmur yağıyordu. Soğuktu ve rüzgâr yoktu. Baştan sona bulutlarla kaplı gökyüzü, yakındaki sislere gömülü vadi, apartmanlar ve duman, tümü birden tek bir kurşunî nesne oluşturuyordu. Yanık kokusu, plastik, benzin ve çamların kokusu, yağmur kokusuyla birleşiyor, gırtlağı yakıyordu.

Orada burada hâlâ patlayan fişekler oluyordu ve apartmanlardan geriye kalanları alçak duman bulutları kuşatıyordu.

Cassia yolu kapatılmıştı. Meraklıları yaklaştırmamak ve otomobillerin geçişini önlemek için engeller konmuştu. Sitenin önündeki asfaltın iki yüz metresi yok olmuştu. Patlamayla uçmuştu havaya. Hâlâ dumanı tüten otomobil kalıntıları yolun ortasında yatıyordu. Çamların kavrulmuş iskeletleri çevreden geriye kalanları kuşatıyordu. Koskocaman "Kurt Adam" tabelası yerinden fırlayıp kararmış diskoteğin üstüne düşmüştü. Sıcaktan patlayan su boruları bir göl oluşturmuştu ve yardıma gelen araçlar, tekne gibi, suları yararak geçiyordu.

Cankurtaranlar, itfaiyenin kamyonları, polis otomobilleri sitenin giriş kapısı önünde rastgele park edilmişti. Yangın

söndürme ekipleri, portakal rengi yağmurluklarıyla, enkazın içinde sessizce çalışıyor, hayatta kalmış olabilecekleri arıyorlardı. Elektrikli testerelerin gürültüsü. Çimentoya vurulan kazmaların sesi.

"İşte bir tane. Burada, aşağıda! Yardıma gelin çabuk!" dedi bir aralık itfaiyecinin biri, ağır bir kalası kaldırmaya çabalayarak. Suratını örten kukuletasının üstüne yağmur sicim gibi yağıyordu. Adam çömeldi ve baktı ki, ölmüş.

"Bir ceset! Kafası ikiye ayrılmış. Cankurtarandakileri çağırın..." diye haykırarak kalası bir kenara fırlattı ve yorgun ellerini kalçalarına dayadı.

Boşuna bir çabaydı.

Şimdiye değin bulduklarının hepsi ölüydü.

Canlı bulma umutları da giderek zayıflıyordu. Patlama fazlasıyla şiddetli olmuştu.

İtfaiye eri, iki arkadaşının yardımıyla cesedi kolundan tutup dışarı çekti.

Bir kadındı.

Birçok yeri yanmış kırmızı bir gece elbisesi vardı sırtında. Yaşlıcaydı. Zayıf ve buruşuk ihtiyar elleri, ateşten kararmıştı. Parmaklarında kocaman yüzükler, bileklerinde ağır altın bilezikleri vardı ve kol saati hâlâ çalışıyordu. Kafasından geriye az bir şey kalmış ve o da tümüyle kömürleşmişti.

88. Filomena Belpedio

Saat 07:00

Her şeyi görmüştü.

Kapıyı kırıp evine giren polisi. Sahanlıktaki meraklı komşuları. Kanepenin üstündeki cesedini. Başını göğsünden kaldıran ve evet işareti yapan hekimi. Evet, ölmüş. Onu öyle kaskatı ve bembeyaz, kara bir plastik torbaya sokuşlarını da görmüştü.

Ve ayini.

"Yalnızlık, aşırı ve geri dönüşü olmayan davranışlara sürükleyebilir. Anlayışlı olmak, Kilise'nin görevidir. Dua edelim! Filomena'nın ruhu için dua edelim, iyi bir kadındı..." demişti papaz.

Oğlunun da, kocasının da, kocasının yeni karısının da gözleri yaşlıydı.

Sonra baba oğul birbirlerine sarılmış ve ağlamaya başlamışlardı.

Gördün ya, seni severlerdi.

Ve içine konduğu o arabayı izlemeye alışık o dört kediyi görmüştü. Verano mezarlığı. Çukur. Toprak.

Ve sonunda *karanlık*...

Nerede bitti karanlık? diye sordu kendi kendine Filomena.

Işık vardı. Az. Ama vardı.

Üstünü örten yıkıntıların arasından soluk ve ölgün bir ışık sızıyordu.

Yıkıntılar mı? Neyin yıkıntıları?

Bilmem. Tanrı şahidimdir ki bilmiyorum! Ve bilmek de istemiyorum.

Baş aşağı durumdaydı, beynine kan yürümüştü, garip bir durumda tersyüz edilmişti ve ağırlığı boynuna binmişti.

Kocaman, sert bir kalas sırtına abanıyor ve kıpırdamasını, dönmesini engelliyordu.

Bu yüzden de öyle kıpırtısız, bir yerini oynatmadan, böyle rahatsız duruyordu.

Bacaklarını hissetmiyordu. Hatta, içinde binlerce karınca var gibiydi. Bir elini oynattı, kireç kalıntılarını araladı ve baldırına bir çimdik attı.

Hiçbir şey hissetmedi.

Sanki başkasının bacağını çimdiklemişti. Bir cesedin.

Bacaklarım paramparça olmuş.

Acısını bir yana bırakıp düşünmeyi denedi.

Ölmemişsin işte. Kendini öldürmeyi beceremezmişsin. Yaşıyorsun! Hayattasın!

Uzaklardan, üstünü örten şu taş, tahta ve çimento mezarlığının ta ötesinden, cankurtaran sirenlerinin boğuk ulumasını, elektrikli testerelerin gürültüsünü işitiyordu.

Gündüz olmalıydı.

Ter içindeydi ve üşüyordu.

Kendini öldürmeyi bile beceremezmişsin! Öyle beceriksizsin ki, kendi canına kıymayı bile başaramamışsın. Tebrikler doğrusu!

Boynu ağrıyordu. Kaslarının, kıyıya bağlanmış gemi halatları gibi gerildiğini duyumsuyordu.

Şimdi bağırmaya başlıyorum. İmdat istiyorum.

Ama yapamadı. Ayak parmaklarını kımıldatmayı denedi. Kımıldıyorlar! Kımıldıyorlar!

Sırtındaki kalas çıldırtıyordu onu. En ufak bir kıpırdanışında etine sürtünüyordu. Duruşunu değiştirmek zorunda kalıyordu.

Tüm o uyku ilaçlarını indirdim mideye... Neden ölmedim ki?

Çünkü efendin, hayatının iplerini elinde tutan güç, istemedi de ondan.

Tek efendin senin.

Kısmetsizliğin.

Kalası iki eliyle yakalamış, itiyordu. Bir santim bile kımıldadığı yoktu ama. Belki yanlış yöne doğru itiyordu. Belki de daha aşağıya sırtıyla güç vermesi, canını yakan yaraya aldırış etmeden itmesi gerekiyordu.

Öyle yaptı ve kalas birden düşüverdi.

Üzerine bir kireç ve tuğla yağmuru yağdı. Kafasına. Yaralı sırtına. Öylece kaldı. Yüzükoyun.

Ha gayret ihtiyar, gördün mü bu kez de ölemedin? Şu delikten çek kurtar kendini.

Bir bacağını kıpırdattı. Ötekini de.

Demek ki kırık değiller. Sadece uyuşmuşlar!

Elleriyle kazmaya başladı. Çıldırmış bir Senbernar köpeği gibi. Tırnaklarım kırarak, ellerini yaralayarak. Geniş bir tahta masayı bir kenara itti ve başının üstünde kurşunî göğü gördü.

Yağmur yüzünü ıslattı. Bir an öyle kaldı. Gözleri kapalı. Işıktan kamaşmış, görmez olmuş. Yüzü şu soğuk yağmurla yıkanarak.

Ölmemişti.

Ne bekliyorsun? Gece olmasını mı?

Acıdan haykırıp iki büklüm olarak beton kirişe yapışıp kendini yukarı çekti.

Ve başı dışarı çıktı. Mantar gibi.

Çevresine bakındı.

Anlayamadı.

Sonra çamları tanıdı, balkonunun önündekileri, kapkaraydılar. Cassia yolunu ve karşısındaki apartmanları gördü.

Ne var ki, evi yoktu artık ve karşıdaki apartman da. Yerle bir olmuşlardı, yerlerine dumanı tüten enkazlar bırakmışlardı.

Bir patlama olmuş olmalıydı.

Güçlükle ayağa kalktı. Geceliği boydan boya yırtılmıştı. Başını çevirmeye görsün, ensesi feci ağrıyordu. Elleri kan içindeydi ve sırtındaki yara zonkluyordu, ama iyiydi.

Ne yapmak istiyorsun? Çevrendeki manzarayı seyretmek mi? Hadi, kaldır kıçını!

Enkazın üstünde sürünerek dörtayak yola koyuldu. İtfaiye erleri taşların arasında bir şeyler bulmaya çalışıyorlardı. Bir greyder toprağı kazıyordu. Mavi ışıklarıyla cankurtaranlar. Ve bir kenarda, eskiden otoparkın olduğu yerde, bir dizi ceset vardı. On kadar. Kararmış. Tanınmaz durumda. Bayramlık giysileri içinde kavrulmuş cesetler.

Hepsi ölmüş! Buradakilerin hepsi. Sadece ben hayatta kalmışım.

Bundan emindi.

Kimse onun farkına varmadı.

Şu enkazın üstünde geceliğiyle dörtayak yürüyen, saçları kafasına yapışmış bu çirkin şişman kadını kimse umursamadı.

Görünmez bir hayalet gibi yıkıntıları geçti.

Belki de gerçekten görünmezdi.

Hepsi de kendilerini enkaz kaldırma işine kaptırmıştı.

Adalar Sitesi'nin kapısının yamulmuş kalıntılarını sakıngan adımlarla geçti, çıktı ve yağmur altında, yalınayak, Cassia yoluna yöneldi.

Nereye gidiyordu ki?

Yaşamaya.

Saygı

Çıkıp kafayı bulalım.

Çıkıp eğlenelim. Saçmalayalım, azalım.

Eğlenmesini biliriz biz. Nerede olursa olsun, eğlenmenin yolunu buluruz.

Kıçımızı kıpırdatmaya karar veriyoruz, arabaya biniyoruz. Yolda deli gibi hız yapmaya. Gülüşüyoruz ve anayolda bir barda durup bira alıyoruz.

Bu akşam değişik bir akşam, hepimiz bunun ayırdındayız. Arabanın açık camlarından saatte 180 kilometre hızla yüzümüze çarpan havayı içimize çekiyoruz. Yerinde duramayan, baş belası piçleriz biz. Yaban öküzleri gibiyiz. Yalnız, daha irisi. Ya da, sırtlan sürüsü. Yalnız daha açgözlüsü. Bu akşam nasıl da gözümüz dönmüş. Nasıl da acıkmışız. Kancığa acıkmışız. Şöyle sert, el değmemişine.

Otoparka giriyoruz ama boş yer yok. Cumartesi akşamları hep böyle olur. Arabayı üçüncü sıraya bırakıyoruz ve herkes aptalca korna çalmaya başlıyor. Sakin sakin duruyoruz ve arabamızın engel olduğunu görüyoruz. Geçiş yok. Ama bu başımızı döndürüyor. Hoşumuza gidiyor. Bizim meydan okuyuşumuz da bu. Gelin de bir şey söyleyin bakalım. Hadisenize. Görelim bakalım yiğitliğinizi.

Biz buradayız ve sapına kadar erkeğiz.

Bok gibi arabanın kaputuna yaslanmışız.

Bir sorun mu var?

Eğer bizim yere batası, uygarlık nedir bilmeyen insanlar olduğumuzu düşünüyorsanız, çıkın ortaya!

İşte tam sırası. Bir şikâyetiniz varsa, buyurun.

Ama gelmiyorsunuz. Neden?

Korkak tavşanlar.

Tıklım tıklım diskoteğe giriyoruz. Bir sürü sersem tavuk.

Kıçımızda Cotton Belt ve Uniform kotlar ayaklarımızda asker postalları ya da Doktor Martens'ler. Gömlekler çizgili ya da desenli. Saçlar uzun ve geriye taranmış. Yanlar kısa.

Küpelerimiz var. Kulakta. Burunda. Kaşta.

Dans etmeye başlıyoruz. Tekno müzik hoşumuza gidiyor. Çılgınlar gibi dans ediyoruz.

Kıçtan yukarı çıkan, bağırsakları deşip içmizde patlayan bir müzik bu. Konuşmak için adeta uluyoruz. Konuşmak için avaz avaz bağırmak zorundayız.

Yeşil ışık, gözlerimizi sarı yapıyor ve omuzlardaki kepekleri gösteriyor. Gömleklerin üstündeki. Sıkış tepiş dans ediliyor, biz de halka oluyor, ortamızda boş yer bırakıyoruz. Arkamızdakileri iterek geriye doğru açılıyoruz. Milleti kızdırmışız, ezmişiz, umurumuzda bile değil.

Yerde, döşeme taşları renk değiştiriyor.

Kırmızı, yeşil ve mavi.

Bir ara, hoplayıp zıplarken, bir kenarda dans eden üç kancık görüyoruz. Bize sırıtıyorlar. Biz de halkamızı genişletip onları içine alıyoruz. Şimdi daha rahat dans edebiliyorlar. Biz, çevrelerinde dolanıyoruz. Bize gülüyorlar, mutlular. Bu akşam müzik nasıl da patlıyor, olacak şey değil. Mini etekleriyle, postallarıyla, bedenlerine yapışmış tişörtleriyle güzel parçalar bunlar. Sonra ışıklar yanıp sönmeye başlıyor ve kızlar, saniyede bin kez, görünüp siliniyorlar. İri memeli yosmalar bunlar... bizimkiler sertleşmeye başlıyor. Donlardan yukarı çıktıklarını ve kanla dolduklarını duyumsuyoruz ve işte beyin boşalıyor, düşünceler bulanıyor. Kafamızı maviyle, ku-

şumuzu kırmızıyla dolduran bir uyuşturucu bu.

Adının Amanda olduğunu söyleyen gülüyor ve dikkatimizi çekmek için elinden geleni yapıyor. Bilmiyor ki bir süredir dikkatimiz zaten onların kırıtıp kıvırtmalarında, başka bir şey gördüğümüz yok. Bir şeyler içmeye gidiyoruz. Bize bir müzik topluluğundan söz ediyorlar, tanımıyoruz ama zarar yok. Bu hengâmede söylenenlerin hiç önemi yok. Piliçler yılışmamızdan mutlu. Konuşuyoruz. Gene dans etmeye başlıyoruz.

Diskotekten sabah çıkıyoruz. Piliçler de peşimizden geliyor. Üç kişiler.

Amanda.

Maria.

Paola.

Tekrar arabaya binmek iyi geliyor. Stereo'yu sonuna değin açmak iyi geliyor. Geceyi hayvanlar gibi eğlenerek geçirdiğimizi düşünmek. Hiçbir şeyi umursamadığımızı, her şeyin yolunda gittiğini, bir gecenin daha hakkından geldiğimizi, her şeyin harika olduğunu bilmek. Üç pilicin metalik gri Fiat Unolarıyla peşimizden gelişlerinden mutluyuz, bu yüzden gülüyoruz ve onların birer orospu olduğunu, bize vermekten başka bir şey düşünmediklerini konuşuyoruz aramızda. Kadınların böyle, her an kızışabilmelerinin inanılır gibi olmadığını düşünüyoruz. Sözde erkekliğe hiç aldırış etmiyor gibi davrandıkları halde, aslında kafalarında bundan başka bir şey olmadığına inanıyoruz.

Kırlardan geçiyoruz. Birkaç kasabadan.

Denize ulaşıyoruz.

Arabaları boş park yerine bırakıyor ve rüzgâr altındaki kumsalda, kum tepelerinin arasında yürüyoruz. Kumlu bir rüzgâr bu. Amanda ile Paola çılgına dönmüşler, açık saçık şarkılar söyleyerek koşmaya başlıyorlar. Maria ise bir kabinin yanında kusuyor. İki büklüm olmuş, bir elini kabinin tahtasına dayamış.

Ekşi safra ve cin-tonik.

Havayı koklamaya başlıyoruz ve denizin, yosunların, rüzgârın ve kusmuğun kokusunu alıyoruz, bir de kadın kokusunu.

Artık beklemek istemiyoruz. Şimdi her şey açık seçik, ortaya dökülmüş durumda. Biz onları istiyoruz, onlar da bizi. Sadece anne babalarının ve okulun, kasabanın kafalarına soktuğu tüm o saçmalıkları aşmaları gerekiyor. Onlar bizden de çok istiyorlar, ama engeli aşmak zorundalar.

Amanda kum tepelerinin ötesine koşuyor ve içimizden biri de ardından. Biz Paola'nın yanına gidiyoruz ve ona arkadaşı Amanda'nın bizimkilerden biriyle kum tepesinin arkasında gözden yittiğini söylüyoruz. Kız gülüyor. Amanda çılgının tekiymiş zaten, öyle diyor. Gece boyunca da Enrico'yla kırıştırdığını söylüyor bize. Biz de onaylıyoruz. Dalga geçiyor, gülüşüyoruz. Acaba o ikisi kum tepelerinin arkasına ne yapmaya gitmiş olabilirler diye. Kız gülüyor ve aklımızın hep fesatlıkta olduğunu, hep o şeyi düşündüğümüzü söylüyor bize. O ikisinin kum tepelerinin arkasına çiçek toplamaya gittiklerini ve oradan, yukarıdan, güneşin doğuşunun daha iyi izlendiğini söylüyor.

Maria kendini toplamış, zombi gibi yalpalayarak yaklaşıyor. Hâlâ kütük gibi sarhoş. Madem kaldıramıyorsun, içmemeliydin, diyor ona Paola.

Çevrelerinde dolanıyoruz, sonra da yere oturuyoruz.

Maria denize girmek istiyor. Bu halde giremezsin, kötü olursun sonra, diyor Paola ona. Yok canım tabiî ki girebilir, diyoruz biz. Sen nereden bileceksin be, denize girip giremeyeceğini? Ha! Nereden bilebilirsin ki?

Maria ceketini ve tişörtünü çıkartıyor.

Durum ilginç olmaya başlıyor. Nereye varacağını göreceğiz. Postallarını çıkartıyor.

Gerçekten de zilzurna sarhoş. Ve sürtük, bizi şaşırtıyor.

Mini eteğini çıkartıyor.

Mini eteğini de çıkartıyor sürtük. Sutyen ve siyah dantelli, korse külotuyla kalıyor. Ürkütücü bir bedeni var. Hiç de öyle durmuyordu. Sutyenini de çıkar, diyoruz biz. Memelerini görelim bakalım. Göster bize onları. Paola sürekli denize giremeyeceğini, suyun buz gibi olduğunu, soğuk alacağını yineleyip duruyor. Maria kıyıya değin sendeleyerek yürüyor ve Suya giriyor. Sakin. Onu orada, çırılçıplak suda debelenir görünce biz titremeye başlıyoruz. Yüzüyor. Yüzmeye başlıyor... Yüzüyor. Sonra çıkıyor ve titremeye başlıyor. O zaman biri ona ceketini veriyor. Kız cekete iyice sarınıyor. Dudakları mosmor. Ceketi ona verenin sıkıştırmasına ve ısıtmasına ses çıkartmıyor, sonra da kendini öptürüyor.

Nihayet.

Razı olmak için denize girmesi gerekiyormuş. Paola durmuş, şaşarak yerde yuvarlanan ve kıçını elleten arkadaşına bakıyor. Siz sersemsiniz, diyor arkadaşlarına. Böyle yapıyor, çünkü en çirkinleri o. Eee çirkinler, özel olduklarım sanırlar. Bu gibi şeylerin önemli olmadığım ve beş para etmediğini düşünürler. Kıskançlık içlerini kemirir. Arabanın yolunu tutuyor.

Gidiyor, çünkü kimsenin onu umursadığı yok.

Defol.

En iyisi, defol sen. Maria yere uzanmış kendini öptürüyor. Gözleri kapalı. Sutyenini çıkarttırıyor. İçimizden biri memelerini sıkmaya başlıyor. Meme uçları koyu renk ve dikilmiş. Maria başını geriye atmış, ses çıkarmıyor, bırakıyor istediklerini yapsınlar. Gülüyor. Meme uçlarının ısırılmasına ses çıkarmıyor. Hepimiz onun üstündeyiz ve hoşumuza gidiyor onu öyle orada görmek. Kumun üstünde çırılçıplak. Biz de gülüyoruz. Garip bir heyecan sarıyor o an bizi. Hadi. Hadi. Başka bir şey istediği yok bunun.

Penise ihtiyacı var kızın.

Cezalandırılmak istiyor. Üzerindeki donunu sıyırıyor. Yosma, ayırdına varmış bile görünmüyor. Hadi. Hadi.

Sevişmenin zamanıdır.

Bacaklarını açıyoruz. Kukusu güzel. Bakımlı. Bacaklarına taşan tüyleri yok. Bu taşan tüylerden tiksiniriz. Ayrıntılar önemli. Demek ki tıraş ediyor onları.

Kime gösterecek ki?

Bir şeyler homurdanıyor. Hayır gibi bir şeyler. İstemiyorum. Bırakın.

Bu kadarı da fazla.

İstemiyor gibi yapınca aşırıya kaçıyor demek. Toplu sevişme, kişiliği güçlendirir. Pantolonlarımızı indiriyoruz ve penislerimizi çıkartıyoruz. Elimize alıyor ve gülüyoruz. Bak. Bak diyoruz ona. Gözlerini kaldırıyor ve şu bir buçuk metrelik kamışı görüyor. Birbiri ardına sıralasak aşağı yukarı bu uzunluğu bulur. Afallayıp kalıyor.

Sırayla becermeye başlıyoruz. Üstüne uzanıyor ve veriştiriyoruz. Altımızda kıvranıyor. Sımsıkı tutuyoruz. Aklına esen arkadan giriyor ona. Yere uzanmış, bir kireç torbasına benziyor. Pozisyon değiştirip ona arkadan gireni yüreklendiriyoruz. Bir ara kendine geliyor ve bırakmamızı söylüyor. Yalvarıyor bize. Yakarıyor. Sussana sen. Sus bakalım, sesini çıkarma diyoruz ona. Ama o haykırıyor ve kalkmaya yelteniyor.

Nereye gidiyorsun?

Daha işimizi bitirmedik ki biz.

Gerisingeri yere düşüyor. Biz devam ediyoruz. Kum tepelerinin oradan öteki arkadaşı çıkageliyor. Hepimizi çıplak, Maria'nın üstünde görünce donakalıyor. Ne yapıyorsunuz siz, diye soruyor bize. Ne demek ne yapıyoruz? Arkadaşını beceriyoruz işte. Şimdi bas bas bağırıyoruz. Ve o akılsızın peşine düşüyoruz. Hep birden. Saldırıya kalkmış yabanî hayvan sürüsü. Gazalin peşinde aslanlar. Kuşlar dimdik, testisler top gibi. Kum tepelerini dörtayak tırmanıyoruz. Kız gerisingeri dönüyor ve tabanları yağlıyor. Başı dimdik, koşuyor. Ağzı açık. Biz avın peşindeyiz ve iki yanından kuşatıyoruz. Koşuyor. Ansızın

dönüyor şaşırtmaca yapmak istiyor ve bir kum tepesinin yamacından aşağı yuvarlanıyor, kumsala uzanıp kalıyor. Yeniden kalkıp koşmayı sürdürüyor. Biz de hoplaya zıplaya aşağı koşuyoruz. Neden durmuyor? Ona kötü bir şey yapmak istemiyoruz ki. Yorulmaya başlıyor. Anlaşılıyor bu. Onunki umutsuz bir koşu.

Onun davranışları tutarsızlaştıkça, bizim aklımız başımıza geliyor.

O kendini kurtarma umudunu yitirdikçe, biz onu yakalayabileceğimize inanıyoruz.

Nerede olduğumuzu görmek için dönüyor; biz arkasındayız ve kocaman bir dalı görmüyor, tökezliyor.

Yere yığılıyor.

Doğrulmaya yelteniyor ama başaramıyor. Bileğini burkmuş olmalı. Kumun üzerinde sürünüyor. Sürünüyor.

Yalvarırım size. Beni bırakın, diyor.

Yalvarırım. Yalvarırım. Yalvarırım.

Asıl biz yalvarıyoruz.

Birimiz onu saçlarından kavrıyor.

Korkuyor. Çığlığı basıyor.

Kızın tişörtünü yırtıp yere atıyor. O zaman kız da bir madensuyu şişesini kaptığı gibi kafasında kırıyor berikinin. Alnında güzel bir yarık açıyor. İkinci bir ağız. Kırmızı, bizimkinin burnuna ve gözlerine akmaya başlıyor. Kan kırmızısı.

Canımızı yakmadın.

Canımızı yakmadın orospu.

Canımızı hiç yakmadın orospu.

Bağışlayın beni. Bağışlayın beni, diyor bize.

Hayır.

Seni asla bağışlamıyoruz.

Seni düdüklüyoruz.

Biri paslanmış ve yarı yırtık bir şemsiyeyi kaptığı gibi gözüne saplıyor. Göz çukuruna aynen giriyor, sıkılmış bir diş

macunu gibi, göz kenarlarından göz akı ve kan fışkırsa bile, inanılmaz bir şey bu kız. Ölümcül sarsıntılarla titrediği halde ve gözüne saplanmış bir şemsiyeyle bile, hâlâ kaçmaya yelteniyor. Doğrulmaya çabalıyor.

Gerçekten inanılır gibi değil.

Biz kollarımızı kavuşturmuş, pes etmesini bekliyoruz, ama o hâlâ debeleniyor. O zaman öfkeden kendimizden geçiyor, şemsiyeyi gözünden çekip çıkartarak midesine saplıyoruz. Çok kan. Ama çok. Şemsiyenin sapı bedeni geçip kuma giriyor, kumu kızıla boyuyor. Sonra şemsiyeyi açıyoruz. Çiçekli bir şemsiye, saçakları beyaz, yarısı pastan kızarmış. Onu öylece bırakıyoruz.

Gölgede.

Maria'mn yanına, geri dönüyoruz. Hâlâ yerde uzanmış yatıyor. Bize bakıyor ve ağlamaya başlıyor. Biz çevresinde dans ediyoruz, diskotekteyiz sanki. Hadi bakalım, tekno müzik. Neden sen de bizimle dans etmiyorsun? Hadi. Hadi güzelim. Kalk bakalım. Ama anlaşılan Maria bunu pek istemiyor. Çekip ayağa kaldırıyoruz. Bacaklarım iki yana açarak yürüyor. Onu kucaklamaya kalkışıyoruz ama istemiyor.

Arkadaşlarım nerede, diye soruyor.

Bak, bir tanesi orada, şemsiyenin altında. Arkadaşına doğru yürüyor. Duruyor. Dizlerinin üstüne yığılıyor. Yaklaşıyoruz. Yalvarırım beni öldürmeyin, diyor bize. Biz seni gebertmek istemeyiz ama, sonra gider her şeyi polise anlatırsın ve bizim kodesi boylamaya hiç niyetimiz yok. Kodes bizi bozar. Tanrı adına ant içerim ki kimseye bir şey söylemem, diyor gene. Senin iyi niyetini anlıyoruz ama aynasızlar alçaktır, seni zorla konuşturur, gerçeği ağzından alırlar. Bülbül gibi ötersin. Hem de nasıl ötersin. Senin de işini bitirmek zorundayız. Bizi sen de anlıyorsun. O zaman kumda yaklaşık otuz santim derinlikte küçük bir çukur kazıyoruz. Maria'yı yakalıyoruz. Aferin ona. Sonunda onu öldürmemiz gerektiğine inanmış. Bir küçük kız

gibi ağlıyor, sızlanıyor. Ensesinden yakalıyoruz, bir iki kez öptükten sonra kafasını deliğe sokuyoruz. Sonra örtüyoruz. Onu biraz böyle tutuyoruz. Bir iki dakika kadar. Kolları, bacakları ve memeleri titriyor; ölümle sarsılıyor.

Her şey bitiyor.

Çekip dışarı çıkarıyoruz. Garip bir ifade var yüzünde. Mosmor kesilmiş.

Gözler mosmor. Dil mosmor. Burun mosmor. Biraz hoplayıp zıplıyoruz. Çırılçıplak soyunuyoruz.

Çırılçıplak, çıldırmış gibiyiz.

Çıldırmış gibiyiz, işte o kadar.

Uluyarak koşa koşa arabaya dönüyoruz. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Çekip giden geceye uluyoruz. Koş. Koş. Kim en hızlı koşacak bakalım. Kimin soluğu kesilecek.

Kaknem kız sakin sakin arabanın kaputuna oturmuş. Arkadaşlarını bekliyor.

Bekle sen. Bekle.

Sadece bir saniye. Bir saniye içinde ölüyor. Bir saniye içinde parçalanıyor kafası. Kumların üzerine düşüyor. Kafatası etten kemikten ve saçtan yapılmış bir Paskalya yumurtası gibi kırılıyor. Sürpriz, kuma akmaya başlıyor bile. Beyin. Vıcık vıcık.

Artık yeter. Yeter.

Yorgunuz.

Eve dönmek istiyoruz.

Güneş yükseliyor. Denizin yüzeyinden kopuyor, ayrılıyor. Sadece küçücük bir noktacık hâlâ onu ufka bağlamakta.

Arabaya biniyoruz gene. Balıkçılar balığa çıkıyorlar. Ellerinde oltalar.

Araba anayola çıkmış. Stereo sonuna dek açılmış. Sessiziz. Konuşmuyoruz. Eve dönüyoruz. Av partisi bitti. Şöyle ya da böyle, bitti işte.

Seni Rüyamda Görüyorum, Dehşetle

Rüyama giriyorsun...

Neden hâlâ onu sürekli rüyasında görüyordu?

Neden bilinçaltı, onu hep dışarı çıkarmakta diretiyordu?

Silindir şapkadan çıkan bir tavşan gibi.

İşte!

Giovanni.

Her gece. Hiç şaşmayan bir saat gibi.

Oysaki o çekip uzaklara gitmişti.

Uzaklara.

Aralarına iki bin kilometreyi aşkın bir uzaklık koymuştu. Kilometrelerce köyler, kentler, ırmaklar, dağlar ve deniz. Şimdi başka bir yerde yaşıyordu. Başka bir âlemde. Başka insanları görüyordu. Artık onunla paylaşacak hiçbir şeyi yoktu.

Gel gör ki...

Konu ödenmemiş eski makbuzlardı, beş dakikada çözümleniveren.

Sana para yollayayım, ne kadar tutuyor? Tamam, merak etme sen.

Gene de...

Gene de rüyalarına girmeyi sürdürüyordu işte.

Giovanni.

Francesca Morale yataktan kalktı. Kendini yorgun, bitkin hissediyor ve istemeyerek de olsa, böyle zevk aldığı için uta-

nıyordu. Her gece bilinci rüyanın etkisiyle silinir silinmez, beyninin böyle çalışmasından nefret ediyordu.

Her şeyi çok iyi anımsıyordu.

O gece yabancı bir yerde kaymaya gitmişlerdi. Bir ada olabilir miydi? Capri Adası? Karla kaplanmış. Capri'nin ünlü, denizden çıkan sivri kayalarının yerinde bıçak gibi keskin buzdağları. Metrelerce kar, küçük meydanı da, masaları da, kilisenin merdivenlerini de örtmüştü.

Koşuyorlar, bembeyaz karlara gömülüyorlar, kalkıyorlardı. Sonra bir buz çukuruna dalıyorlardı. Belirsiz, mavi bir aydınlık düştükleri ini aydınlatıyordu. O ayı inini. O çukuru dolduran yabanî hayvan ve dışkı kokusu hâlâ burnundaydı,

Orada, o inde sevişmişlerdi.

Her Hıristiyan'ın yapması gerektiği gibi, alışılmış biçimde değil. Erkek onu kaba elleriyle yakalamış, yere yıkmış ve arkadan becermişti. Bir kancık gibi. Ona orospu diye söverek görmüştü işini. Saçlarından kavrayıp kıpırdamasını engelleyerek. Kara gömülü.

Uzun sözün kısası, ırzına geçilmişti.

Hoşuna gitti ama ! Hoşuna gitti ! Hoş...

Ne can sıkıcı bir durum!

Hoşuna gitmişti, evet.

Francesca banyoya geçti. İçerisi buz gibiydi. Bembeyaz, ıslak döşeme taşları. O berbat, sarı lamba.

Isırıcı soğuğa karşın, kösnül bir bitkinlik, üşümesini önlüyor, onu tembelleştiriyordu.

Ellerini musluğa dayayıp aynaya baktı.

Rüya hâlâ capcanlı, gözlerinin önünde yüzüyordu, dördüncü sınıf bir porno film gibi.

Suratı allak bullaktı. Yorgun. Burun delikleri açılmış ve kızarmış. Gözler şiş, altları mor mor. Uyumamış gibi.

Sende... sende gerçekten sevişmiş birinin suratı var. İşte hepsi bu, diye düşündü.

Memelerine dokundu. Âdet öncesi olduğu gibi, şiş şişti. Meme uçları da kerpetenle sıkıştırılmış gibi sertleşmiş, acıyordu ve rengi koyulaşmıştı. Bacaklarının arası yapış yapış.

Giovanni'nin kocaman elleri sanki hâlâ üstünde geziniyordu.

Yüzünü soğuk suyla yıkadı. Ve görüntüsünün düzelmesini bekledi. Rüyanın dağılmasını.

Dudağını ısırdı. İçini çekti.

Yeter!

O gün yapacaklarını düşünmeye zorladı kendini.

Ne yapacağım?

İlk iş Miss Rendell'a uğrayıp kirayı ödemeliyim.

Alt katta oturan ev sahibesine.

Sonra enstitüye koşmalıyım.

Gecikmişti.

Kaynar duşun altına girince kendini daha iyi hissetti ve alelacele giyindi. Bir yandan kepekli bisküvi atıştırırken bir yandan da külotunu giydi, sutyenini taktı. Dolaptan eline ilk geçenleri aldı: kahverengi yünlü, uzun bir etek, kısa bir süre önce bitirmiş olduğu dik yakalı bir kazak ve deri ceket. Evrak çantasını aldı ve içinde kira olan zarfı Miss Rendell'ın kapısının altından attıktan sonra çıktı.

Dışarısı buz gibiydi.

Yağmur hafiften, kurşunî renkte yağıyordu. Güneş kim bilir nereye, bulutların tekdüze, geçit vermez perdesi arkasına gizlenmişti. İtalya'nın yalnızca güneşini özlüyordu. Her şeyinden çok. Orada da soğuk günler olurdu ama yukarıda, gökte, bir güneş olurdu en azından, yusyuvarlak ve gözle görünen.

Sırtını ısıtacak bir güneş ışını için neler vermezdi ki!

Metroya binmek için aşağıya indi. Diğer binlercesiyle birlikte kentin bağırsaklarının onu yutmasına izin verdi. Kahrolası bir karınca yuvasında bir karınca. Gazete, çiklet ve sigara aldı.

Görevleri olan, zaman çizelgesine ve günlük yaşam akışına sahip bir karınca işte. Kendini sık sık böyle görüyordu. Önceden belirlenmiş uyanış saatleri, insanın canına okuyan çalışma saatleri ve eve kapanış saatleri mekanizmasının dişlilerine kapılmış biri, kendini, genç bir arkeologdan çok, en alt dereceden bir memur gibi hissetmesine yol açan bir mekanizma.

Bir süredir, yaptığı işte en küçük bir soylu özellik göremez olmuştu.

Metro istasyonundan çıktı ve otobüsler, arabalar ve ucuz kundura mağazalarıyla dolu, geniş, kalabalık bir caddede yürümeye başladı. Çelik ve camdan iki gökdeleni ayıran bir sokağa sapıp ortasında yusyuvarlak, bakımlı bir bahçenin bulunduğu küçük bir alana vardı. Bir uçtan bir uca geçti burayı.

Enstitü, karşısındaydı.

Küçükasya Arkeoloji Araştırmaları Enstitüsü.

Kırmızı taşlardan eski bir yapı. Görkemli mermer merdiveniyle. Yaşlanmış, iki büklüm olmuş sevimli kapıcısıyla. Sınıfları, profesör odalarını, kalitesiz bir yemekhaneyi ve milyonlarca kitap dolu kitaplığı barındıran tam üç kat.

Koşarak birinci kata çıktı ve derse tam zamanında yetişmeyi başardı.

Asur yasaları ve yazıtları.

Yanlışlar yaparak ve canı fena halde güzel bir espresso çekerek not tuttu.

Ders bitince gidip kitaplığa kapandı.

Tezini vermesine sadece bir ay kalmıştı ama, henüz yarısına bile gelememişti.

Öğleyin, kırıntılarını kitaba dökerek bir sandviç yedi ve otomatik makineden aldığı meyve suyunu içti.

Beyninde araştırmasından başka düşüncelere pek yer vermemeye çalıştı, ama ikide birde kafası o buz çukuruna gidiyor ve o zaman kitabın satırları gözlerinin önünden siliniyordu.

Erkek üzerine binmiş, soluk soluğa, salyası kulağına akmakta. Hiçbir şeyi, hiç kimseyi umursamadan beceriyor onu.

Utanç verici!

Sırtından geçen ürpertiler, iki kürek kemiğinin arasına giriyor, ense tüylerini diken diken ediyordu. Suçlu suçlu çevresine bakındı. Başkaları kafasının içinden geçenleri okuyabilecekmiş gibi.

Belki de sorun, dedi içinden, *yaşamımın sadece çalışmaya, biraz akademik gevezeliğe ve uzun uykulara indirgenmiş olmasından kaynaklanıyor. Tam anlamıyla içedönük biri oldum çıktım.*

Evet, fazla uyuyordu. Ama akşamları eve bitkin, çıkına isteği, birilerini görme isteği olmadan dönüyordu. Gözkapakları giyotin gibi inerken canın nasıl çıkmak, eğlenmek ister ki?

Kendini zorlamalısın, çıkmalı, birilerini görmeli, gezip eğlenmeli ve Giovanni'yi tamamen unutmalısın.

Toplum yaşamına atılma olasılığı onu hem ürkütüyor, hem yüreklendiriyordu.

Kişinin zaman zaman çıkmak, zaman zaman da kendi işine bakmak, içine kapanmak istediği dönemler olur.

Saçmalık!

Hem de inanılmaz saçmalık!

Nedeni, sen ölesiye tembelsin. Kendini kapıp koyvermişsin... Söylesene, çaba göstermek istemediğini. Televizyonun karşısında öylesine pineklemek varken. Çıkmalısın ve özellikle bir şeyler yaratmalı, kendine birini bulmalısın. Normal bir erkek, konuşabileceğin, birlikte alışverişe çıkabileceğin, hatta hafta sonunu bir yerlerde birlikte geçirebileceğin bir erkek. Sevimli biri, ille de hayatının aşkı olması gerekmez.

Yatabileceğin bir erkek!

Sonunda söylemişti işte.

Hüküm kesin. Siktir et!

Ne zamandır biriyle sevişmedim ben?

İki üç ay oluyor, en azından.

Kurstaki bir arkadaşıyla olmuştu son kez. Pedro'yla. Ondan birkaç yaş küçük bir İspanyol genci. Sevimli, omuzlar geniş, kıçı güzel, ama kendi ölesiye sıkıcı. Sadece kendisinden, ailesinden, İspanya'nın dünyanın en güzel ülkesi olduğundan, yazın İbiza'da nasıl eğlenildiğinden dem vurmayı bilenlerden. Kıza sırılsıklam abayı yakmıştı. Çok da inatçı, vurdumduymazdı, her akşam arıyordu. Sonunda, haftalarca peşinden koştuktan sonra, alıp evine götürmüştü. Ve orada, belki de şarabın etkisiyle, olan olmuştu.

Sözü edilmeye bile değmezdi.

Gerçekten de konuşulmaya değmezdi.

Francesca evin kapısını açtı. Elinde alışveriş torbası.

Ev, buz gibiydi.

Radyatörlere dokundu. Ilık.

Ne berbat bir durum!

Şu Rendell cimrisi, onun sırtından ekonomi yapıyordu.

Pazen sabahlığını sırtına geçirdi, yün çoraplarını giydi. Sahanda yumurta yaptı, en kolayından. Televizyonu açıp karşısında yedi. Sonra kanepeye tüneyip örgüsünü örmeye karar verdi. Bu uğraş, zihnini dağıtıyor, gerginliğini alıyordu. Bir süredir koskocaman bir kazak örmekteydi, beyazlı kahverengili, saç örgüsüyle süslenmiş. Güzel bir şey. Yünü geçen yaz İskoçya'da bir çobandan satın almıştı. Çok güzel bir yündü. Ham. Sert. Hâlâ koyun kokuyordu. Televizyonda hiçbir şey bulamadı. Kapattı. Bir plak koydu. Goldberg'den çeşitlemeler.

Telefon çaldı.

Üç kez. Telesekreter çalıştı.

"Alo, Francesca. Ben Clive. Clive Ellson. Evde yok musun? Seni görmek istiyordum, seni sinemaya..."

Francesca yerinden fırlayıp telefona koştu.

"Clive! Clive! Buradayım. Nasılsın?"

"İyiyim. Ne yapıyorsun, neden cevap vermiyorsun?"

"Hep Roma'dan annem arayacak diye korkuyorum da ondan. Saatlerce tutuyor beni telefonda..."

"Epeydir görüşemiyoruz. Yarın Film ve Müzik Festivali'ne gitmek ister misin? Visconti'nin filmleri oynuyor. İki biletim var. Her zamanki gibi atlatmaya kalkma. Bana hayır deme..."

"Visconti ha? Rica ederim! Daha yeni bir şey yok muydu?"

"O da ne demek? Visconti hoşu..."

"Tamam. Tamam. Gelirim. Gelirim."

"Sahi mi? Güzel! O halde saat altıya doğru uğrayıp seni alayım mı?"

"Enstitünün önünden, merdivenlerden."

"Tamam. Altıda. Yarın görüşürüz. Öpüyorum."

Kapattı.

Clive.

Bir ayı geçiyordu ondan ses çıkmayalı. Unutup gitmişti. Oysaki iyi bir arkadaştı. Birlikte eğleniyorlardı, en azından başlangıçta, enstitüde kafa patlatmak zorunda olmadığı zamanlarda. Sonra onu tümüyle unutup gitmişti. Çalışmaları yüzünden. İnsanın beynini tıkar, her şeye baskın çıkan tarihler ve bilgilerle doldurur tıka basa. Anıların, dostlukların üstüne çimento gibi yapışır ve gömer onları.

Clive.

Güzel çocuk.

Ressam. Ama henüz kendini kanıtlamamış. Giulia Scatasta'yla nişanlıydı. Cambridge'de İletişim Bilimleri'nde okuyan, Milanolu bir arkadaşıyla. Francesca, Clive'in aradığına memnun olmuştu.

"Hadi, başarabilirsin bu işi, sevgili Francesca..." diye yineledi içinden.

Gene örgüsüne döndü.

Az kalmıştı bitmesine. Sadece kollar, ama gözleri kapanıyordu.

"Gidip yatayım bariii" diye esnedi.

Sık sık kendi kendine konuştuğu oluyordu böyle. Yapmak istediği şeyi yüksek sesle söylediği.

Kaynar bir banyoya girdi, dairenin sessizliğine, sokağın gürültüsüne, pencereye vuran rüzgâra, mutfaktaki buzdolabının homurtusuna ve suyun akışına kulak vererek. Yorgunluk bedeninden sıcak suya, banyoyu dolduran buhara karışıp gidiyordu. Sıcacık ve yumuşacık bedenini kuruladı, ona şükürler ederek yatağa yorganın altına süzüldü.

Geceyarısı uykuya daldı.

Başı yastığa gömülü, uyuyordu ki, girdiğini duydu. Nasıl girdiği önemli değil ama evin içindeydi.

Giovanni.

Nereden biliyordu ?

Biliyordu işte, o kadar.

Salonda belli belirsiz ayak sesleri. Pabuçlarının parkede çıkardığı gürültü. Açılan buzdolabının sesi. Açılan bira kutusunun sesi.

Oradaydı.

Oradaydı ve kendi evindeymiş gibi rahattı.

Benim evim senin evin.

Francesca kıpırdamadan kaldı, yüzü yastığa gömülü, geldiği gibi gideceğini umut ederek. Ama bu olanaksızdı. Biliyordu. İlle de önce onu becerecekti. Kendi bildiği gibi.

Yatak odasına girdiğini duydu.

Ayaklarını sürüyerek yanından geçti. Bir kapı açtı.

Şimdi banyodaydı.

Francesca hafifçe başını çevirdi. Ancak gizlice dikizleyebileceği, ne yaptığını görebileceği kadar.

Banyonun lambası gözünü acıttı.

Kapı açık, işiyordu.

Onu aynadan gördü. Suya inen idrarın şakırtısını duydu. Bir eliyle duvara yaslanmış, ötekiyle de bira kutusunu tutuyordu.

Gözlerini açmıyor, kapalı tutuyordu. Çekilen sifonun sesi.

İçeri girdi. Francesca uyuyor gibi yaparak kafasını gene yastığa gömdü.

"Söyle bakalım! Nasılsın?" dedi kıza. Birasını bitirdi ve geğirdi.

Francesca kıpırdamadı, soluk bile almadı.

Adam yorganı çekip aldı, üstünü açtı.

Francesca çıplaktı. Savunmasız bir solucan. Giovanni şaşkın, bir kahkaha attı. Köpekbalığı gibi açıldı ağzı. Gözler birer çizgi.

"Hadi, dön, durma!"

Francesca donmuş kalmıştı. Kanında buz tanecikleri dolaşıyordu. Kıpırdamadı.

"Dön dedim be, sersem!"

Francesca döndü.

"İyi! Şimdi de domalt bakalım, şu kıçını."

Francesca, dişlerini sıkarak, söyleneni yaptı. Yastığa büsbütün gömüldü, dizlerini kırdı, sırtına eğim vererek poposunu yavaş yavaş yükseltti.

"Aç bacaklarım..."

Francesca bacaklarını iki yana açtı.

"Daha aç!"

Şimdi cinsel organı ortadaydı.

Yumuşacık bir et yumağı.

Ona her şeyini sunuyordu işte. En gizli ve en iyi şeyini sunuyordu ona. En yumuşak.

Görmese de, o alçağın gözlerinin nereye dikildiğini çok iyi biliyordu.

Adam odanın içinde dolanmaya başladı. Ayak sesleri.

Ve ona oracıkta sahip oldu.

Buz gibi bir birleşmeydi bu, kadının tüylerini diken diken eden, saldırıya hazırlanan bir kedi gibi sırtını kamburlaştıran.

Ona tepki verecek zaman bile bırakmadan, ensesinden yakalamış, öyle kıskıvrak bağlamıştı. Bu kez sırtüstü. Bilekler adamın omuzlarında. Ayak bilekleri. Suratının üstünde yastık.

Şimdi tamamen karanlıktı.

"İyi. İyi. Aferin sana" diye pis pis kulağına fısıldadı.

Buz.

Ona soğuk bir şeyler sürüyordu, krem, belki de dondurma, bacaklarının arasına. Damarları patladı ve eti şişmeye kanla dolmaya başladı.

Francesca, yüzüne sıkı sıkı bastırılan yastık yüzünden, soluk soluğaydı. Güçlükle soluyordu. Şakakları zonkluyordu. Yüreği iki bin atıyordu. Buz gibi ter.

Zevk.

"Ne yapıyorsun bana?" dedi soluk soluğa.

Yanıt almadı, çünkü uyanmıştı.

Tepeden tırnağa tere batmış.

Çarşaflar terden sırılsıklam. Üzerindeki yorgan, bir cesedin üstüne yığılmış kilolarca toprak gibi ağırdı.

Soluk soluğaydı.

Öyle karanlıkta kaldı, yatağa oturmuş, içine hava doldurup boşaltarak.

Işığı yaktı.

Çevresine bakındı.

Nerede bu?

Kimse yoktu.

Onu karşısında görmeyi bekliyordu, ama ne ip vardı görünürde, ne karyolaya bağlanmış kelepçe.

Her şey aynı.

Aynada kendine baktı.

Gözleri şişmişti. Saçları terden sırılsıklam alnına tutam tutam yapışmıştı.

Ve yine tahrik olmuştu.

Ben kahrolası bir sadomazoşistim zaten. Belki de en iyisi kendime deri jartiyer, SS şapkası, çelik vibratör filan almalıyım. Belki de bu, genç bir arkeolog kadının gizli doğasıdır. Gündüz Babil yazıtları ve gece kıç kamçılatma. Kafamın içinde yolunda gitmeyen bir şeyler var anlaşılan.

Bu rüyalar giderek sorun oluyordu.

Giovanni bir tür kötü adamdı. Kendi beyninin, özellikle gene kendisi için yarattığı berbat bir herif. Her gece onu yerin dibine sokan, alçaltan, küçük gözlerini kapatır kapatmaz beyin hücrelerinin arasında bir kanser gibi patlayan, sadık bir canavar. Bilinçaltına bir asalak gibi yerleşmiş, korkudan ve sapık isteklerden oluşan anlaşılmaz bir hastalık.

İşin en akıl almaz yanı da, bu herifin, gerçek Giovanni'yle, yaşamının üç yılını birlikte geçirdiği, sevişmeyi ve sevgili olma duygusunu öğrendiği adamla uzak yakın hiçbir benzerliği, ilişkisi bulunmamasıydı.

Onun Giovanni'si, gerçek olanı, sakin biriydi, hep onun iyiliğini ister, onu severdi.

Haftada üç kez, belirli saatlerde yapanlardandı o işi. Mantıklı çiftleşme meraklılarından. Erkek üstte, kadın altta.

Ve en azından ilk zamanlar o işi, göz göze bakışarak birbirlerini sevdiklerini ve hiç ayrılmayacaklarını söyleyerek yapıyorlardı.

Sonra zaman duyguları yatıştırmıştı, aşk söylemleri seyrekleşmiş, sıradanlaşmıştı. Cinsellik önemini yitirmişti. Uzun sözün kısası tekdüzeleşmişti. O her zamanki pis, giderek alçalan çizgi. Sonunda, bin girişimin ardından, aralarındaki tutkunun silindiğini, coşkunun söndüğünü, daha otuzuna bile gelmeden, arkalarında elli yıllık bir evlilik yükü taşıyan altmışlık bir çifte

benzediklerini söyleyerek ayrılmışlardı birbirlerinden.

Ya şimdi?

Geri dönmüştü. Bambaşka biri olarak. Ve onun dünyasını rüyalarla altüst ediyordu.

Niçin?

Yataktan kalktı.

Saat kaç?

Başucundaki saate baktı.

Sabahın altısı.

Pencereyi açıp soğuk havayı ciğerlerine çekti. Dışarısı henüz zifirî karanlıktı. Yağmur asfaltı hızla dövüyordu. Bir çöp kamyonu geçti, turuncu yağmurluklu çöpçüler, kamyona asılmışlardı, yağmur, sicim gibi iniyordu üzerlerinden. Atlet ve şortla sabah koşusu yapan iki çılgın, birkaç da otomobil.

Yeniden yatağa girdi.

Ama uykusu yoktu artık. En iyisi uyumaya çalışmamak. Kazağı bitirmeye karar verdi. Stereo'yu açıp işe koyuldu. Bir an önce, bir moda dergisinde gördüğü uzun bir yün cekete başlamak istiyordu.

Enstitüde gün bitmek bilmedi.

Saatler, sonsuz dakikalara, saat kadar uzun saniyelere bölünüyordu. Dersler ağır çekime alınmış gibi yavaş gidiyordu.

Kitaplığa gitti, ama çalışmakta zorlanıyordu. Araştırması ilerlemiyordu. Biriyle konuşmak istiyordu ama orada herkes kendi sessizlik ve düşünce kabuğuna çekilmiş, kapanmıştı.

Çıkmaya karar verdi.

Bir İtalyan barında bir şeyler yemeye gitti. İtalyan mozzarella peyniri yerine incecik İngiliz peyniriyle yapılmış bir fırın patlıcan ile mantar ve marullu iki sandviç yedi. İtalyanlıkla Gucci pabuçlarından başka ilgisi olmayan, yöneticinin oğlu Jay'le havadan sudan konuştular.

Sonra, burnunu yakan ve kulaklarını donduran soğuğa al-

dırış etmeden, Hyde Park'ta biraz yürüdü. Buz katmanı altında sıkışıp kalmış sazanları, kuğuların körili tavuk ve kızarmış patates artıklarını yiyişini seyretti.

Kitaplığa döndüğünde, altı olmasına daha iki saat vardı.

Çok! Hem de pek çok!

Tüm bu zaman içinde, zorla, ancak iki sayfacık yazabildi. Altıya on kala, şalına sarınmış, dirseklerini dizlerine ve çenesini ellerine dayamış, basamaklarda oturuyordu.

Uzaktan gördü geldiğini.

Tanınması kolaydı. İçinden güldü. Alev kırmızısı bir Alfa 75 kullanıyordu, son derece zevksiz. Arabanın camları açıktı ve "O sole mio"yu söyleyen Pavarotti'nin sesi yükseliyordu.

Clive.

Eski dost Clive. Genç ressam. Koca Londra'da, arabasında hep tanınmış Napoliten şarkıları çalan tek kişi. Bir buçuk ay boyunca, Sorrento usulü niyokki yiyebilen tek kişi. Shetland Adaları'ndan, İskoçya'nın en kuzey kıyılarındaki buz tutmuş adacıklardan birinde doğmuş, ömründe İtalya'ya hiç gitmemiş olan biri üstelik.

Alfa, tam merdivenin dibinde, egzozundan kapkara bir duman çıkararak, homurtuyla durdu. Clive çıktı.

Yakışıklı bir delikanlı. Uzun boylu. Sırım gibi, ince. Küllü sarı uzun saçları atkuyruğu yapılmış. Cıvıl cıvıl gülen kurşunî gözler. Geniş bir ağız ve birkaçı eğri dişler.

Bugün zeytin yeşili, kirli bir çizgili kadife pantolon, yıpranmış, Doktor Martens pabuçlar, siyah bir gömlek, delik deşik bir kazak ve astarı yırtılmış lacivert bir yağmurluk giymişti.

"Hadi gidelim, geç kaldık zaten..." diye seslendi.

"Geliyorum!" dedi Francesca, çantasını alıp kalkarken. "Ama bak. Geciken sensin..."

Kızı arabaya bindirdi.

Trafikte sıkışıp kaldılar.

"Nerelerdesin sen? Hiç görünmez oldun!" dedi Clive, stereo'yla oynarken.

"Çılgın gibi çalışmak zorundaydım. Son bir aydır o kahrolası enstitü dışında üç kişi ya gördüm ya görmedim diyebilirim. Artık dayanasım kalmadı. Ya sen, sen ne yaptın bakalım?"

"Ne olacak, çok az şey, hatta saçma sapan şeyler diyebilirim. Epey zamandır Liverpool'daki bir sergi için birkaç resim tamamlamam gerekiyordu ama, kesildim kaldım, çalışamaz oldum... Zaman öldürüyorum."

"Nasıl?"

"Öyle, amaçsız dolanıp duruyorum. Uyuyorum. Hem de çok, çok uyuyorum."

"Ya Giulia?"

"Bilmiyor musun? Ayrıldık biz, daha doğrusu o benden ayrıldı. Milano'ya döndü. Eski sevgilisine."

"Yaa. Üzüldüm..."

Hiç de üzülmemişti oysaki.

Clive Francesca'nın öteden beri hoşuna giderdi. Onu daha ilk görüşünde ilgi çekici bulmuştu. Dünyaya karşı umursamaz tavrıyla, seksi biriydi. Tanıştıklarında Clive ona asılmayı denemişti, ama o sırada Francesca'nın Pedro'yla o İspanyol gençle ilişkisi vardı. Bunun üzerine Clive Giulia'yla nişanlanmış ve Francesca onu kafasından silmişti.

Nasıl?

Kolay, Clive dosyasını alır, çöp sepetine atarsın.

Şimdi bu haber onu sevindirmişti.

Artık toplantılarda, orada burada, hoşa gitmek, beğenilmek telaşıyla saçma sapan konuşmalar yapmak zorunda kalmayacaktı. Clive kendini ona gümüş bir tepside sunuyordu işte.

"Şu son günlerde seni çok düşündüm. Seni görmek istiyordum!" dedi kıza yarı baştan çıkarıcı, yarı arkadaşça bir tavırla.

"Ben de düşündüm seni... Beni aramakla iyi ettin" dedi kız da, onun gibi, yarı kışkırtıcı, yarı arkadaşça.

Clive ona yakınlaşmak istiyor ve kız bunu biliyordu. Francesca ona şöyle demek isterdi:

"Sözü döndürüp dolaştırmak zorunda değilsin. Buna gerek yok. Bu akşam seninle yatarım. Rahat ol. Şöyle sağlıklı bir sevişme, işte tam da gereksinme duyduğum şey..."

Ama yapamazdı. Utangaç bir kızdı. Sonra onu biraz uğraştırmakta ne kötülük vardı ki? Tüm memeli türlerinde baştan çıkarma yöntemleri geçerlidir ve bunlara saygı göstermek gerekir.

Senso'nun başlamasına birkaç dakika kala vardılar sinemaya. Salon çok sıcaktı. Clive onun elini tuttu, kız da onunkini okşadı.

Venedik'te Ölüm'ün yarısında çıktılar. Francesca bir an önce gitmek için sabırsızlanıyordu. Çıkmak istiyordu. Hava. Yemek. Alkol.

Adamı dışarı sürükledi.

"Nereye gitmek istersiniz, küçük hanım?" dedi Clive, bir otel görevlisini taklit ederek Alfa'nın kapısını açarken.

"Mama ! Mama!" diye güldü Francesca.

"Öyleyse hadi bakalım, mama yemeye!"

Sonunda soluğu bir Hint meyhanesinde aldılar. Hint usulü biberli tavuk yediler. Genç bir Sih, sitarla memleketinin parçalarını çalarken, hindistancevizi şarabı ve likörü içtiler.

Yemek ve içmekten patlayacak gibi çıktılar meyhaneden. Francesca alkolü bacaklarında ve kafasında duyumsuyordu. Clive'in ağzından çıkan her saçmalığa gülüyordu. Mutluydu. Evinde olmadığı için mutluydu. Vakit geç olduğu için ve ertesi gün erkenden enstitüde bulunmak zorunda olduğunu hiç umursamadığı için mutluydu.

Yalnız uyumak istemiyorum bu gece, dedi içinden.

"Benim eve gelmek ister misin? Sana son üretimlerimi göstermek istiyorum, ama sakın fazla bir şey bekleme..." dedi Clive az sonra.

Francesca hiç şaşırmadı.

Ev dış mahalledeydi. Büyük ve tozlu bir yer. Henüz inşaat halindeki bir binanın yarı bodrum katında. Üst katlar, betonarme iskeletlerden ibaretti.

Clive heyecanlıydı, sinirliydi. Belki yapıtlarını göstermeyi sevmediği için. Belki de Francesca'yla denemek durumunda olduğu için.

"Ne düşündüğünü açıkça söyle bana... bu tablolarda yeni bir yol izlemeye çalışıyorum, belki daha geleneksel."

Francesca yapıtların asılı olduğu duvara yaklaştı. İnanılmaz büyük boyutlarda ölü doğalar. Kedi cesetleri, içine çiçek konmuş testiler ve asfalt parçaları.

"Eeee?"

"Şey... Gerçeği istiyor musun?"

"Evet."

"Biraz tüyler ürpertici budum.... ama bu bir yana, sanırım özgün bir fırçan var. Devam et..."

Aklına ilk geleni söyleyivermişti, düşündüklerini uzun uzadıya anlatacak hali yoktu. Yorgundu.

"Sana en yenilerinden bir şarkıcı dinletmek istiyorum... Votkam da var" dedi Clive stereo'yu açarken.

Az sonra atölyeyi Claudio Baglioni'nin "Sinyora Lia"yı söyleyen sesi doldurmuştu.

"Clive, deli misin sen, bu plak yetmişli yıllardan kalma ve Claudio Baglioni'yi İtalya'da tanımayan yok..."

Bu sözlere ikisi de güldü. Clive'in İtalya tutkusuna, on yıldır buralarda sadece ve sadece İtalyan kadınlarıyla düşüp kalkmasına güldüler.

"Söyler misin bana, neden İtalyan kızları bu kadar hoşuna gidiyor?" dedi Francesca, kara gözlerini kurşunîlere dikerek.

"Çünkü seni kucakladıklarında, gerçekten bağırlarına basıyorlar. Çünkü sevişirken buna inandıklarını, İngiliz kızları gibi, öylesine, laf olsun diye yapmadıklarını, kafalarıyla yap-

tıklarını, buna inandıklarını duyumsuyorsun."

Yeterince sıradan ve tartışılabilir bir cevap, ama gene de... Eğer ayırdında değilsen, karşında genç ve sevimli bir İtalyan kızı bulunuyor, diye düşündü Francesca.

Clive onun içinden geçenleri okumuşa benziyordu, yanına iyice sokuldu, ensesini okşadı ve sonunda öptü. Dudaklarından, küçücük bir öpücük. Sonra bir daha ve bir daha. Dudaklar yumuşadı ve tükürükle ıslandı. Ağızlar hafifçe aralandı, soluklar birbirine karıştı ve sonunda diller birbirine değdi, önce birbirini yoklayan iki semender gibi, çekingen, sonra çiftleşen iki yılan gibi birbirine dolandı.

Sımsıkı kucaklaştılar, Clive'in elleri, iki ahtapot gibi Francesca'nın bedeninde gezinmeye başladı. Kalçalarını sıktı, yukarı doğru çıktı gömleğin düğmelerine, çekingen hareketlerle yaklaşıp açtı.

Francesca sutyenini çıkardı. Memeleri iriydi.

Clive başını onların arasına gömdü, ellerinin arasına aldı onları. Kız da onun üstünü çıkardı. Soluk, bembeyaz göğsünde kocaman bir ateş püsküren Çin ejderi dövmesi vardı. Francesca gözlerini kapadı ve ellerini pantolonunun içine soktu. Sertleşmişti. Bir kafese sıkıştırılmış gibiydi. Fermuarı indirerek özgürlüğüne kavuşturdu. Clive pantolonunu ve külotunu indirdi, dikleşmiş organını ortaya çıkardı.

Francesca onu eline aldı.

Başka bir dünyadaydılar, artık Baglioni yoktu, Cocciante şarkı söylüyordu.

Sanki sadece on altı yaşındaydı, ilk nişanlısı Filippo'yla Roma'daydı evinde, birbirlerinin her yerine dokunuyorlardı.

Ama Clive sevişmek istiyordu. Karar vermişti.

Eteğini çıkarmış, çoraplarını indirmişti bile kızın ve şimdi de beceriksizce külotunu indirmeye çalışıyordu.

"Dur! Ben yaparım" dedi kız.

Pabuçlarını, külotlu çorabını, külotunu çıkardı.

Clive, organı elinde, onu seyrediyordu. Üstüne çıktı. Bacaklarını açtı, içine gömülmeye hazır.

Filippo hayır, Filippo ona dokunabilirdi, onu yalayabilirdi, ama içine giremezdi. Anlaşma böyleydi.

Clive'in de öyle yapacağını umut ediyordu, ama sonra anladı ki onun başka tasarıları var. Daha ileri gitme tasarıları. Onu kıçından yakalamış, yüzükoyun çevirmeye çalışıyordu, arkadan sahip olmak için.

Francesca istemiyor muydu bunu?

Hayır, pek değil.

O, daha duygusal bir şeyler umut ediyordu. Fısıldanan cümleler. El yordamıyla yaklaşma.

Clive, saçmalama, çok hızlı koşuyorsun.

Aceleci heriflerden daha kötüsü yoktur. Kemiklerini dondururlar, tüylerini diken diken ederler.

"Hayır Clive, yalvarırım" dedi, kararlıydı.

O, "bana bir şey yap" anlamına gelen heyecan dolu, "Hayır Clive, yalvarırııım..." fısıltısı değildi bu.

"İstemiyor musun?" diye çok şaşırmış, sordu.

Clive'in bu "İstemiyor musun?"unda bir anlayışla karşılama payı da yok değildi, Francesca'yı tedirgin eden garip sorunları anlayışla karşılamak da, şaşkınlık da vardı.

Eee, Clive, dedi içinden, *beş dakikacık öptüğün biri arkadan sahip olmana peki demiyor, değil mi? Ha, nasıl olabilir böyle bir şey?*

"Hayır, canım istemiyor!"

"Ya?" dedi, düş kırıklığıyla.

Sonunda erkek, ona acıdı ve biraz değişti. Bir battaniye alıp geldi, televizyonu açtı ve videoya bir film koydu: *Kıyamet.* İkisi de bu filmi belki yüz kez görmüşlerdi ama, böyle birlikte, yan yana, şu mavi kırmızı kareli eski battaniyenin altında, çırılçıplak değil.

Francesca onun kollarının arasında uyudu.

O gece o suratsız, korkunç adam gelmedi. Belki de beyni, bilinçli olarak yaşadığı o günün bedelini ödedi ve uykusunda ona ilişmedi. Belki de Francesca onu rüyasında görmüştü gene. Kesin olan bir şey varsa uyandığında ne onu ne başka birini, düşünde gördüğünü anımsamıyordu. Buna çok sevindi.

Clive'i boynundan küçük öpücüklerle uyandırdı ve sevişti-ler, ama kızın istediği gibi. O üstte, kendi altta. Onun yüzünü görüyor, ona gülümsüyordu. Onun ağzını açtığını, gözlerini kıstığını ve doyuma ulaştığını gördü.

Otobüs şoförleri ile muavinlerinin gittiği berbat bir yerde kahvaltı ettiler.

Yumurta, jambon, koyu kahve ve sıcak ekmek.

Uzun uzun öpüşerek vedalaştılar.

Birlikte bir akşam geçirmiş iki sevgili gibi.

Sonra Francesca onun saçlarını karıştırıp metroya bindi ve gitti.

dehşet içinde...

Eve soluk soluğa girdi.

Geç kalmıştı.

Clive'den ayrıldıktan sonra, yirmi dakikadan uzun bir süre metro beklemişti. Bir arıza olmuş da.

Dişlerini fırçalarken, saçlarını ıslatmamaya özen göstererek duşunu aldı. Eline ilk geçenleri giydi. Şarkı mırıldanarak makyaj yaptı. Kitaplarını alıp evden çıktı, ama hemen döndü. Salona koşup kanepenin altına girmiş bir kırmızı yün yumağını aldı. Uzun cekete başlamak için bu yumaklardan iki tane daha almak gerekiyordu.

Tam evin kapısını kapatmak üzereydi ki, girişteki dolabın üstünde telesekreterin kırmızı uyarı ışığının yanıp söndüğünü gördü.

Off!

Geri dönüp dinleme düğmesine bastı.

"Francesca, Francesca? Neredesin yıldızım? Anlaşılan İtalyan gazetelerini okumuyorsun. Benim inanasım gelmiyor... Bir yanlışlık olmalı. Polis her zaman yanılır, gazeteler de hemen atılır üstüne. Leş kargaları... Sen gene de kaygılanma. Kararı sen ver, ya ben sana geleyim, ya sen Roma'ya dön. Ama sakin ol. Unutma, soğukkanlılığı elden bırakma sakın, anladın mı? Ben ne düşüneceğimi bilemiyorum artık. Eve döner dönmez ara beni."

Annesi.

Korkutucu bir sesle konuşuyordu.

Neden söz ediyordu bu? Aklım mı kaçırmıştı ne? Polis ha? Roma'ya dönmek ha?

Bir an için annesinden nefret etti. Bir Tibet keşişini bile telaşa verebilme yeteneğine sahipti bu kadın. Mesajları hep böyle, başı sonu olmayan laf salatasından ibaretti.

Bırak yahu bunları, geç kalmışım zaten.

Annesini aramayı denedi. Meşgul. Oflayarak oturdu. Bir daha denedi. Meşgul.

Annesine de, deliliğine de söverek çıktı evden. Ders başlamıştı bile. Artık kaçırmıştı nasıl olsa. Koşmanın yararı yoktu.

Yavaşladı.

Bu mesajın ne anlama geldiğini merak ederek metroya yöneldi.

Bu istasyondaki gazetecide İtalyan gazeteleri bulunmazdı.

Normal. Onları bulabilmek için merkeze gitmek gerekiyordu.

Piccadilly Circus istasyonunda metrodan indi, kargaşanın, trafiğin ve yağmurun ortasına çıktı.

Yabancı gazeteler satan bir gazeteciden *Corriere della Sera* ve *La Repubblica* aldı.

Rastgele bir yere girdi, ilk bulduğuna, video oyunları oynanan, ızgara et kokuları ile yanık grill ve kızarmış patates kokularının birbirine baskın çıktığı bir kafeye.

Koyu tenli Pakistanlı garsona bir kahve ısmarladı. *La Repubblica*'yı masanın üzerine koyup hızla sayfalarını çevirmeye başladı.

Hiçbir şey bulamadı.

Her şey olağan. Hükûmet bunalımları. Televizyon programları. Bosna'ya insanî yardım. Mussolini'nin günceleri. Haberlere geldi.

Durdu.

Bağırmamak için elini ağzına götürdü.

Örgü şişi cinayetleri soruşturmasında yeni gelişme
"PARİOLİ KATİLİ BEN DEĞİLİM"
Romalı işadamı Giovanni Forti'nin sorgulaması sürüyor.

Roma – Romanya Sokağı karakolunda, birkaç cinayetin birden faili olduğundan kuşkulanılan Giovanni Forti'nin sorgulaması şafak sökerken tamamlandı.

Yirmi sekiz yaşındaki Romalı işadamı, cuma günü öğleden sonra Lizbon Sokağı'ndaki konutunun önünde, polis müdürü ve Jandarma Komutanlığı tarafından özel olarak, başkentin bu en seçkin mahallesinin huzurunu kaçıran bir dizi cinayetin soruşturulması için kurulmuş özel araştırma masası polisleri tarafından gözaltına alındı.

Polis, Parioli'de 1991 haziranı ile 1992 şubatı arasında işlenmiş seri cinayetlerin gizini çözmek, sorumlusunu bulmak için sekiz aydır uğraşıyordu.

Hepsi de Parioli'de oturan kurbanlar, Mario Cecconi (28), Angela Dumino (25), Lorenzo Lo Presti (27), Fernando Tersini (30), Anna La Rocca (27) ve Rita Gagliardi (26) konutlarında örgü şişiyle feci şekilde acımasızca öldürülmüş olarak bulunmuşlardı.

Giovanni Forti, ağır suçlama altındadır. Genç adam, gazetecilere suçsuz olduğunu ve olayla hiçbir ilgisi bulunmadığını söyledi.

Uzun ve yorucu bir sorgulama boyunca sanığın itirafını sağlamaya çalışan Komiser Pacinetti, araştırmanın kesin sonucunun DNA incelemelerinin ardından alınacağını belirtti.

Francesca yazıyı iki kez okudu ve birden kalktı. Koşarak kafenin en uzak köşesine gitti. Ta dibine, uzun tezgâhın ve kararmış masaların ötesine. Bir kapıyı açıp yanıp sönen solgun bir ışığın aydınlattığı daracık merdiveni indi. Mermer basamaklar ıslak ve serpiştirilmiş talaş yüzünden kaygandı. Pis duvarlarda küf kokusu. Ta aşağıya indi. Bir kapıyı açtı, sonra bir kapıyı daha.

Karanlık.

Islak fayanslarda bir elektrik düğmesi buldu. Cılız ışık bir tuvaleti, bozuk bir musluğu ve bir ayna parçasını, bir de "Biz günde yirmi dört saat kıçımızda bir kazıkla yaşıyoruz. Aramıza katılmak isterseniz 3212723'ü arayın" diyen koskocaman yazıyı aydınlattı. İçerisi, kalitesiz deodoran ve idrar kokuyordu.

Francesca tuvaletin üzerine iki büklüm oturup, rastgele, ortalamadan kustu. Kahvaltısından kalanları oraya, yere, siyah karoların üzerine çıkardı.

Böyle çömelmiş kaldı bir süre, soluklanarak ve ellerini yüzünden geçirerek.

Neler oluyordu?

Dünya çıldırmıştı.

Giovanni Forti.

Onun erkeği. Eski nişanlısı.

... İlk seviştiğin adam, iki yıl boyunca aynı evi paylaştığın, ölesiye sevdiğin, birlikte Yunanistan'a tatile gittiğin Giovanni Forti. Onun...

Onun erkeği.

... O adam bir katilmiş.

Parioli katili.

Francesca, fotoğrafları, görüntüleri televizyonda izlemişti.

Beynine iyice kazınmıştı bunlar.

Angela'yı anımsıyordu. Angela Dumino'yu. Yirmi beş yaşındaki Angela. Üniversite öğrencisi Angela.

Çırılçıplak. Parioli'de bir çatı katında iki kişilik bir karyolada yatıyor.

Ölmüş.

Uzun, sivri şişlerle delik deşik edilmiş. Her yanından. Memelerinden, gözlerinden, yüreğinden, cinsel organından. Ve kıpkırmızı şilte, dev boyutlu bir süngere dönüşmüş. Ağız ve gözler açık. Sadece saçlar, pıhtılaşmış kana bulanmış.

Bir psikopatın işi.

Gene kustu. Sonra kesik kesik hıçkırarak ağladı.

Kaygan merdiveni bir zombi gibi çıktı. Barı bir uçtan bir uca geçti. Hiçbir şey görmüyor, hiçbir şey duymuyordu. Dışarı, meydana, yağmura. Kolunu kaldırdı.

Yakınında bir taksi durdu.

Bindi ve ayırdında olmadan evinin adresini verdi.

Yanılmışlardır. Bir yanlışlık olmalı.

Şimdi Giovanni'yi bir seri cinayet katili olarak düşününce gülesi geliyordu. Ne saçmalık!

Kesinlikle olamazdı.

O, Giovanni'yi tanırdı. Hem de iyi tanırdı. Giovanni tanıdığı insanların en normali, en soğukkanlısıdır. Son derece aklı başında biri. Kafası iyi çalışan. Her tahtası iyi çalışan. En büyük amacı para kazanmak, iyi bir aile kızıyla evlenmek ve bir de Porto Ercole'de limana çekeceği bir yelkenliye sahip olmak.

Asıl içinde dehşet ve çılgınlık barındıranlar hiç kuşku duyulmayan, tahtası eksik olmayanlar değil midir? En hasta olanlar onlar değil midir? dedi içinden kısık bir ses.

Hayır. Hayır. Hayır.

Bir yanlışlık olmalıydı.

Kesinlikle.

Polis bir boktan anlamaz. Yanılıyor.

Kesinlikle.

Evin önünde indi. Taksiye gerekenden fazlasını ödedi. Taksici üstünü vermeye kalkıştıysa da o, uzaklaşmıştı bile. Tırabzana asılarak binbir güçlükle eski ahşap merdivenleri tırmandı.

Bir şeye bakması, görmesi gerekiyordu.

Hemen.

Derhal.

Damarlarındaki kanı donduran ve soluğunu kesen bir şey, dehşet verici bir düşünce.

Kapıyı açıp yatak odasına koştu. Yere kadar inen örtüyü kaldırıp elini yatağın altına soktu. Valizlerinin durduğu yere. En büyüğünü çekip çıkardı, ona armağan edilmiş güzel, siyah deri valizi...

... seri katilin armağan ettiği.

Kayışları kopartırcasına çekerek açtı. Giysilerin hepsini odaya saçtı.

Giovanni'yle Pescasseroli'den alınmış kayak giysileri, Giovanni'yle Zermatt'tan alınmış yün çoraplar, Giovanni tarafından isim gününde armağan edilmiş kırmızı ponponlu başlık.

Sonunda aradığını buldu.

Kakma süslemeli tahta bir kutu. İnce uzun. Ters çevirip yere boşalttı.

Uzun örgü şişleri yere saçıldı dev bir Mikado gibi. Onları güzelce dizdi, saydı, beş çift. Yeniden saydı.

Hayır. Hayır. Hayır.

Daha çok olmaları gerekiyordu, çok daha fazla.

Emin misin? Hadi oradan be. Hem de çok eminim.

Yıllar yılı biriktirmişti onları, merserize örmeye uygun en incelerinden tut da kalın yüne uygun en küt uçlularına varıncaya değin.

Sadece beş çift kalmıştı, kalın, küt uçlu olanlardan.

Eksik olanlar hangileri?

En ince ve sivri olanları.

Kulağından bir ses hınzırca fısıldıyordu.

Ete saplanmaya uygun koskocaman çelik şişler. Gövdeleri yere hamamböceği saplar gibi şiltelere saplamaya son derece uygun hem de.

Neredeyim ben? Bilmiyorum.

Ne zamandır açmadım bu kutuyu?

Epey zamandır.

Roma'dan beri.

Roma'dan, ne kadar?

En az iki yıldır.

Şimdi özel, abanoz bir çift kullanıyordu, gelir gelmez Londra'dan satın aldığı.

Elini ağzına götürdü, avucunu, kan çıkıncaya değin ısırdı.

Sen aptalın tekisin... Onları Roma'da bıraktın. Kesin. Başka türlü olamaz.

Kalkıp telefona yapıştı. Soluğunu tutmuş, annesini aradı, numarayı doğru çevirmeye özen göstererek, soğukkanlı.

Kahretsin!

Ne yapacağını bilemeden evin içinde dolandı durdu. Sakin olmalıydı. Düşünmeliydi. Gene telefonu denedi. Yok. Bir, iki, üç, dört, beş kez ve sonunda çaldı.

"Alo?"

"Anne!"

"Francesca. Canım, okudun mu?"

"Evet, anne..."

"Üzülme sen. Kesinlikle bir yanlışlık... öyle oluyor işte."

"Evet, kesin. O olamaz. Ben onunla tam iki yıl birlikte yaşadım."

"Üzülme sen, hep yanlışlık yaparlar böyle."

"Başka haber var mı?"

"Hayır, televizyon gazetelerle aynı şeyi söyledi. Hiçbir şey bilinmiyor."

"Peki şimdi kendisi neredeymiş?"

"Sorgulamanın ardından salıverilmiş, sadece bu kadarını biliyorum..."

"Dinle anne, senden bir şey isteyeceğim... Çok önemli..."

"Söyle."

"San Valentino'daki daireye gidip bıraktığım şeylere bakacaksın. Benim örgü şişlerimi arayacaksın."

"Neyi, anlamadım?"

"Benim örgü şişlerimi?"

"Nasıl?"

"Örgü şişlerimi, anne!"

Sessizlik.

"Francesca, ne demek istiyorsun?"

"Hiç, lütfen bana bir şey sorma. Sadece dediğimi yap sen. Yalvarırım. Burada değiller... Bulamadım onları. Git bak sen. San Valentino'da kalmış olmalılar..."

Sessizlik.

"Alo! Alo anne? Orada mısın?"

"Buradayım buradayım. Peki. Gidiyorum. Eve döner dönmez ararım seni. Yarın sabah için uçakta yerimi ayırttım. Öğleyin birde sendeyim. Artık tasalanma."

"Ben iyiyim. Gidip bakar bakmaz ara beni..."

"Evet, ama sen de söz ver bana, güzel bir uyku çekeceksin..."

"Tamam. Hadi git şimdi."

Kapattı. Şimdi annesinin aramasını beklemekten başka yapacak şey yoktu. Sadece sakin olmaya çalışmalı, biraz televizyon seyretmeli ve annesinin şişlerinin orada, kitaplarla birlikte eski bir bavulun dibinde kalmış olduğunu haber vermesini beklemeliydi.

Peki ya orada değillerse?

Televizyonu açtı. Güney Amerika maymunlarını anlatan bir belgesel. Değiştirdi. Ödüllü bir yarışma. Değiştirdi. "Küçük Ev" dizisinden bir bölüm. Değiştirdi. Madonna'nın bir klibi. Kapattı.

Francesca ölenlerden birkaçını tanıyordu. Yakından değil de sadece uzaktan. Çevresindeki insanlardı, toplantılarda karşılaştığı. Ferdi dedikleri şu Fernando Tersini'yi anımsıyordu örneğin. *Rastlaştığımızda selamlaşırdık.* Uzun boylu, şakaklarına kır düşmüş, topluca. Parioli'li biri işte. Hep Mameli'nin, Francesca'nın bitirdiği lisenin önünde dolanırdı. Yaşça daha büyüktü ve liselilerle düşüp kalkardı.

Katil onun testisini ve penisini bir bacağına çivilemişti.

Mutfağa geçti.

Papatya çayı poşetlerini çıkardı. Su ısıttı.

Anna La Rocca'yı da tanıyordu. Euclide Meydanı'nın yakınında bir birahanede çalışırdı. Çok zayıftı, çiroz gibi. Uzun sarı saçları vardı.

Onu duşa asılı bulmuşlardı. Dua ediyor gibi kavuşturulmuş elleri şişlerle delik deşik edilmişti. Kafatasına şişler saplanmıştı.

O sıralarda kimse dışarı çıkmaz olmuştu. Biri dalga geçiyordu. Korkak tavşanlar diye. Sadece arkadaş evlerinde görüşülüyor, kimse tanımadığı insanlarla konuşmuyordu. Yalnız başına çıkılmıyordu. Çılgın katilin, Parioli'den biri, herhalde tanıdıkları biri, beyni kısa devre yapmış biri olduğu söyleniyordu.

Hayır.

Tek başına kalamazdı.

Kafasında şişler, ölüler ve Giovanni dolanıp duruyordu, bir kan sarmalı içinde.

Clive?

Çağırsana onu!

Telefona gidip aradı.

Ondan, gelip arkadaşlık etmesini isteyecekti. Annesi gelinceye kadar geceyi birlikte geçirmelerini.

Telesekreter. Clive'in sesi. Clive'in o aptal sesi, arkada da aptal bir oda müziği.

"Clive neredesin? Ara beni, döner dönmez, evdeyim!"

Kapattı.

Oturdu.

Ev çok sessizdi, aşırı sessiz. Sadece kulağına inanılmaz derecede uğursuz gelen gürültüler. Buzdolabının homurtusu. Banyodaki su ısıtıcısının rezistansının mırıltısı. Şöminenin üzerindeki saatin tiktakları.

Elinde papatya çayı fincanı, kendi ayak seslerine kulak vererek evin bir ucundan diğerine dolaştı.

Yaşam da, şehir de, pencerelerin ardında, çok, çok uzakmış gibi geliyordu ona. Alnını ıslak cama dayadı. Hâlâ gelen geçen vardı sokaktan, arabalar da kavşaktaki trafik ışıklarının önünde dizilmişlerdi art arda, ama kendisi ile tüm bunlar arasında son derece derin, aşılamaz bir hendek varmış gibi geliyordu ona.

Çıkmalıydı. Birilerini aramalıydı. Aydınlatılmış dükkânlarla dolu sokaklarda kaybolmalıydı. Alışveriş yapmalıydı. Enstitüye gitmeliydi.

Hayır.

Yapamazdı.

Annesinin telefonunu beklemek zorundaydı.

Clive, ara beni. Hadi.

Giovanni nasıl katil olabilirdi, mümkün müydü bu?

Dur bakalım, mantık yürütelim. Sürekli beraberdik. Gündüz. Gece. Kimi zaman eve geç gelirdi, ama futbol oynadığı için.

Bir sevgilisi olduğunu bile duysa, şaşar, altüst olurdu herhalde. Yalan söyleyemezdi hiç. Yalanı, yüzünden hemen okunurdu. Burnunu kırıştırırdı.

Olanaksız.

Yatağa uzandı, yorganı üstüne çekti, radyoyu açtı. Rastgele bir kitap aldı.

Birazdan ya Clive arardı, ya annesi. Sadece beklemesi gerekiyordu, o kadar.

Büzüldü ve yastığı sımsıkı kucakladı. Ürperdi.

Pencereden, karşıdaki Hint süpermarketinin kırmızılı mavili tabelasını ve kurşunî bulutların, daha da koyu kurşunî bulutlar üzerinde koştuğunu görüyordu.

Kendini yorgun, bitkin hissediyordu. Ölesiye yorgun. Ciğerleri birdenbire küçülmüş gibi, kesik kesik soluyordu. Gözkapaklarının kurşun oturmuş gibi kapandığını duyumsuyordu.

Kapadı gözlerini.

Şimdi kapkaranlıktı her şey. Sonunda.

Şimdi sadece uyumalıydı.

Ev birden yankılandı.

Ayak sesleri. Sürtülen terlikler. Mutfakta. Salonda. Her yerde.

Dönmüştü.

O korkunç adam dönmüştü ve onun dairesinde ayaklarını sürüyerek dolaşıyordu.

Salt senin için döndü. Gene oynamak için...

Francesca başını kaldırdı. Yatakta oturdu.

Oradaydı, karşısında, ayakta ve gülüyordu. Tüylerini diken diken eden iğrenç, boğuk bir kahkaha. Yüzü gölgede kaldığı için göremiyordu. Sadece güç bela lastik ayakkabılı çarpık ayaklarının üzerine düşen çamurlu pantolonunun paçalarını görüyordu.

Havada tuz kokusu vardı. Kan kokusu gibi tuzlu bir koku.

Sen Giovanni değilsin, değil mi? Söyle bana! Yalvarırım.

Yanıt vermedi. Sadece kötü yara almış bir balinanın soluğunu işitiyordu.

Beni öldürmek mi istiyorsun?

Adam, ceketinden bir şey çıkardı, madenî bir parıltısı olan bir şey.

Çelik. Hafif, çok hafif bir ses. Gölge, elinde uzun ve ince bir şey tutuyordu.

Şimdi ortaya çıktı.

Francesca, dehşet içinde yatağa çivilenmişti. Kasları, yararsız tahta parçaları.

Bir Çinliydi adam. Değişik bir Çinli. Oldukça ufak tefek. Çekik, badem gözleri donuk ve fersiz. Gözüne perde inmiş bir ihtiyar gibi. Burun, sadece, et parçaları sarkan bir delik; bir de eğri büğrü dişli ağız. Sırıtınca renksiz, çürümüş dişetleri gözüküyor.

"Ben aç. Çok aç hem de" diye mutlulukla, sırıttı.

Küçük adımlarla kızın yanına yaklaştı. Elinde, baş ve işaret parmakları arasında iki çubuk tutuyordu, madenî çubuk. Uçlarında, kan damlayan bir et parçası. Bunun bir dudak olduğunu anladı Francesca, üstündeki bıyıklardan.

Çinli, o aptal gülüşüyle elindekini ona uzattı yedirmek ister gibi. Örtünün üstünde kan damlaları. Sonra yukarı doğru kaldırıp kendi ağzına attı.

Kaşlarında siyah ve sert bir şey oluşmaya başladı, plastiğe benzeyen o burun benzeri şeyden de siyah bir şey aktı ve kaştan akanla birleşti, bir gözlüğe dönüştü. Saçlar seyreldi, rengi açıldı. Ağızdan bir burun çıktı, sivri bir burun ve dişler sarı rengini yitirip düzeldi, giderek kusursuzlaştı. Gözler hareketlendi, sonsuz bir hüzün gelip çöreklendi içlerine.

Giovanni!

Giovanni'ydi bu. Francesca'ya öyle hüzünlü bakıyordu ki...

Çaresizlik ve aşkla.

Terk edilmiş bir sevgilinin gözleri.

Giovanni sen misin? Üzgünüm ama seni terk etmek istememiştim... Yanılmışım!

"Francesca Francesca. Sana yalvarırım. Yardım et bana!" diye fısıldadı adam. Onun sesiydi, aynı, o biraz abartılı Roma ağzı.

Kıza daha da yaklaştı ve hafifçe gülümsedi. Kanlı elini, örgü şişi tutan elini kaldırdı, bir an çevresine bakındı.

"Bana yardım et Francesca!"

Ve sapladı kıza.

Francesca yay gibi fırladı yataktan.

Çıldırıyorum ben!

Ter ve dehşet içinde. Yüreği ağzında. Çevresine bakınarak, karabasanını aradı.

Sadece gene berbat bir düş gördün... Sakin ol.

Yorganın altına süzüldü.

Ev ona birden, çok küçük göründü. Minicik, boğucu ve sessiz. Pencerenin ötesinde bir mürekkep denizi. Çocukluk evi birden gözlerinin önünde canlandı, küçük odalarıyla, kendisi de küçük, karyolasına oturmuş, yavaş yavaş ve önüne geçilmez biçimde, kapkara ve dipsiz bir denizin derinliklerine dalmakta olan yatağına.

Çıldırıyorum ben!

Kulakları uğulduyordu. Saate baktı. Sekiz buçuk. Clive aramamıştı. Annnesi de aramamıştı.

Çıkmalıydı. Yaşama dönmeliydi.

Ahizeyi kaldırdı ve Clive'in numarasını çevirdi.

Üç kez çaldı, sonra telesekreter.

Neredesin be adam?

"Clive! Ben Francesca. Nereye kayboldun? Gelir gelmez ara beni!"

Annesinin numarasını çevirdi.

Çalıyor.

Bekledi. Henüz dönmemişti demek. Kapadı telefonu. Yere saçılmış şu ponponlu başlık, ahşap kutu. Çantasını kaptığı gibi kapıyı arkasından çarparak çıktı. Tahta basamaklardan aşağı, kapıya değin koştu. Kapıyı açtı, dışarıdaydı.

Yağmur yağıyordu.

Hiç durmadan, ara vermeden yağıyordu Francesca sokak-

ta öylesine rastgele yürüyordu, bir tür, inşaat artığı ve çöpten oluşmuş tümseği tırmandı. İki yüz metre gittikten sonra iliklerine değin donduğunu, sırılsıklam giysilerinin altında büzüldüğünü hissetti.

İyi ama nasıl giyinmişim ki ben?

Şöyle bir kendine baktı. Ev ayakkabıları, kot pantolonu ve arkasında deri ceketi vardı. Ne bir şapka, ne bir atkı, ne yağmur ayakkabısı, ne şemsiye. Şemsiye bile almadan çıkmıştı.

Sakin ol! Her şey yolunda. Şimdi eve dönüyorsun. Üstünü değiştiriyorsun, kalın bir şeyler giyiyorsun. Bir taksiye biniyor ve birine gidiyorsun, dedi içinden.

Kendine şöyle bir baktı ve gerisingeri döndü, kollarını başına siper ederek.

Kapıya gelince çantasım açıp anahtarlarını aradı.

Her şey vardı çantasında: makyaj malzemeleri, kalem kutusu, bir iki defter, yün yumağı, sigaralar, çakmak, baş ağrısı hapları, hatta Roma'daki evinin anahtarları bile, ama evin anahtarları yoktu, aptal ev anahtarları.

Onları unutmuştu.

Üstelik, nerede unuttuğunu biliyordu, girişte, telesekreterin yanında. Bastı küfürü. Miss Rendell'ın zilini çaldı. Onda anahtarlarının yedeği vardı.

Kimse yanıt vermedi. Bu kez zilden çekmedi parmağını.

"Neredesin be ihtiyar orospu? Açsana şunu!"

Francesca, bu sorunun da yanıtını biliyordu. Kadının kendisi vermişti yanıtı.

Rendell'ın "Küçük hanım, yarın gidiyorum ben. Salıya döneceğim. Plymouth'a, oğlumun yanına gidiyorum. İki yıldır görmedim onu. Lütfen merdiven ışığını açık bırakmayın. Söndürün!" diyen sesi kulaklarında çın çın öttü.

"Cehennemin dibine git" diye dişlerinin arasından sövdü.

Bir başka ses, mantığın sesi, duymak istemediği bir şeyi kulağına fısıldadı:

Canım benim, çantana iyi bakarsan başka bir eksik daha göreceksin.

Neymiş o?

O güzel timsah derisi cüzdanın. Eski sevgilinin sana armağan ettiği. Nerede o?

Francesca biliyordu nerede olduğunu. Komodinin üstünde. Çantasından çıkarmıştı.

Clive'in atölyesinin telefon numarası da içindeydi.

Umutsuz, basamaklara çöktü. Anahtar yok. Para yok. Aptal gibi çıkmıştı evden. Şemsiye bile yok. Doğruldu, ellerini kotunun daracık ceplerine daldırdı. Sağ cebinin dibinde buruşmuş bir kâğıt para bulabildi. Parmağının ucuna değmişti.

Sevindi.

Çekip çıkardı.

Bir sterlin.

Yalnızca aptal, yararsız bir liracık.

Su, gökten kovalarla boşaltılıyormuş gibi inmeye, oluklardan fışkırmaya, yol ile kaldırım arasındaki selleri şişirmeye, mazgallardan taşmaya devam ediyordu.

Enstitüye gitsene.

Saate baktı. Çok geç. Kapalıdır.

Clive'e gideyim en iyisi, atölyesine.

Cebinde bulduğu lirayla bilet alır, gittiğinde de Clive'i, onu bekler bulurdu, bir battaniye ile video ve Baglioni'yle filan.

Peki, ya evde yoksa?

Olacaktır. Olmalı. Bu talihsizlik çemberi mutlaka kırılmalı, böyle sürüp gidemez. Hadi kıpırdan biraz.

Bu inançla kendini gene yağmurun altına attı. Başı önde, soluk soluğa, ta metro istasyonuna değin, sağanağın yakasından içeri girdiğini duyumsayarak koştu. Upuzun yürüyen merdivenleri indi. İçerisi daha sıcaktı. Hem havasızdı, hem yağmur kokuyordu. Sırılsıklam saçlarını nemli ve pis kokulu bir rüzgâr okşuyordu. Lambalar sapsarı görünüyor-

du: uzun geçidin duvarları, çiniyle, reklam panoları ve insan suratlarıyla kaplıydı. Çok kalabalıktı metroyu bekleyenler. Tüm bu, kıpırdamadan, sakin sakin metronun gelmesini bekleyenler onun da içini rahatlattı, yürek çarpıntıları yavaşladı.

Bakış açısı.

Bakış açını ayarlaman yeterli. Yönünü, duruma daha iyimser bir gözle bakabilecek kadar çevirmek.

Giovanni zanlı. Kimse onun katil olduğunu söylememiş ki. Parioli'de, kurbanların yaşadığı mahallede yaşayan herkes zanlıdır. Bir boktan anlamayan polisin kör gözlerinde zanlı.

Öyleyse neden böyle dehşete kapılıyorsun ki?

Peki, ya örgü şişleri?

Örgü şişleri Roma'da. Kim bilir nerede, hangi kutuda bırakılmış.

Metro kulakları sağır edecek gürültüsüyle geldi, değiştirdiği havanın rüzgârı da ardından. Francesca hemen hemen dolu bir vagona bindi. Ta dipte boş bir yer buldu.

O kentin doğusundaydı, Clive batısında. Arada tüm Londra. Birçok durak vardı.

Renkli tulumlarıyla iki kara derili şişman genç, yakınında oturuyorlardı. Bir yandan patlamış mısır yerken, bir yandan *Örümcek Adam*'ı okuyor, yüksek sesle, bağıra çağıra, kahkahalar atarak yorum yapıyorlardı. Başına naylon torba geçirmiş yaşlı bir kadın, önünde uyuyordu. Yolcuların çoğu ayakta, ıslanmış ve sessiz. Francesca, vagondaki bu insan kalabalığının koruması altında, başını cama dayadı.

Gene rahat soluk almaya başladı.

Dış mahallelere yaklaştıkça tren boşalıyordu. İnsanlar eve dönüyordu. Francesca, kaç durak kaldığını saydı.

Sadece dört.

Bir sonraki durakta karaderili gençler, itişerek trenden in-

diler. Vagonun ta dibindeki kapıdan bir adam bindi. Kapıya yakın oturdu. Francesca'nın dikkatini çekti, çünkü lacivert bir Henri-Lloyd rüzgârlık giymişti.

Bu ceketler seksenli yılların ortalarında İtalya'da ve özellikle de Parioli'de çok moda olmuş hatta bir tür özel üniforma haline gelmişti. Oralı olanlara özgü bir şey, bir tür birbirini tanıma işareti. Francesca'nın da iki tane vardı. Biri siyah, biri sarı.

Londra'da ilk kez görüyordu bunlardan.

Adam ayrıca siyah bir kot ile sivri burunlu pabuçlar giymişti. Francesca'nın, yüzünü göremeyeceği kadar uzaktaydı.

İtalyan olmalı!

Tren yavaşladı. Durdu. İnenler oldu.

Binen olmadı.

Şimdi vagonda bir Francesca, bir uyuyan yaşlı kadın ve bir de İtalyan vardı.

Yalnızca iki durak kalmıştı.

Uzaktaki ağırbaşlı genç, kıpırdamadan oturuyordu.

Bir manken gibi.

Tren gene yavaşladı ve durdu. Yaşlı kadın gözlerini açtı ve telaşlandı. Yerden giysi dolu torbasını kaptığı gibi, koşarak, onunkine koşmak denebilirse eğer, kapıya vardı ve gözden yitti.

Binen olmadı.

Kapılar puflayarak kapandı. Şimdi yalnızca ikisiydiler.

Francesca ve İtalyan.

Bir durak kaldı.

Giovanni'nin de bir Henri-Lloyd'u vardı. Lacivert.

Ona ben armağan etmiştim. Birbirimize birçok armağan alırdık. Paramız vardı.

Adam birdenbire uyandırılmış gibi kalktı.

Garip bir gölge oyunu yüzünü gizliyordu. Ceketinin yakasını kaldırmıştı. Bir kara göz, parladı.

Francesca, dizlerinin bağının çözüldüğünü duyumsadı. Midesine bir yumruk oturduğunu.

Yabancı ona doğru ilerliyordu. Kararlı adımlarla.

Metro, istasyonda durmak için fren yaptı. Tekerlek sesleri yavaşladı. Koridor kirli camların arkasından aydınlandı. Işıklar gözüktü.

Francesca kalktı. Yüreği şakaklarında atıyordu. Vagonun ortasındaydı şimdi yabancı. Francesca kapıya yaklaştı. Kasları lastik gibi gerilmişti.

İşte istasyon otomatik kapıların arkasında. İşte insanlar.

Tren daha da yavaşladı, durdu. Yabancıyla arasında bir metreden az kalmıştı, hâlâ ilerliyordu.

Kahrolası kapılar, açılsanıza.

Adama bakmıyordu ama onun bakışlarını üstünde hissediyordu, bir tığ gibi, içine saplandığını.

Hadi! Açılın!

Ve kapılar puflayarak açıldı.

Francesca fırladı. Onu bunu dirsekleyerek kalabalığı yarıp geçti. Ağzı bir karış açık, yavaş yavaş dışa açılan, ilanlarla kaplı koridor boyunca, koştu. Ömründe hiç koşmadığı kadar koştu. Döner kapılara öyle bir asıldı ki, rezeleri üstünde gıcırdadılar. Bilet gişesini geçti. Merdivenleri adeta sürünerek, sendeleyerek tırmandı.

Ve kendini dışarı attı.

Gecenin, yağmurun, trafiğin içine.

Dalağı yırtılırcasına, iki büklüm, koştu. Sola saptı, karşısına çıkan ilk sokağa girdi. Hiçbir şey görmüyordu, sadece vitrinlerin aydınlığını ve yolun iki yanına park etmiş arabaların lastiklerini, bir de insanların ayaklarını. Gene bir yan sokağa saptı, sonra birine daha. Rastgele.

Artık koşamayacaktı. Durmak zorundaydı. Yavaşladı ve dönüp arkasına baktı. İlk kez.

Kimse yoktu.

Ne yabancı biri vardı, ne İtalyan, ne Henri-Lloyd ceketli adam. Sadece karanlık bir sokak. Soluk soluğa yürümeyi sürdürdü. İkide birde dönüp arkasına bakıyordu.

Çıldırıyorum ben!

Adam, herhalde öylesine biriydi. Londra'da yaşayan onca İtalyan'dan biri. Henri-Lloyd giyen milyonlardan biri.

Neler oluyor bana?

Francesca, şimdi tepeden tırnağa sırılsıklam, bir mermer sıraya oturdu ve ağlamaya başladı. Yorgunluktan ve korkusundan ağlıyordu. Talihsizliğine ağlıyordu.

"Küçük hanım, iyi misiniz?"

Francesca başını kaldırdı. Şemsiyeli, şapkalı, kaşkollu, yağmurluklu bir beyefendi, ona, kaygı ile acıma arası bakıyordu.

"Evet, iyiyim... iyiyim" diye karşılık verdi Francesca, çatlak bir sesle.

Kalktı ve yürümeye başladı. Yağmurun kamçıladığı şemsiyenin altındaki beyefendi arkasından baktı.

Francesca hepsi birbirinin eşi, hepsi aydınlık küçücük evlerin sıralandığı bu karmaşık sokaklarda öylesine yürümeyi sürdürdü. Sonunda daha geniş bir caddeye ulaştı. Clive'in atölyesi buradan pek uzak olmamalıydı. Soğuk, bacaklarından yukarı, buz gibi tırmanıyor, baldırlarını ısırıyordu. Ayakları pabuçlarının içinde vıcık vıcık ıslanmıştı.

Clive'in atölyesine az kalmıştı.

Gözlerine düşen saçlarını geriye itti. Doğruldu, sırtını dikleştirdi, adımlarını yavaşlattı. Nasıl olsa artık tepeden tırnağa sırılsıklamdı.

Kara bulutların arasındaki yırtıklardan, garip bir biçimde, yusyuvarlak ve solgun gözüken ay, ufku saydam ve doğadışı bir ışıkla aydınlatıyordu.

Ve onu gene gördü.

Bir elektronik mağazasının önünde. Yolun karşı tarafında. Kırmızı ışıklar üzerine düşüyor, onu aydınlatıyordu.

Kendisine bakıyordu.

Lacivert rüzgârlığına sarınmış, ona bakıyordu. Bir hayalet.

Daha başka?

Eller cepte.

Hayır, olanaksız! Peşimden gelmiş...

Francesca gene koşmaya başladı. Adam öyle kaldı. Kızın öyle perişan, su dolu çukurlara bata çıka uzaklaşmasını seyretti.

Francesca, kafasının içi kapkaranlık, yüreği kulaklarında ıslık çalarak, bir inşaat alanından, betonarme iskeletlerin, çelik vinçlerin ve çamurların arasından geçti. İnşaat halindeki binaların sonuncusu, en büyüğü Clive'inkiydi. Onu hemen tanıdı.

Kepenk indirilmişti. Kapalı.

Francesca koştu, yumruklamaya başladı.

"Clive. Clive. Aç. Aç. Clive" diye haykırdı.

Kepengi tekmeliyor, çökertiyor, kepenkten nefret ediyor ve kilidini kıracak gibi sarsıyordu.

"Clive, kahrolası. Açsana. Ben Francesca. Hadi aç."

Uzun süre tekmeledi durdu. Yumrukları acıyıncaya değin.

Kimse yok. Bırak artık! Bırak!

Suyun içine dizüstü çöktü ve haykırdı. Kayıplara karışan Clive'e bağırdı. Dönüp gelmiş olan Giovanni'ye bağırdı. Bu dinmek bilmeyen yağmura bağırdı. Bağırdı, işte o kadar.

Artık insanlıkla ilişkisi kalmamış bir bağırış. Ölümle pençeleşen bir köpeğin uluması. Sonra başını öne eğdi ve öyle kalakaldı, uzun süre, yağmur üzerinden akıp giderken.

Nasıl olabilirdi ki bu?

Giovanni Londra'da. Ne diyordu gazete? Polis tarafından gözaltına alınmış. Gözaltında. Sadece gözaltına alınmış.

"Salıverilmiş, sadece bunu biliyorum..."

"Ama soruşturman sürüyorsa uçağa binebilir misin? Hayır, binemezsin. Pasaportunu elinden almazlar mı? Elbette ki alırlar.

Hayır, o değildi. Paniğe kapıldın sen, hafif bir delilik nöbeti geçirdin. Ciddi bir şey yok. Sadece ruh hastası olma yolundasın...

Güçlükle doğrulup kalktı, robot gibi, caddenin yolunu tuttu. Otomobillerin farları asfalttan kayıyor ve su birikintilerini parlatıyordu. Bir taksi durdurmak için elini salladı. İki tane geçti. Ama durmadılar.

Belki de görünüşü yüzünden. Sırılsıklam kesilmiş bir korkuluk.

Sonunda bir taksi durdu. Francesca bindi hemen.

Şoför, kara derili bir gençti. Kafasında renkli yün bir bere ve sırtında askerî üniforma.

"Nereye götürüyorum seni, güzelim?" diye sordu ona.

"Eve" dedi Francesca tir tir titreyerek. Bir ürperti gelmişti. Dişlerinin birbirine vurmasını engelleyemiyordu. Kemiklerine değin işlemişti soğuk.

"Peki. Ama adresi vermezsen bana..."

"Vincent Meydanı."

"Tamam."

Trafik yoğundu. Uzun süre sıkışıp kaldılar. Şoför, ikide birde dikiz aynasından onu kolaçan ediyordu. Francesca oralı değildi.

"Ne oldu? Anlaşılan üstünü çıkarmadan yüzme havuzuna girmişsin. Örtün bari. Dişlerin takırdıyor. Bak, arkanda bir battaniye var. Belki biraz pis kokar ama. Hasta olmak istemiyorsan, al arkana onu" dedi bir aralık, Jamaika şivesiyle.

Francesca battaniyeye sarındı.

Giovanni neden Londra'ya gelsin de onun peşine düşsündü ki?

Hiç anlamı yoktu bunun.

İçinden bir ses duydu, ona şunları söyleyen soğuk ve mantıklı bir ses:

"Çok basit bir şey bu. Kanıt senin elinde ya. Onun katil olduğunun kanıtı. Şişler. Ortadan kaybolan şişler. Sen biliyorsun bunu, o da biliyor. Senin ağzını kapatmak için gelmiştir. Sonsuza dek kapatmak için.

Anlaşılmaz görünecek derecede yersiz bir dehşet, onu ürpertti.

Öyledir. Öyledir.

Kaçmalısın. Gizlenmelisin. Seni bulamamalı.

Sadece kafasını toplamalıydı.

Şimdi eve git. Bir yolunu bulup gir içeri. Paranı al ve kaybol.

İyi ama nereye? Nereye gideyim?

Bir otele, polise, canın nereye isterse.

Eve az kalmıştı.

"Dur. Dur" dedi şoföre.

"Ama daha gelmedik ki..."

"Zarar yok. Bak, benim sana verecek param yok. Ama bunu vereyim, işine gelir herhalde."

Francesca, kolundan saatini çekip çıkardı. Bir Rolex. Annesinin diploma armağanı. Şoföre verdi.

"Dur bekle... Bu çok!" diye bağırdı şoför, ama geç kalmıştı, Francesca arabadan inmişti bile, koşuyordu.

Apartman karanlıktı.

Hiç aydınlık pencere yok, alt katta bile. Rendell denen kadın dönmemişti. Francesca yerden ağır bir taş aldı. Dönüp arkasına baktı. Gelen geçen yoktu. Buzlu camı bir vuruşta kırdı. Elini içeri soktu. Kilidi buldu. Sürgüyü çekti.

Kapı açıldı.

Soluk soluğa merdivenden yukarı yöneldi. Midesi büzül-

müş, ağrılar girmişti. Şimdi işin güç yanı geliyordu. Evin kapısı. Onu taşla kıramazdı. Rendell karısının çamaşır astığı tahtaboşa çıktı. Işıkları yaktı. Asılı çamaşırların arkasında işine yarayacak şeyi buldu. Kocaman, pas tutmuş bir balta. Titreyerek aşağıya döndü. Kapının önünde durup baltayı havaya, başından yukarı kaldırdı. Derin bir soluk aldı ve var gücüyle kilide indirdi. Kulakları sağır edici bir gümbürtü merdiven boşluğunda yankılandı. Kapı açılmamıştı. Kocaman bir parçası ayrılıp düşmüştü, ama kilit hâlâ yerli yerindeydi.

Bir daha indirdi. Bir daha. Bir daha. Kilidi tümüyle yerinden çıkartıncaya değin.

Kapı açıldı.

Girdi.

Işıkları yaktı. Yatak odasına koştu. Cüzdanı orada, hatırladığı yerdeydi, komodinin üstünde, pencerenin önünde. Aldı. İçinde iki yüz sterlin vardı.

İyi!

Şimdi çekip gidebilirdi işte. Koridora çıktı gene. Telesekreterin ışığı yanıp sönüyordu.

Ne yapmalıydı acaba?

Savuşmalı mı? Ya arayan annesiyse, şişleri San Valentino Sokağı'nda bıraktığı eşyalarının arasında olduğunu söyleyecekse?

Dinleme düğmesine bastı.

"Ben Clive. Neler oluyor? Şimdi döndüm. Londra dışındaydım. Ara beni."

Francesca hızla soyunmaya başladı. Soğuktan öleyazdı. Yaprak gibi tir tir titriyordu. O sırılsıklam paçavraları çıkartıp atmalıydı üstünden.

İkinci mesaj.

"Francesca. Bulamadım şişleri. Her yeri aradım. Yoklar... Bak, bu gece neden bir arkadaşına gitmiyorsun yatmaya? Evinde öyle tek başına olduğunu bilmek beni tedirgin ediyor.

Döner dönmez ara beni... Ben yarın sabah oradayım."

Francesca dinlemiyordu bile. Orada, telefon masasının yanı başında çırılçıplak, başka bir sese kulak veriyordu.

Ayak sesleri.

Merdivende ayak sesleri.

Biri çıkıyordu yukarı. Ayakkabılarının topukları deriden olan biri.

Adım sesleriydi. Ağır. Ayaklarını sürüyen birinin.

Giovanni.

Adrenalin, damarlarını şişirdi, yürek atışlarını hızlandırdı. Kollarını dondurdu, bacaklarını ısırdı ve sidik torbasını gevşetti.

İdrarı sıcacık baldırlarından aşağı aktı.

Ayak sesleri. Ayak sesleri. Ayak sesleri. Gene ayak sesleri.

Francesca'nın bedeni kıpırdamak, kaçmak istiyordu, ama kafasını öyle sıradan ama ilkel bir korku sarmıştı ki, düşünmesini de, harekete geçmesini de engelliyordu.

Yapamıyorum... Kıpırdayamıyorum.

Dairenin elektriğini kapatan şalter.

Yanı başındaydı.

Elini uzattı ve kolu indirdi.

Karanlık.

Kırılmış kapıdan giren zayıf ışık, koridorun ilk birkaç metresini aydınlattıktan sonra yerini karanlıklara bırakıyordu.

Ayak sesleri.

Balta!

Francesca onu yerden aldı. Kapı pervazının yanına sindi. Çıplak ve dehşetten donmuş. Ağır baltayı iki eliyle sımsıkı kavramıştı. Soluk almıyordu. Bekliyordu.

Ayak sesleri yavaşladı. Henri-Lloyd'un hışırtısı. Yabancı, şimdi sahanlıktaydı.

"Francesca! Francesca! Neredesin?"

O yılışık sesiyle onu çağırıyordu.

"Francesca !"

Sahanlıktaki gölge kayboldu. Francesca, adamın kapı boşluğunda belirdiğini gördü, baltayı havaya kaldırdı, başının üstüne. Adamın eli elektrik düğmesini aradı. Francesca indirdi, var gücüyle.

Adamın üç parmağını birden kopardı.

Bir vuruşta.

Kopartılmış üç dal parçası. Yere düştü.

Yabancı da yere yığıldı, dizüstü, haykırarak. Parmakları kopmuş elini kaldırdı, öteki eliyle sımsıkı kavradı. Francesca onu göremiyordu. Sadece yere çökmüş, yığılmış gölgesini görüyordu. Dua ediyor gibi. Francesca'nın burnuna, koridora doğru yayılmakta olan kanın kokusu geldi.

Adamı bir kenara itti, merdivenden aşağı kaçıp gitmek istiyordu, ama yapamadı, çünkü adam geçeceği yeri tıkamıştı. O zaman kör bir fare gibi oraya buraya yalpalayıp vurarak yatak odasına koştu. Karanlıkta, ellerini öne doğru uzatmış, sendeleyerek. Sandığa, kapı pervazına çarparak, aynayı, bibloları düşürerek.

Halının üstünde kaydı.

Göğüs kemiğini, midesini hızla yere çarptı. Ciğerleri sıkıştı. Soluk almak istiyor, ama başaramıyordu. Uzaktan duyduğu, adamın acı içinde haykırması ve inlemesi, kafasının içinde dönüp duruyordu... Boğuluyordu havasızlıktan. Sudan çıkmış balık gibi ağzı açık, solumaya çabalıyordu.

Sonunda içine biraz hava çekmeyi başardı. Ama azıcık. Ölmemek için yetecek kadar. Yavaş yavaş kaburgalarının arasındaki kaslar gevşedi ve gene soluk almayı başardı.

Ayak sesleri.

Yabancı yığıldığı yerden kalkmıştı.

İnleyerek ona doğru ilerliyordu.

Francesca onu gördü, karşısında, kentin içeri vuran ışığıyla aydınlanmış.

Giovanni!

Henri-Lloyd'lu adam.

Bir eliyle parmakları koparılmış olan ötekini tutmuş, sıkıyordu.

Francesca kıçüstü sürünerek geri geri gitti. Karyolanın kıyısına değin.

"Öldürme beni. Öldürme beni. Yalvarırım" dedi usulca Francesca dişlerinin arasından. Fısıldanan bir rica.

"Öldürme beni. Öldürme beni..."

Bu arada sürünerek karyolanın altına girmiş ve şimdi ardında duvar vardı. Kaçış yolu kalmamıştı.

Son.

"Francesca! Francesca!" dedi adam boğuk, garip, doğal olmayan bir sesle. "Francesca yardım et bana!"

Adam sendeleyerek odayı bir uçtan bir uca geçti.

Francesca telefonu kaptığı gibi ona fırlattı. Ardından kitapları da.

"Cehennemin dibine git! Orospu çocuğu. Belanı mı arıyorsun? Rahat bırak beni" diye bağırdı.

Adam biraz daha yaklaştı, sessizce. Francesca başucu lambasını kaptı. Savurdu. Iskaladı.

Tuzağa düşmüştü. Kapana kısılmış bir fare. Elleriyle başka bir şey arandı. Kendini savunabileceği herhangi bir şey. Ona fırlatmasına yarayacak herhangi bir şey, ne olursa.

Hiç.

Sonra yorganın arasında bir şey buldu.

Şişler.

Örgü şişleri.

Şişe takılı yünü çekip çıkardı ve homurdandı:

"Geber alçak!" Şişleri saplayacak gibi tutarak adamın üstüne öfkeyle yürüdü.

Adam bunu beklemiyordu. Dondu kaldı, kıpırdamadı.

İndirdi. Var gücüyle. Önce midesine, sonra göğsüne. Üç

kez. Şiş, giysileri sonra da eti kolayca deldi. Tereyağına girer gibi.

Adam kıpırdamıyordu.

Gene vurdu. Bir, iki, üç, on, yüz kez.

"Geber. Orospu çocuğu. Geber alçak" diye bir yandan da avaz avaz bağırıyordu.

Giovanni yabancı, hain sırıtışlı adam, üzerine yığıldı, işte bu kadar. Kaskatı. Altından kaidesi çekilmiş bir heykel gibi.

Sadece can çekişir gibi hırıldadı, şaşkınlıktan donakalmıştı sanki:

"Vay canına. Francesca. Beni... beni öldürdün!"

Francesca ona bir daha vurdu. Ve bir daha. Bir daha.

Sonunda güneş, sisle birlikte görünmüştü, her şeyi tek bir kurşunî ve aydınlık nesnede eriterek. Yağmur bitmişti. Işık, pencereden içeri süzülüyor, havadaki toz zerreciklerini aydınlatıyordu. Soğuktu.

Francesca gözlerini araladı.

Güneş! Sonunda güneş çıktı.

Kaslarının ürperdiğini duyumsuyordu. Ateşi yükselmiş olmalıydı. Hem de çok.

Saat kaç acaba?

Geç olmuştu herhalde. Güneş epey yükselmişti, pencerenin ardında. Francesca'nın cam kalkmak istemiyordu, ama üşüyordu ve kemikleri kırılmış gibiydi.

Yorganı burnuna değin çekti.

Ama yorgan ıslaktı, yapış yapıştı ve onu hiç ısıtmıyordu. Üstünde uyuyakaldığı döşeme tahtaları da soğuk ve sertti.

Giyinsem iyi olacak galiba, diye düşündü.

Yorganı attı üstünden. Kıpkırmızı yorganı. Çevresindeki her şey gibi kırmızı. Hah. Döşeme tahtaları. Duvarlar.

Kendisi de kırmızıydı tepeden tırnağa. Ne var ki üstündeki kırmızı kurumuştu, derisini geriyordu, ama acıtmadan.

Ayağa kalktı.

Titriyordu.

Çevresine bakındı.

"Amma da dağılmış burası !" dedi yüksek sesle.

Mutfağa gitti. Ateşe su koydu.

Scotland Yard geldiğinde Francesca salonda çayını içerken televizyon seyrediyordu.

Polis arabaları, yani iki tane, tam Miss Rendell'ın evinin önünde durdular.

Müfettiş Shell,'e yarım saat önce, İtalya'dan bir telefon gelmişti. Komiser Pacinetti adlı birinin, okul İngilizcesi'yle ona anlattığına göre, şimdi Londra'da oturan, Francesca Morale adında bir İtalyan kızın iki yıl önce Roma'da işlenmiş olan seri cinayetlerin katili olduğunu gösterir yeterli nedenler vardı.

Müfettiş Shell'in canı, dışarı çıkmak istemiyordu, sıcacık çalışma odasında kalmak istiyordu. Bu sabah başı korkunç ağrıyordu, bir akşam önce içkiyi biraz kaçırmıştı, ama Komiser Pacinetti'nin ısrarlı ve sinirli sesi çaresiz, onu yerinden kıpırdatmıştı sonunda.

Kızın evinin önüne geldiğinde kapıyı açık ve camı kırılmış buldu. Üç polis memuruyla birlikte merdiveni koşarak çıktı. Birinci katta daire kapısını kırılmış buldu. Girdi.

Francesca Morale çıplaktı ve tepeden tırnağa kana bulanmıştı.

Müfettiş yatak odasında bir erkeğin yaklaşık otuz yerinden şişlenmiş cansız bedenini buldu.

Cesedin kanı şilteye akmış, şarap rengine boyamıştı.

Otuz yaşından fazla göstermeyen genç adamın, bir yanağından girip ötekinden çıkan iki şişle delinmiş yüzünde, garip bir ifade vardı, bir tür şaşkınlık belirtisi. Atkuyruğu şeklinde toplanmış kül sarısı uzun saçları, temizlenmemiş bir

boya fırçası gibi birbirine yapışmıştı. Uzun ceketinin önü açılmış, eski ve yırtık pırtık astarı görünüyordu. Gömleğin düğmeleri açıktı. Delikanlının göğsünde kocaman bir Çin ejderi dövmesi vardı, ama kandan ve her yanına saplanmış şişlerden görünmez olmuştu. Kurbanın Clive Ellson adında bir ressam olduğu sonradan ortaya çıktı.

Müfettiş, yağmurluğunu çıkarıp kızın üzerine örttü.

Genç kız gülümsedi ve çay isteyip istemediğini sordu, yeni demlemişti de.

Zoolog

Bugün gibi aklımda.

Birahanenin adı "Sarı Gaga"ydı.

Küçüktü, tıklım tıklımdı ve lambri duvarlarıyla ve tezgâhın üstüne asılmış bardaklarıyla, bir İngiliz pabına benzetilmişti sözde.

Bologna Üniversitesi'nden profesörler, asistanlar ve araştırma görevlileriyle birlikte bir masada oturuyordum.

Onları iyi tanımıyordum.

O sabah Bologna Biyoloji Bilimleri Fakültesi'ndeki bilimsel toplantıda, Urodela *denen ikiyaşayışlı kuyrukluların başkalaşım sırasındaki hormon dinamikleri üzerine bir bildiri sunmuştum.*

Başarılıydım...

Toplantıdan sonra, yalnız olduğum için ve oteldeki o can sıkıcı odama dönmekten başka seçeneğim olmadığı için meslektaşlarımın içki davetini kabul ettim.

Bol bol bira içtik ve sonunda söz, üniversiteye, araştırmacılar için açılan olanaklara ve doktora sınavlarına geldi. Bu birahanenin sıcak ve dumanlı havası, gevezeliğe, akademik dedikodulara uygun bir ortamdı.

Her zamanki zırvalıklar işte.

Hangi meslekten olursa olsun, ister matematikçi, ister banker, ister futbolcu, iki meslektaşı bir araya getirmeye gör, sonunda konu döner dolaşır işe dayanır.

Yanı başımda yaşlı ve çok değerli Profesör Tauri oturuyordu, biyokimya kürsüsünde ordinaryüs. Şişman, patates burunlu insanın içinde çimdikleme isteği uyandıran kırmızı yanaklı bir adam.

Hoşnut değildi. Oflayıp pufluyordu. Bir ara bira şişesini tuttuğu gibi sessizlik sağlamaya kalkışan bir yargıç gibi, iki kez masaya vurdu.

"Rica ederim! Hep bir ağızdan konuşamayız. Ben konuşmak istiyorum! Yoksa giderim ha" diye çıkıştı bizlere, o ayıbalığı görünüşüyle.

"Konuşun, buyurun konuşun profesör" dedim ben.

"Ekmeğe ekmek. Şaraba şarap. Gerçekleri olduğu gibi söylemekten çekinmeyelim şimdi. Öğrenciler, gençler anlamak istemiyorlar. Buradan bir şey çıkmaz. Çekip gitmek gerekir. Uzaklara. Başka bir yerde öğrenim görmeye. İtalya'da gerçek araştırma yapılmaz. Boşuna. Hep iki yıl arkadan geliyoruz. Son derece can sıkıcı bir durum bu. Ben Berkeley'e gidecektim, ama karım yerinden kıpırdamak istemedi. Gidersek köklerimizden koparmışız, öyle diyor. Bu yüzden ben uslu uslu burada kalıyorum, ama biraz daha genç olsaydım eğer..."

Tam bu noktada, reisin verdiği bu "la" notası üzerine, herkes yakınmaya başladı.

Artık durdur durdurabilirsen.

Her şey berbat zaten. Sınavlar danışıklı dövüş, dışarıdan yönetiliyor, insanlar uyutuluyor, sonuçlar değiştiriliyor. Her zamanki İtalyan rezaleti işte. Daha sonuçlar ilan edilmeden çok önce sözde kazananlar çıkıyor ortaya. Araştırma için ayrılan paralar cebe atılıyor. Özel kuruluşlar yatırım yapmıyor. Mesleğe saygı diye bir şey kalmamış. Hiçbir şey kalmamış. Suyun akıntısına terk edilmiş bir kayık.

Profesör Tauri benim ne düşündüğümü sordu.

"Sizin gibi düşünüyorum. Galiba artık yapacak pek bir şey kalmamış..." dedim ve sonra da sözlerime rahat ve nesnel bir

hava vermeye çalışarak devam ettim: "Ne olursa olsun, zaten çelik gibi iradeye sahip olan biri bile, yozlaşmış ve parçalanmış olan bu yapıyla hesaplaşmak ve ona ayak uydurmak zorunda. Ne de olsa yerinde tutunmak gerek. Her kim bir İtalyan üniversitesinde öğretim üyeliği yapmak isterse, siyasal ve akademik bir iktidara sahip olan bir profesöre bağlanmak zorundadır ki ona destek versin, ilerlemesini sağlasın, önüne çıkacak engelleri yıkmasını ve onu belalardan korumasını bilsin. En parlak ve kararlı öğrenciler bile salt kendi yeteneğine güvenemez olmuş artık."

Herkes aynı görüşteydi. Onaylıyorlardı.

Ama bir aralık, o ana değin sesini çıkartmayan, bir köşede oturup sadece dinleyen, garip biri sözümü kesti.

"Bağışlayın, bir şey söyleyebilir miyim?.." dedi çekinerek.

"Rica ederim..." dedim ve adamı süzdüm.

Küçük, kara gözleri ve uzun, sivri burnu vardı. Kesinlikle oldukça çirkin biriydi, belki de karmakarışık, suratına dökülen kuzgunî siyah, uzun saçları yüzündendi.

Kim olduğunu biliyordum, ama şahsen tanımıyordum. Kendisiyle hiç konuşmuşluğum yoktu.

Cornelio Balsamo.

Çok ünlü bir deneysel embriyoloji uzmanı. Varangiller familyasından Komodo ejderinin bacaklarının yeniden oluşması konusunu inceliyordu. Biliyordum, yeniden oluşum olgularını gözlemlemek için bini aşkın kertenkelenin bacaklarını kestiğini. Zaten ününü de işte bu acımasız deneyleri sayesinde kazanmıştı. Deney için hayvanları canlı canlı kesmeye karşı olan Dünya Hayvanları Koruma Örgütü, bu bilim adamına karşı kampanya açmış ve her nasılsa, bu kıyımı durdurmayı başarmıştı.

"Ben aynı görüşte değilim. Her zaman böyle olmuyor" dedi Balsamo, beni taşlamak istercesine.

Kalın ve ahenkli bir sesi vardı.

"Neden ? Sizce nasıl olmalı peki ?" diye üsteledim.

Herhalde konuşması oldukça az rastlanır bir olaydı ki, o ana değin çenesi hiç durmayan diğerleri de şaşırmış, suspus olmuş, bu esrarengiz kişinin söyleyeceklerine kulak kabartıyorlardı.

"Ben inanıyorum ki, eğer insanın içinde önüne geçilmez bir istek, öğrenmeye çalıştığı şeye karşı son derece güçlü bir sevgi varsa, akademik basamakların en ama en üstüne ulaşabilir ve önüne çıkacak engeller de sanki sihirli bir değnekle dokunulmuşçasına teker teker silinir gider..."

İşte sana tam anlamıyla bir iyimser, diye geçirdim içimden.

Embriyolog, tüm bu dinleyicilerden utanmış gibiydi. Gözlerini hiç kaldırmadan, hep öyle bira bardağına dikili, konuşmuştu.

Bu adam içimde büyük merak uyandırmıştı. Bunu yapabilecek durumda olan birini tanıyıp tanımadığını sordum ona.

Bir bardak daha içti. Biz çepeçevre, sessizce oturmuş, söyleyeceklerini dinlemeye hazırlanıyorduk.

Görüşümüzü değiştireceğini sandığı bir olay bildiğini söyledi.

Öykü işte burada... ve ben de Profesör Cornelio Balsamo o şubat akşamı Bologna'da bana nasıl anlattıysa size öyle aktarmaya çalışacağım. Gerçek bir olay bu ve bu yüzden, gerçek kahramanların adını vermekten kaçındım.

Andrea Milozzi, Roma Üniversitesi'nde biyoloji okuyordu. Dışarıdan üçüncü yıla kaydolmuştu ve üniversite öğrenimi pek parlak gidiyor sayılamazdı.

En önemli tüm sınavlarda zorlanmıştı. Matematik, fizik, kimya, organik kimya biyolog olma kararının neredeyse önünü kesecek olan koca koca kayalardı.

Dışarıdan kurslara katılmış, çok paralar ödeyerek özel

dersler almış ve birkaç kez denedikten sonra sınavları başarıyla vermişti.

Okuduğu şeyi sevmediğinden değildi, ama saatlerce eve kapanıp şu kupkuru metinlerin üzerine eğilmek zorunda kalışı hiç de hoşuna gitmiyordu işte.

Aptal biri değildi, sadece çıkmayı, arkadaşlarıyla birlikte olmayı, eğlenmeyi, çizgi roman ve macera romanı okumayı seven bir gençti.

Neyse, sonunda, o uzun üniversite yaşamının son ve en zor sınavı gelip çatmış bulunuyordu. Son kaya. En sert olanı. Bunu da aşınca, sadece tezini verecek ve onca özlemle beklediği diplomaya kavuşacaktı.

Zooloji sınavı.

Kendisi ile ulaşması gereken sonuç arasında yükselen ürkütücü bir duvar.

Aşılmaz, dev gibi bir engel. Andrea üç kez girmişti bu sınava, ama her defasında başaramamış, kalmış, gerisingeri gönderilmişti.

Neden aşamıyordu ki bu engeli?

Çünkü tüm bu anlamsız, küçücük hayvan adlarını ezberlemek ona, halde kasa kasa mal indirmekten çok daha zor geliyordu. Kabukluların organlarını ayrı ayrı ezberlemeye sıra gelince, midesi bulanıyor, asalak halkalıların beden yapısını öğreneyim derken tüyleri diken diken oluyordu. Bir taş çölü kadar verimsiz bu dersten nefret etmesinin nedeni, sadece ezbere dayanması, ezber istemesiydi, başka bir şey değil.

On bin Latince isim, aynı işlevi gören ama her organizma için ayrı adlandırılmış iki bini aşkın organ adı sanki salt zavallı öğrencilerin hevesini kırmak için konmuştu o kitaplara.

Uzun sözün kısası, bir insan için değil de bir bilgisayar için yaratılmış bir sınav işte.

Tüm bunlara karşın çok çalışmıştı gene de, hem de çok, ve sınavı geçebileceğine inandırmıştı kendini. Son bir ay boyun-

ca ne bir yere çıkmış, ne sevgilisi Paola'yla buluşmuş, ne herhangi başka bir şey yapmıştı.

Kesinlikle bu sınavı başarmak istiyordu.

Andrea buz gibi gecede motosikletiyle gidiyordu.

Sınava on iki saatten az kalmıştı ve gerilimin, korkunun, kuzey ülkelerinin gelgit dalgası gibi, yavaş yavaş ve önüne geçilmez bir biçimde, gırtlağından yukarı doğru çıktığım duyumsuyordu.

Monteverde'de oturan bir üniversiteli arkadaşının evinden dönüyordu. Kentin, onun oturduğu mahallesinin tam zıddı yönünden. Gün boyu orada kalmış ve sonunda, dersi yeniden gözden geçirmek, anlamsız bilgi yarışmasına dönüşmüş, "tamam mı, devam mı"dan pek farkı kalmamıştı.

Saate baktı.

Geceyarısını yirmi geçiyor.

Geç olmuş!

Kent, sessiz, uykudaydı ve gecenin soğuğunda sadece birkaç otomobil ok gibi geçip gidiyordu.

Bir kırmızı ışıkta durdu.

Darwin'in, türlerin evrimini kanıtlamak için öne sürdüğü bulguları aklından geçirdi. Sonra genetik değişim kuramına geçti.

Yeşil. Tam hareket ediyordu ki, birtakım iniltilerin, yakarışların sessizliği deldiğini işitti.

Önceleri ayırdına varmamıştı, çünkü aklı, *Türlerin Evrimi* kitabının yayımlandığı tarihe takılıydı. 1859'da mı, yoksa 1863'te mi basılmıştı?

Kulak kabarttı.

İniltiler, zifirî karanlık, daracık bir çıkmaz sokaktan geliyordu. Sesler.

"Herhalde bir daha zıbarmaya buraya gelmezsin, pis zenci. Al sana... al sana..."

"Yalvarırım... Ne yaptım ki ben size? Ahhhh, ahhh, ne

olur, bırakın beni gideyim bir daha uyumak için buraya gelmem....Yemin ediyorum. Ahhhhhaaahhh!" yabancı şiveli bir ses.

Birini dövüyorlardı.

Andrea hemen anladı.

Ne yapmalıydı? Doğrudan yoluna devam mı etmeliydi? Yoksa gidip ne olup bitiyor diye bakmalı mıydı?

Hadi yoluna. Sen karışma bu işlere!

Bu gibi durumlarda akla gelen en kolay şey budur.

Yarın sınavım var benim. Hayatımın en önemli sınavı.

Korkunun ta dokularına işlediğini ve midesine saplandığını duyumsadı.

Evet, en iyisi çekip gitmekti.

"İmdat! İmdat! Yalvarırım..." diye inlediğini duydu adamın gene.

Birkaç metre gitti, ama sonra durdu.

Ödleklik etme. Git bak bakalım neler dönüyor.

Geri döndü, motorunu susturdu ve duvara dayadı.

Andrea olağanüstü bir öğrenci değildi, ama cesur bir gençti. Zora başvurmayı hiç onaylamazdı ve yaradılışı gereği hep en güçsüzden yana çıkardı.

Haykırışlar sürüp gidiyordu, sesler de öyle. Bir kişiden çoktu saldırgan, belki bir topluluk.

"Hadi, vur bir tane daha."

"Bak nasıl sürünüyor... Kalk hadi. Erkek ol."

Andrea yavaş yavaş yaklaştı. Çıkmaz sokağın içine doğru baktı. Hiçbir şey görünmüyordu. İkircikli adımlarla ilerledi. Sonra karanlıklar içinde, yerde yatan simsiyah birinin başına toplanmış üç gölge gördü.

Biraz daha yaklaştı.

Sahneyi ancak kentin, bulutların yansıttığı ışıkları, o da zar zor aydınlatıyordu. Yavaş yavaş, daha ilerlemeli mi, ilerlememeli mi kuşkulu, yürüdü. Adrenalin, yüreğini coşturuyordu.

Sokak daracıktı ve mukavva kutularla çöp yığınları geçişi engelliyordu. Bu sokağın tek işlevi, iki yanındaki koca koca apartmanları birbirinden ayırmaktı.

Üç kişi, yerdekini tekmelemeyi sürdürüyordu. Bir insandan çok cansız bir çuvala dönmüştü artık.

"Durun bakalım? Ne yapıyorsunuz siz? Koyuverin adamı gitsin..." dedi Andrea ürkek ve titrek bir sesle.

Konuşmuş olmasına kendi de şaştı. Bu sözler ağzından, hiç ayırdına varmadan, kendiliğinden çıkmıştı.

Üçü durdu, şaşkın döndüler ve onu gördüler.

Sessizlik.

İnanamamış gibiydiler.

Onlar sokakları insan süprüntülerinden temizlerken birinin çıkıp engel olmaya kalkışması nasıl bir cüretti?

"Hadi, durmayın, koyuverin gitsin. Görmüyor musunuz, sadece bir evsiz işte" dedi Andrea, olanca cesaretini toplayarak. Keman teli gibi titreyen bir sesle yineledi.

"Ne istiyorsun be? Senin üstüne vazife değil, asıl sen çekip gitsen iyi olacak" dedi uzun boylu, saçlarını kazıtmış, blucinli ve kabarık, siyah ceketli olanı.

Andrea onun yüzünü göremiyordu.

"Ne yaptı size bu adam?"

"Senin aklın başında değil anlaşılan. Hadi çekip git buradan!" dedi, aynı şekilde giyinmiş ama biraz daha kısa boylu bir diğeri.

"Üç kişisiniz ve sizden güçsüz birini hırpalıyorsunuz, aslansınız siz gerçekten..."

Sadece sokaklarda gezen faşist serserilerdi bunlar.

"Ulan ahmak! Gelsene buraya! Göster bakalım kendini" dedi uzun boylu olanı ve sonra yerdekine dönerek ekledi:

"Gördün mü. Bok zenci parçası? Mutlu musun şimdi? Kurtarıcın geldi işte. Yardım istemekle iyi etmişsin. Şimdi biz yerine oturturuz şu Charles Bronson bozuntusunu..."

Üçü birbiriyle anlamlı anlamlı bakıştıktan sonra bir ağızdan bağırdılar:

"Dövelim şunu!"

Ve üzerine atıldılar.

Andrea arkasını dönüp geniş caddeye doğru ok gibi fırladı. Arkasında, asfaltı döven postalların sesini duyuyordu.

pat pat pat pat...

Regina Elena Caddesi'ne çıktığında yardımına koşabilecek biri var mı diye bakındı Andrea.

Roma'da gece sokaklar ıssızdır ve herhalde o anda birinin yardımına gelebileceğini düşünmek için Ardrea gibi saf ve ürkmüş olmak gerekir.

Kimse gelmez yardımına.

Gerçekten de iki üç araba ok gibi geçti gitti, hem de Andrea'nın Nazi dazlaklar tarafından kovalandığını gördükleri halde durmadılar.

Olağan bir şey bu. Postu kurtarmanın birinci kuralı: başkasının işine burnunu sokmayacaksın!

Andrea bu kuralı böğründe hissediyordu. Faşistler cehennem zebanisi gibi koşuyorlardı.

Bu yolda günlerdir işçiler, bir su borusunda kaçak aradıkları için upuzun ve derin bir çukur kazmış, aydınlatmayı da unutmuşlardı.

İşte Andrea bu çukura düştü ve bileği burkuldu.

Doğrulmaya, dayanılmaz acıya aldırış etmeden, gene koşmaya davrandı, ama bacak artık ona yanıt vermiyordu. Yararsız bir organ olup çıkmıştı işte.

Üçü onun yakınında durdular, koşmaktan iki büklüm, soluklandılar.

"Ne o vaz mı geçtin? Koşamayacak mısın artık? Sen de o kara kıçlı gibi sürünmeye mi başladın?" dedi soluk soluğa, uzun boylu olanı.

Çetenin reisi o olmalıydı.

"Bana ne yapacaksınız?" dedi Andrea, korkudan çatlayan bir sesle.

"Seni geberteceğiz!" diye yanıt verdi o kısa boylu olanı, uslu çocuk gibi sırıtarak.

Saçlarından tutup onu hendekten çıkardılar ve çıkmaz sokağa değin çuval gibi sürüklediler.

Görünmek istemiyorlardı.

Hâlâ yerde yatan ve doğrulmaya çalışan zencinin yakınına götürdüler.

Zavallıcık onların karanlıkta öyle, hain, zafer kazanmış edasıyla geldiklerini görünce, kendisi için, yarıda bıraktıkları işini tamamlamak için döndüklerini sandı.

Onu öldürmemeleri için yalvardı.

"Anladım. Anladım. Yemin ederim!" diyordu durmadan, sızlanarak.

Ama onun için dönmemişlerdi ki.

Andrea için dönmüşlerdi, ona birinci kuralı öğretmek istiyorlardı: başkalarının işine karışmamayı.

Andrea onların elinden kurtulmaya çalıştı, ama boşuna. O sırık herif, saçlarına sımsıkı yapışmış, tutuyordu.

Ağrı bacağından yukarı, çılgınca yol alan bir tren gibi koşturuyordu. Soluğunu kesiyordu. Şu kahrolası bileği kırılmış olmalıydı kesin.

Ve korkudan, otomobil farlarına yakalanmış bir tavşan gibi donakalmış, taş kesilmişti.

Onu tekmelediler, birkaç kaburgasını kırdılar, sonra da zincirle sırtına vurdular.

Acımak yok.

Andrea çaktırmadan, bir yandan dayağı yerken, diğer yandan bir deniz kaplumbağasının denize ulaşmaya çalışması gibi, anacaddeye sürünmeye çabalıyordu.

Onu tutup kaldırdılar birden, pişman olmuşlar da yardım etmek istiyorlarmış gibi.

Ama uzun boylu olanı, ağzım bir karış açıp eğri büğrü dişlerini göstererek gülerken, uzun, sivri bir bıçak çıkardı.

Andrea onun elindekini görünce gözleri de dumanlandı, beyni de.

Gözlerini kapadı.

"Şimdi gebereceksin, yakışıklım" diye sırıtan herif sivri bıçağını, sapına dek sapladı midesine.

Yapış yapış, koyu sıvı Andrea'nın gömleğine ve karnına aktı. Acıdan çok, kanının yakıcı sıcaklığının karnını ısıttığını duyumsadı.

Andrea, gücü tükenmiş, yere yığıldı.

Yorgun düşmüş, işi bitirdikleri için memnun üç Nazi, ona bir selam çaktılar ve uzaklaşıp gittiler, onu oracıkta ölüme terk ederek.

Bıçak, atardamarı kesmiş olmalıydı, çünkü Andrea, kanın, o hem tuzlu hem kekremsi tadıyla her yanını kapladığını, sindirim sisteminin boşluğunu doldurduğunu, yemekborusuna, gırtlağına, damağına değin çıktığını duyumsuyordu.

Yüreğin ilk kasılmaları, kanı çekilmiş bedenini sarsarken, Andrea gene zoolojiyi, bu kez de başaramadığını ve o kahrolası sınavı geçemediğini düşündü ve yassı solucanların dolaşım sisteminin de, kanının da, olmadığını anımsadı.

Keşke bir yassı solucan olsaydım... Bana hiçbir şey yapamazlardı.

Ölüm onu yerde, dümdüz, ele gelmeyen bir gaz gibi kucaklarken o, içinden, yinelemeyi sürdürüyordu:

"Kafadanayaklılar, midyeler, yumuşakçalar, kırkayaklar."

Andrea'nın cansız bedeni, şimdi kapkara asfaltta yatıyordu. Az ötesinde, yere uzanmış olan, kara derili adam burnundan akan kanı bir gazete parçasıyla durdurmaya çalışıyordu.

Burnunu kırmışlardı. Omzu da sıyrılmıştı, ama bunun dışında iyiydi.

Yakınında boylu boyunca yatan kıpırtısız bedene yaklaştı, yavaşça, sert hareketler yapmamaya özen göstererek.

Bir kolundan tutup çekmeyi denedi, ama kol, ipleri kopmuş bir kuklanın kolu gibi cansız, düştü. Yüreği de susmuştu ve ağzından soluk çıkmıyordu.

Ölmüştü.

Bu gencin yüzünde, anlaşılmaz, garip bir şey vardı. Kaşları çatılmıştı. Ölüm onu, bir şey anımsamaya çalıştığı anda yakalamış gibiydi. Bir şeyi düşünmeye çalışıyor, ama yapamıyordu sanki.

Adam, başını cesedin göğsüne dayadı ve ağladı.

Korkudan ve üzüntüden ağladı. Şu delikanlı onu kurtarmak uğruna ölmüştü ve bu, onu çok, ama çok üzüyordu.

Sonunda kendini buluverdiği dünya, anlaşılmaz bir dünyaydı.

Kerim. Adamın adı buydu, uzak bir ülkeden geliyordu.

Batı Afrika'nın küçük bir ülkesinden.

Gelir gelmez iş aramıştı, boşuna.

İş yoktu.

Zaten, iş olmadığı zaman aramak istersin.

Sadece yazın bir iş bulabilmişti, Villa Literno'da. Domates topluyordu. Sandık başına para veriyorlardı. Güz gelip de soğuklar başlayınca, iş de bitmişti. Roma'ya dönmüş ve işsiz yaşamına başlamıştı, akşam yemeğini yoksullarevinde yiyor ve soğuk olduğu zaman da gece istasyonda sıcak hava ızgaralarının üstünde uyuyordu.

Bir gece polis gelmiş ve o da, tüm kendi gibi olanlarla birlikte karakolu boylamıştı. Ülkesine geri gönderilmesine ramak kalmıştı.

Artık korkuyordu. Ve uyumak için bu gözlerden uzak, gelen geçeni olmayan sokağı bulmuştu.

Kerim, cesedin yanında, sessizce, uzun uzun hıçkırıklarla sarsılarak ağladı.

Her şeyini yitirmişti, özsaygısını bile, işte en çok canını yakan da buydu.

Kendini savunmasız buluyordu.

Afrika'da, kabilesinde, önemli biriydi o. Herkesten saygı gören. Tıp ve büyü adamıydı. Büyü sanatını, babasından öğrenmişti, o da büyükbabasından. Böyle, ta başlangıca değin sürüp gidiyordu. Hekimliğin ve otların gizemini de, ölülerle konuşmayı ve onları uykularından uyandırmayı öğrendiği gibi öğrenmişti. Mezarötesinin adamı olmuş, cehennemin kayalıklarını, uçurumlarını görmüştü.

Tüm bunlar yüzünden güçlüydü, sözü geçerdi, köyde reisten sonra ikinci adamdı.

Ne var ki, büyü yapmasını ve doğaüstü yöntemleri bilmek onu yoksulluktan, açlıktan korumak için yeterli olmamıştı. O da tüm ötekiler gibi yurdundan ayrılmak, göç etmek, isteklerini başka binlerce kişinin isteklerine katmak zorunda kalmıştı.

Çok basit isteklerdi bunlar, ekmek gibi.

Onun büyü sanatı, Batı dünyasında pek işe yaramıyordu, karnını doyuracak kadar bile bir şey bulmasında yardımcı olamayan, boşuna bir yüktü.

Ceketine kan bulaşmasına aldırmadan cesede sarıldı. Elinden geldiğince temizledi. Saçlarını taradı.

Bu zavallıcığa yardım etmeli, yaşama döndürmeliydi. Ona olan borcunu ödemek istiyordu böylece.

Tehlikesi olan bir işti bu ve şimdiye dek sadece birkaç kez, ölüleri diriltmişliği vardı. Ruhlar, sonsuzluğa yönelmişken yoldan geri çevrilmekten hoşlanmazlar.

Çok zaman da ölümlü bedenlerine dönmeyi reddederler.

Ama bu adamın artık yitirecek hiçbir şeyi yoktu.

Ölüler duasını okumaya, karanlıkların anasına yakarmaya başladı. Bir defaya mahsus, çocuklarından bir tanesini geldiği yere geri göndermesini istedi. Andrea'nın ruhunun,

yukarı doğru sarmal çıkışından geri döndürüp yeniden aramıza, ölümlülerin arasına düşmesi için yakardı.

"Radal radal, scutak scutak troféreion reion mant."

Büyülü sözleri robot gibi yinelerken hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Sözleri bitince ölüyü ağzından öptü ve kendi paçavralarıyla örttü.

Sonra binbir zorlukla ayağa kalktı ve topallayarak, ağır ağır, anacadeye yöneldi.

Andrea'nın, temelsiz yapılmış yollardan yukarı doğru yükselen ruhu, büyücünün sözleriyle durduruldu. Bedenini oluşturan atomlar, karmakarışık kıpırdandı, birbirleriyle kaynaşıp birleşti ve bu kusursuz dünyada küçücük ve tutarsız bir karmaşa yarattı. Ruhu ağırlaştı ve büyülü sözlerin etkisiyle, bir bataklığa fırlatılmış taş gibi yere indi. Başka ruhlar gökyüzüne yükselirken o, burgaca kapılmış gibi alçaldı.

Ölümü yaşamdan ayıran o daracık geçide yeniden girdi ve orada, yukarı doğru çıkan dalgalara kapılarak yolunu şaşırdı.

Sonra yavaş yavaş onu sarsarak ve yeniden, yaşama benzer bir şeyle doldurarak daha aşağı indi ve gene bedenine düştü.

Andrea gözlerini tekrar açtı ve uludu.

İnsanlıkla ilgisi olmayan tiz bir çığlık.

Bir zombiydi artık, daha doğrusu, yaşayan bir ölü.

Zombiler basit yaratıklardır. Ölüm ile yaşam arasında kaldıkları için, bizi insan yapan özelliklerin çoğunu yitirirler.

Ölümden yaşama döndüklerinde bir şeyler isterler.

Tekdüze bir istek içine sıkışıp kalırlar. Geçmiş yaşamda verilen son nefes, aşağılık ve basit, ilkel ve antika bir içgüdüye dönüşür ve bilinçsiz yaratıklar olduklarından bunu anlamaz, sadece edilgen olarak kendilerini isteklerine kaptırırlar.

En basit ortak yaşayış ve ahlak kurallarının tümüyle dışında, mantıkdışı yaşar onlar, eğer buna yaşam denirse.

Uzun sözün kısası, kaba ve terbiyesizdirler.

Andrea şöyle bir çevresine bakındı ve gözlerini göğe kaldırarak gene uludu.

Bir şey yapmalıydı, hemen.

Ama neydi?

Ama neydi o yapması gereken şey?

Evet. Elbette ya. Zooloji sınavını vermek zorundaydı.

Bu, neredeyse bedensel bir gereksinmeydi, bizler için çiş yapma isteği gibi bir şey.

Bu cansız bedeni ayakta tutan, bu gereksinmeydi işte, eğer o olmazsa bu alçak ve illkel içgüdü sonu getirir, ruh bedenden kopar ama artık ağırlık kazandığı için birkaç metre toprağın içine girer, kaybolurdu.

Andrea dar sokakta yürüdü. Yürüyüşü pek uyumlu değildi, iki yanına yalpa vuruyor ve kaskatı bacaklarının üzerinde sallanıyordu dalgaya tutulmuş gibi.

Regina Elena Caddesi'ne böyle sendeleyerek vardı.

Zilzurna bir sarhoşu andırıyordu.

Giovanni Siniscalchi metalik yeşil golf GTİ'ına binmiş, bedenini de, ruhunu da mutluluktan bitkin düşürmüş olan bir aşk gecesinden evine dönüyordu.

Büyük bir diskotekte, Palladium'da oltasına takılmıştı avı.

Roma yakınlarındaki bir kasabadan, Genzano'dan bir kız. İlk bakışta pek bir şey belli olmuyordu ama içindeki ateş yamandı.

İlk kez diskotekte birine takılmıştı. O, balığı çarçabuk avlayan, ısır-kaç türünden yırtıcı kuşlardan değildi, kendini daha çok, aklı başında, yaşlı bir balıkçı olarak görmek isterdi. Oltayla balığa çıkan, balık yeme takıldığında telaşlanma-

dan, sakin sakin çekenlerden. O, avını kayığa almadan önce yorardı.

Ama bu akşam her şey o daha bir şey yapmaya zaman bulamadan olup bitmişti işte.

Sabrina. Genzanolu kızın adı buydu. Pistte tepinen üç bin kişi arasından onu gözüne kestirmiş ve bir toriğin sırtına yapışan asalak balık gibi ona yapışmıştı. Daha üçüncü dansta palyaçobalığı ile deniz şakayığı gibi birbirlerine sürtünmeye başlamışlardı. Dördüncüde ise soluk kesen bir öpüşme, anlaşmayı bağlamıştı.

Kızı evine götürmüştü, Genzano'ya. Ve orada, Sabrina'nın annesiyle babasının yattıkları odanın bitişiğinde, sessizce, pelüş ayıcıklar ile saçma sapan posterlerin arasında sevişmişlerdi.

Ciddi bir şeydi.

Giovanni, Verano kavşağını geçip sağa saparak son hızla Regina Elena Caddesi'ne girdi.

"Sen de ne yaman aygırmışsın be! Kadınlar sana dayanamıyor, ha?" dedi içinden, mutlulukla.

Arabanın içi sıcacıktı.

Tablodaki dijital saate göz attı.

Dördü çeyrek geçiyor.

Çok, çok geç olmuş.

Eve koşmalıydı. Saat sekiz buçukta işyerinde olması gerekiyordu. Birkaç aydır bir bilgisayar şirketinde çalışıyordu.

Vites değiştirdi. Üçüncü. Dördüncü. Beşinci.

Hız yapabilirdi, yolda kimsecikler yoktu.

Yol üstü barikatını yüz yirmi kilometre hızla geçmişti ki, birdenbire, hiç ayırdına varmadan ve bir şey yapmaya olanak bulamadan, canlı bir şeye çarptı, birine.

Kaputa sert bir darbe.

Araba önce sağa sonra sola savruldu ve bir gazete bayiine çarparak kepengini paramparça etti.

Havayastığı açıldı, Giovanni'yi geriye doğru iten kocaman bir balon oldu, direksiyonun göğüs kemiğine geçmesini engelledi.

"Vay canına şu havayastığı ne harika şeymiş. Annem sağ olsun!" diye bağırdı.

Gerçekten de. Golfüne ille de havayastığı koydurması için ısrar eden annesiydi.

İkinci düşüncesi şu oldu:

"Vay canına be, birini öldürdüm."

Balon gibi şişmiş yastığın altından kendini güç bela kurtarıp dışarı, buz gibi soğuğa çıktı. Yolda kimsecikler yoktu. Sadece asfaltta lastiklerin siyah izleri.

Sonra onu gördü.

Bir ceset. Yerde, yamyassı. Kıpırtısız.

"Vay canına, öldürmüşüm onu..."

Korkudan testisleri dondu ve soluğu kesildi.

Yaklaştı, gittikçe hızlanarak koşar adım.

Adam ölmüştü. Otuz yaşından genç olmalıydı. Kireç gibi bembeyaz. Gömleği kandan kıpkırmızı.

"Hayıır, öldürmüşüm onu..." diye dövündü Giovanni. Elleriyle gözlerini kapatıp ağlamaya çalıştı, ama boşuna, ağlayamadı.

Başına gelenler fazlasıyla kâbus gibiydi ve çabuk olmuştu, bu yüzden, bir türlü inanası gelmiyordu.

Ne yapmalıydı şimdi?

Önündeki yirmi yıl boyunca cezaevinde çürürken gördü kendini. Artık ne Palladium geceleri, ne Sabrina'yla oyuncak ayıcıkların arasında sevişmek. Hiç ama hiçbiri olmayacaktı.

Sonra vicdanının sesini duydu, eğer buna vicdan denebilirse, ona emreden sesini.

Uzaklaş buradan! Hadi, durma! Kim gördü ki seni?

Tek bir otomobil bile geçmemişti.

Kalktı ve koşarak arabaya gitti.

Nasıl olsa adam ölmüş artık, dedi kendini yüreklendirmek için. *Nasıl olsa artık yapacak hiçbir şey yok. Zaten, benim suçum da yok, bu çılgın aptal kendini arabamın altına atarak ölmek istemişse ben ne yapayım?*

Arabanın kapısını açmasıyla, bir anda tüm kaçma tasarılarını yerle bir eden kötü bir sürprizle karşılaştı.

Havayastığı.

Şu kahrolası balonla arabayı kullanmasına olanak yoktu. Havayastığı ile koltuğun arasına süzüldü, ama hiçbir şey görmüyordu ki. Anahtarlara bile uzanamıyordu.

Onu delmesi, indirmesi gerekiyordu.

Söylemesi kolay.

Bir yandan söverek balonu dişlemekle başladı işe.

Ansızın, dehşet verici bir uluma, insan sesine asla benzemeyen, daha çok kurt uluması gibi, bir uluma duyuldu.

"Ne bu yahu?" dedi yüksek sesle.

Arkasına döndü.

Kıpırtı yok.

Kızışmış bir köpek, bir kedi olmalıydı. Gene balonu patlatmak için kemirmeye koyuldu.

"Uuuuuuuuuuaaaaaauuuuuuuuuu."

Öncekinden daha derinden gelen bir uluma daha.

Gene dönüp baktı ve olmayacak bir şey gördü. Kesinlikle olmayacak bir şey.

Ölü, yerinden kalkıyordu.

Giovanni, ağzı bir karış açık, kalakaldı.

Arabadan çıktı.

Ceset şimdi ayaktaydı ve yalpalayarak yürüyordu. İnsana korku veren bir yüzü vardı. Çarşaf gibi bembeyaz. Ağzından salyalar akıyor. Suratında mutlu bir sırıtış. Gözler cam gibi, donup kalmış. Gömlek paramparça. Kan içinde. Mezbahadan kaçmış sanki.

Ve gerçekten olmayacak bir şey.

Kafa, yüz seksen derece dönmüştü.

Giovanni, adamın çevresini dolandı.

İnanılır gibi değildi. Suratı, boynu sonra da sırtı ve kabaetleri bir yanda, ta göğsüne değin inen saçları öte yanda.

Kesinlikle olacak şey değildi.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu kekeleyerek.

Genç adam onu duymuyordu bile, çıldırmış bir yengeç gibi öylesine geri geri yürüyordu.

İleriye mi gidecekti, geriye mi? Karar veremiyordu sanki.

Öyle yürürken, saçlarına yapışıp birden kafasını döndürdü, doğrulttu. Doğal duruma getirdi.

Kendinden hoşnut, sırıtıyordu.

"Nasılsın?" diye sordu gene Giovanni.

Yanıt yok.

"Seni hastaneye götüreyim mi? Herhalde boyun kemiğin kırılmış olmalı... Birkaç omur..."

Delikanlı, ilk kez boş ve sönük gözlerini Giovanni'ye dikti, sonra çok ciddi konuştu:

"*Vertebra*'lar, disk ya da silindir biçimindeki öğelerdir, birbiri üstüne dizilir, geniş bir hayvanlar sınıfının iskeletinin en önemli bölümünü oluştururlar, omurgalılar altsınıfının."

Giovanni onun böyle, caddenin ortasında tramvay raylarında, kaskatı kesilmiş bacaklarının üzerinde yalpalayarak uzaklaştığını gördü.

Basılı bir kitap gibi, tekdüze bir sesle anlatmayı sürdürüyordu.

"*Vertebrata*'ların (omurgalılar) ayırıcı özelliği, bir iç iskelete sahip olmalarıdır. Bunlara omurilikliler de denir, omurga, koruyucu ve destekleyicidir, omurilik boru gibidir, üst ucu, genişleyerek beyni oluşturur."

Enrico Terzini çizgili 30 numaralı tramvayın vatman kabininde son gece seferini götürüyordu. Çok yorgundu, üstüne

üstlük bir de kalçası acıyordu. İki gündür sağ kalçasında koskocaman bir çıban çıkmıştı, her an patlayabilirdi.

Kalçalardaki çıbanların sıkıntı veren özelliği, oturduğun zaman acımasıdır ve zavallı Enrico bu yüzden tramvayı ayakta sürmek zorunda kalıyordu.

Bir an önce seferi tamamlamaya can atıyordu. Hemen eve koşacak ve karısı Maria'dan, o canavara cerrahî işlem yapmasını, sıkıp patlatarak yok etmesini isteyecekti. Sonra sıcak bir banyo yapacak, öğleden sonra üçe kadar da güzel bir uyku çekecekti.

Tramvayda yalnızdı. Fren koluna asılı küçük radyodan güzel bir müzik geliyordu. Enrico tramvayını raylar üzerinde kaydırıyor, sadece kavşaklarda yavaşlamaya özen gösteriyordu.

Trafik ışıkları henüz, uyarı ışığı olarak çalışıyor, bir yanıp bir sönüyordu.

Durağa yaklaşırken fren yapmaya başladı.

Durak levhasına dayanmış bir genç vardı.

Enrico onu hemen tanıdı.

Bir punk'çı.

Anarşiye ve şiddete özendiren şu piçlerden biri işte. Bedenlerinde uyuşturucu ve ellerinde ille birinin canını yakma isteği duyan yoldan çıkmış heriflerden biri.

O nefret ederdi punk'çılardan.

Çok değil, daha birkaç ay önce, bu kahrolasılardan bir çete gırtlağına bıçak dayamış ve onu, tramvayı, spreyle püskürttükleri yazılarıyla kirletirken, sürmeye zorlamışlardı

Ne var ki, bu gördüğü, kendine özgü biriydi.

Saç baş darmadağınık, kırmızıya boyanmış. Ayakkabılarından biri yok. Üst baş paramparça. Bakışlar boş.

Yahu ne biçim bir herif bu? dedi kendi kendine.

Bir an için aklından, tramvayı durdurmadan geçip gitmek, onu oracıkta öyle bırakıvermek geçtiyse de, sonra görev aşkı baskın çıktı, durdu.

Kapılar puflayarak açıldı.

Serseri, tramvayla pek ilgilenmiş gibi durmuyordu ama, sonra binmeye karar verdi ve binbir güçlükle basamakları tırmandı. Son basamakta tökezleyip kafasını otomatik kapı koluna çarptı, hem de öyle bir çarptı ki tüm vagon sarsıldı.

Enrico bir küfür savurdu. Ne iş açmıştı başına be!

Kim bilir ne kadar eroin almıştır bu. Ben olsam böylelerini sürgüne gönderip zorla çalıştırırdım. Aptalın tekiyim ben! Bari tramvayın içinde zıbarıp başıma kalmasa, diye geçirdi içinden.

Ama serseri doğrulup kalkmıştı bile, koltuklardan birine yığıldı kaldı.

Enrico kapıları kapadı ve yola devam etti. Radyonun sesini açtı, Riccardo Cocciante'nin güzel bir şarkısı çalıyordu.

Andrea, daha doğrusu, sabık Andrea, oturur oturmaz içinden yinelemeye başladı:

"*Annelida*'lar (halkalısolucanlar) üç sınıfa ayrılır: denizsolucanlarını içeren *Polychaeta*'lar, tatlı sularda yaşayanları ve yersolucanlarını içeren *Oligochaeta*'lar, son olarak da sülükleri oluşturan *Hirudinea*'lar..."

Assunta Casini'nin Roma'ya ilk gelişiydi. Ve bu berbat soğukta burada olmaktan hiç mutlu değildi. Üstelik çok da kaygılıydı. Oğlu Salvatore, onu karşılamaya gelmemişti.

Merak edip bir kulübeden telefon etmişti oğluna. Uyuyormuş o hain meğer.

Annesine yalnızca şunları söylemişti: "Anne, çok kolay. Gardan çıkar çıkmaz tramvay durağını göreceksin, çizgili 30'a bin. Yedi durak git. Colosseo'da in. Oradan beni ararsın. Gelir alırım seni hemen. Çok kolay."

Şimdi durakta dikilmiş, bir haftalığına bile olsa, altmış üç yıl boyunca hiç kıpırdamadığı yerinden, Caianello'dan ayrıl-

dığı için oğluna da, kendine de sövüyordu.

Büyük kentler onu korkuturdu. Öyle, hırsızların, başıboşların, kaçıkların kaynaştığı yerler. Üstelik de geceleri...

İçinden, gara dönüp gene trene binmek ve evine dönmek geldi.

Ama baktı tramvay geliyor. Valizini kaptığı gibi bindi.

Bomboştu.

Sadece bir köşede bir delikanlı oturuyordu. Assunta da oturdu. İçinde, yanlış tramvaya binmiş olma korkusu vardı Kim bilir nereye gidiyordu bu tramvay. Kalkıp genç adama yaklaştı ve sordu:

"Kusura bakma delikanlı, Colosseo'ya kaç durak var acaba?"

Beriki onu duymuşa benzemiyordu.

"Delikanlı, Colosseo kaç durak sonra?"

Tıs yok. Assunta sinirlendi.

"Sağır mısın yoksa?"

Delikanlı döndü baktı.

Assunta o uzak ve donuk yüzü gördü, ağız bir karış açık, kenarlarından yemyeşil salya akıyor, saçlar karmakarışık, burnu kanıyor.

"Solucanlar altsınıfı yedi enine kesimden oluşur ve boyuna kaslar yuvarlak ve bölüm bölümdür, bunlar da bölümlüler altsınıfındakilerle uyum gösterir" dedi balmumu gibi beyaz olan genç.

"Bağışla, anlayamadım. Ne dedin?"

"Her kesimin bir çift *Organi escretori*'si (metanefrozları) vardır, bunlar iki hücre katmanı arasında boşluklar oluştururur ve dışarı açılırlar."

"Anlamadın demek, Colesseo hangi durak?"

"Sinir sistemi de bölütlü bir yapıya sahiptir..."

"Tanrım, sen bana sabır ver..."

"... bir *Ganglio cerebrale superiore*'ye (beyne) sahiptir, yemekborusunun üzerindeki..."

"Anladım, sen de zavallının tekisin ! Hem üstün başın dökülüyor, hem de beş para etmez, bir işe yaramazsın, oğlum gibi" diye homurdandı Assunta.

Delikanlı ağzını açtı, burnunu sıktı ve yaşlı kadının üstüne sımsıcak, yemyeşil bir safra kustu.

Assunta derisini yüzüyorlarmış gibi avaz avaz bağırmaya başladı.

"Orospu çocuğu... İğrenç herif! En iyi giysimdi!"

Ve çantasıyla kafasına kafasına vurmaya başladı. Yaşayan ölü elleri başında, koltukların altına sığındı.

Assunta vatmana haykırdı:

"Aç! Aç! İndir beni..."

Sinirle kapıya seğirtti ve tramvay durur durmaz indi.

Geçen bir taksiyi çevirdi ve sadece dedi ki:

"Beni gara götür. Caianello'ya dönüyorum. Şu kahrolası şehirde bir dakika daha kalamam ben!"

Andrea'nın kafasında sadece zoolojiyle ilgili adlar, beden yapıları, zoolojik ilişkiler ve hastalıklar, biçimler vardı, beynini bunlar tıkamıştı ve takılmış plak gibi durmadan bunları yineliyordu.

Üç kez tramvayın sonuna değin gitti geldi. Güneş, bulutların üstünde iyice yükselmişti ve tramvay yolcularla dolmaya başlamıştı.

Çizgili 30'a, koltuğunda kitapları, pek çok da öğrenci biniyordu.

24 yaşında, uzun boylu, kumral saçlı Marina Castigliani ile ondan daha kısa, saçları sarıya boyanmış ve dişlerinde kocaman bir tel bulunan 25 yaşındaki Tiziana Zergi adlı iki genç kız kayışlara asılmış, çene çalıyorlardı.

"Hiçbir şey bilmiyorum, hiçbir şey ammsamıyorum, kesin kalacağım..." dedi Marina, arkadaşının kolunu sıkarak.

"Yok canım, o kadar da zor değil zaten, sadece dua edelim yumuşakçalardan sormasınlar..." dedi Tiziana, arkadaşını yatıştırmak istercesine.

Andrea bunu duyunca kulak kabarttı ve yaklaştı. Yolcular onu üstü başı böyle pis görünce, hemen çekilip yol verdiler değmeden geçmesi için.

"*Phylum mollusca*'lar, hayvan sınıfları arasında ikinci önemli yeri tutar ve tanınmış türleri kapsar: salyangozlar, midyeler, kimi kabuklular, istiridyeler, mürekkepbalıkları ve ahtapotlar gibi."

İki kız, şaşırmış bir halde baktılar ona.

"Sen de mi zooloji sınavına giriyorsun?" diye sordu sahte sarışın olanı.

"... her ne kadar yumuşakçaların çoğunluğu denizde yaşar olsalar da çeşitli *Gastropodo*'lar (karındanayaklılar) tatlısu ve kara ortamlarına da yerleşmişlerdir..."

Zombi, bir yandan salya, bir yandan da omurgasızlar konusunda bilgi akıtıyordu seri bir şekilde.

"Az buz şey bilmiyorsun sen, haa? Ama görünüşün hiç de iç açıcı değil, belki de eve gidip bir güzel yıkansan iyi olacak. Peki, kordalıları da çalıştın mı?"

"Kordalıların en büyük altgrubunu oluşturan *Deuterostomia*'lar (ikincilağızlılar) hayvanlarda şu belirgin özellikleri içerir: 1) sinir lifi, 2) sırtipi, 3) solungaç yarıkları."

"Bu herifle nasıl konuşabiliyorsun?" dedi Tiziana arkadaşının kulağına, Andrea bildiklerini sayıp dökerken.

Tiziana istifini bozmaktan hoşlanmayanlardandı.

"Üstelik nefesi hayvansı kokuyor, hele bakışları, ölü gibi. Berbat bir şey işte."

"Belki de haklısın, boş verelim. Baksana, nasıl da yalpalıyor" dedi Mariana. Andrea'ya dönerek, "Bağışla, anlarsın ya... Biz ineceğiz, geldik" dedi.

"... plankton evresinin bitiminde, larva dibe yerleşir ve alt

uzantılarının yardımıyla yapıştırır kendini..."

"İyi, hadi hoşça kal!" dedi gene Mariana, ama çalışkan bir öğrenci olduğundan, böylesine bilim dolu bir kuyudan ayrıldığı için de üzülmüyor değildi bir yandan da.

İndiler. Andrea da tramvaydan atlayacağım derken yere yuvarlandı.

Ayağa kalkmasına yardım ettiler ve onlara teşekkür etmek ister gibi Andrea da parmaklarını burnuna sokarak ulumaya başladı.

Arada sırada böyle oluyordu ona.

Zombiler ne yapacağı önceden kestirilemeyen yaratıklardır.

"Duahhhhh. Duuuuuaaahhhh" diye tekrarlamaya başladı.

Kızlar duymazlıktan geldiler, adımlarını hızlandırdılar ve Zooloji Enstitüsü'ne gitmek için üniversitenin bulunduğu caddeye saptılar.

Andrea, gelen geçenin kıçını elleyerek ve kendi cinsel organını karıştırarak arkalarından gidiyordu.

"... *Criptocerati*'ler altsınıfı. Kısa antenleri, kafanın altındaki çukurda gizlidir; suda yaşarlar..."

"Arkana bakma, Marina. Gerçekten de hayvanın teki bu herif. Ne yaptığını söylesem inanmazsın" diyordu tiksintiyle, sahte sarışın.

Andrea dişlerini bir motorun kaputuna geçirmiş, çiklet gibi çiğniyordu şimdi.

Üçü birden geçmiş zamanlarda bilime onca katkıda bulunmuş ve şimdi de o görkemli geçmişin anılarıyla zor ayakta duran, eski zooloji binasına girdiler.

İki kız önde, yaşayan ölü arkada.

Bilgin, Profesör Amedeo Ermini, Lancia Fulvia'sına park yeri arıyor, ama bulamıyordu.

Üniversitenin çevresindeki tüm yollar tımarhane gibiydi.

Üçüncü sırayı oluşturan arabalar, yolun ortasına park etmiş arabalar, her yerde araba.

Sonunda, boşa benzer bir yer gördü. Oraya güç bela girebildi ve içinden, ceza almamak için dua etti.

Lancia'dan inip kararlı adımlarla Zooloji Enstitüsü'ne yöneldi.

Asinara Adası'na özgü bir hastalık türünü, *Argas ergastolensis*'i (ergastolano paraziti) keşfetmişti, ama artık yaşlı bir adamdı, 1956'da Belçika Kongosu'nda kaptığı sıtmadan ve ağrılardan iki büklüm olmuştu. Gözleri iyi görmüyordu artık ve çoğu zaman kapıları şaşırıyor, zooloji binasının bitişiğindeki tıp tarihi bölümüne dalıyordu.

Öğrencileri, içi saman doldurulmuş hayvanlarla, formaldehid içindeki organizmaların bulunduğu kavanozlarla, evrim basamaklarını gösteren levhalarla dolu büyük bir salonda toplanmış, Profesör Ermini'yi bekliyorlardı.

Sınav gerginliği neredeyse elle tutulur gibiydi.

Ermini acımasızın tekiydi.

Ona Profesör Çaktıran diye ad takmışlardı.

Marina ile Tiziana, bir sıraya, yan yana oturmuş, heyecanla ders kitabını karıştırıyorlardı.

"Ermini daha gelmemiş mi acaba?" diye sordu, tırnaklarını kemiren Tiziana'ya Marina.

"Hayır, gelmemiş anlaşılan. Baksana, sen derisidikenlileri çalışmış mıydın ?.."

"Şöyle böyle..."

"Neden tramvaydaki şaşı herife sormuyoruz."

"Baksana ne yapıyor. Boş ver ya..."

Andrea yerde yuvarlanıyor, önce döşeme tahtalarını, sonra da mini etekli kızların baldırlarını yalıyordu. Öğrenci kızlar da sinirleniyor, ellerindeki kitaplarla, defterlerle, çantaları ve şemsiyeleriyle kafasına vuruyorlardı.

"Defol, defol git, iğrenç canavar" diyorlardı, öfkeyle.

Zavallı zombi bir yandan kafasını bu amansız darbelerden korumaya çabalarken, diğer yandan da dörtayak kaçmaya çalışıyor ve eşek gibi anırıyordu:

"Uaaaaaahhhhhh ooohhhhhhhh."

Profesör Ermini sınıfa girdi. Öğrenciler kenara çekilip ona yol verdiler.

Şimdi sinek uçsa duyulacaktı. Herkes heyecan içinde bekliyordu.

Kürsüye geçip oturdu ve yoklama kâğıdını eline aldı.

Sınavlardan nefret ediyordu. Üzgündü, kırgındı, öğrencilerin durumu yıldan yıla kötüye gidiyordu. Coşku yoktu artık, sadece sınavı atlatmayı düşünüyorlar, belirsiz ve genel yanıtlarla geçiştirmeye çalışıyorlardı.

İki öğrenciyi sorguladı. İkisini de çaktırdı. İkincisi, düpedüz, balinaların balık olduklarını söylemişti.

Bir başkasını çağırdı.

Andrea sıraların altında dörtayak yürüyor, kahvaltı artıkları, pizza parçaları, şeker kâğıtları, sıraların altına yapıştırılmış sümük, çiklet filan gibi şeyler arıyordu. Elini bir sırt çantasına daldırdı.

"Hiiiiiiiiiiiiiiiii" diye bağırdı.

Bir salamlı sandviç bulmuştu. Isırdı hemen.

Göbekli bir genç olan çantanın sahibi, Andrea'nın yaptığını görünce, kıçına bir tekme indirdi.

Zombi uluyarak sınıfın aşağısına doğru koştu.

Kendini Ermini'nin karşısında buldu.

"Oturun, oturun ve patırtı yapmayın!" dedi Profesör Ermini, Andrea'ya, bir yandan gözlük camlarını temizliyordu.

Andrea oturdu.

"Peki, bana ktenoforları (taraklılar) anlatın bakalım."

Zombi, derhal, coşkuyla anlatmaya başladı.

"*Ctenophora*'lar, yaklaşık doksan tür deniz hayvanını içerir, bunlar serbestçe yüzerler, bedenleri saydam ve peltemsidir. Taraklılar, denizanalarıyla az çok benzerlik taşırlar..."

Zombi, oturduğu yerde kıpır kıpır hareket halinde ve bir yandan da saçlarını tutam tutam yolup sıranın üstüne atarak ve ara sıra kürsüyü ısırarak anlatmayı sürdürdü.

"Çok iyi, görüyorum ki ktenoforları iyi çalışmışsınız. Yeter" dedi Ermini.

Ama Andrea, oralı olmuyor, ayrıntıları anlatmayı sürdürüyordu. Ktenoforların doksan türünü saymaya geçmişti şimdi de.

"... *Pleurobrachia*'lar, *Hormiphora*'lar, *Cestum veneris*'ler, *Beroë cucumis*'ler..."

"Tamam, yeter. Başka soruya geçelim. Anladım."

Formaldehit içindeki hayvanları içeren kavanozlardan birini alıp Andrea'ya uzattı.

"Nedir bunlar?"

Andrea, silikonla mühürlenmiş kavanozları açıp içindekileri çıkartmaya koyuldu. Masanın üstüne kayan bir denizanasını buz parçasıymış gibi emmeye başladı. Sonra da içinde kocaman bir tropik örümcek bulunan büyük bir kavanozu alıp çikolataymış gibi yedi yuttu. Sonra da formaldehiti, üstüne başına dökerek ve iğrenç sesler çıkartarak lıkır lıkır içip susuzluğunu giderdi.

"Yahu ne yapıyorsun? Sen bana türlere ayırma konusunu anlat, kavanozları bırak!"

"Türlere ayırmak, hayvanları... gluhhhhhhuuuuuuu, gnammmmmmm... Daha iyi incele... gghhhhhemmmmm ghhhheeeeemm."

"Lütfen. Ağzında lokma varken konuşma.. Pizzanı sınav bitince yersin."

Andrea tek gözenekli mercanı mideye indiriyordu. Mercanın dokunaçlarını ilikmiş gibi emiyordu.

Bir saat boyunca, yılanların cinsel yaşamını anlattı durdu.

Ermini çok mutluydu. Sonunda karşısına parlak bir öğrenci çıkmıştı işte, iyi çalışmış konusunu derinliğine bilen biri. Gerçi biraz huzursuz gibiydi, yerinde duramıyordu ama, olsun varsın.

"Tam not sorusunu istiyor musunuz?"

Andrea, salyasını Ermini'nin defterine akıtarak eğleniyordu.

"Mehlis bezi nedir?"

"Karaciğer loblarından ortadakine yakın bir bezdir."

"Çok iyi, otuz, tam not, kutlarım. Yoksa iyi değil misiniz? Renginiz balmumu gibi olmuş, evladım!"

Ona sınav geçme kâğıdını uzattı, zombi de geğirerek kulağına soktu.

Ermini, Andrea'mn zooloji bilgisinden o kadar etkilendi ki, ona, tezini yanında yapmasını, asistanı olmasını önerdi. Roma lağımlarında yaşayan böcek topluluklarının kataloğunu hazırlama görevini de ona verdi.

Andrea, görevini son derece ciddiye aldı. Günlerini başkentin kanalizasyonlarında yüzerek geçirmeye başladı.

Bilindiği gibi, zombiler bu tür etkinliklere eğilimlidirler. Enstitüye, küçük hayvancıklarla dolu torbalarla dönüyor ve toplarken pek dikkat etmediği için ara sıra torbalara gizlice giren fareler de profesörün laboratuvarında saklanıyordu.

Ermini'nin asistanıyla tek bir sorunu vardı, dayanılmaz pis kokuyordu: tuvaletlere takılan koku gidericilerden koltukaltlarına koydular. Çam kokmaya başladı.

Yüz on notla ve takdirle diploma aldı.

Doktorasını da yaptı.

Zamanla biraz dağılmaya başladı, dokuları parça parça dö-

külüyordu. O zaman akşamları; zooloji bölümü boşken, bedenini korumak için formaldehit dolu bir havuza girmeye başladı. Orada, rahat rahat oturuyor, derisidikenlilerin özelliklerini, çokayaklıların embriyon gelişmesini kendi kendine yineliyordu.

Mesleğinde hızla yükseldi ve önce doçent, sonra profesör oldu. Zamanla herkes, meslektaşları bile ona alıştılar, sevmeye başladılar. Kırkayakların besin açısından değeri konusunda yaptığı araştırmayla ün kazandı. Hep öyle ulumaya ve sümük yemeye devam etti, ama hoşgörü sahibi olan üniversite öğrencileri de onu bu yüzden seviyorlardı zaten.

Üniversite profesörlerinin ölü dünyasında sadece Andrea öğrencilere canlı görünüyordu.

Cornelio Balsamo anlatısını tamamladığında hepimizin keyfi yerine gelmişti ve İtalyan üniversitesi denen o büyük kurumun geleceğine bağladığımız umutlar canlanmış, tazelenmişti.

Çamur

(Prenestino'da Yaşamak ve Ölmek)

"Hadi ya, daha bitmedi mi? Kahretsin! Yarım saattir orada, içerdesin be!" dedi Albertino, sabırsızlanmıştı.

Herif oldukça uzun bir süredir içerideydi.

Albertino kapıya dayandı. Ceketinin cebinden sigarasını çıkardı.

Chesterfield Light.

Bir tane yaktı.

"Hadi ama! Vay canına be, ne kadar da uzun sürüyor senin işin?" diye söylendi gene, sigarasının dumanını öfkeyle savurarak.

"Tamam arkadaşım, sakin ol... kafamı toplamam gerekiyor... Bırak da rahat göreyim işimi şurada... Vişnu ve Ganeşa'yla bağlantı kurmak zorundayım. Sen böyle söylenmeye devam edersen... kasılıyorum... başaramıyorum... Neredeyse bitirmek üzereyim... Rahat dur Tanrı aşkına.."

Kapının arkasındaki ses, boğuk ve tereddütlüydü.

Ne berbat! diye düşündü Albertino, sigarasını emer gibi içine çekerek.

Jaguar'ın ona yüklediği angaryalardan nefret ediyordu.

Oflayıp puflayarak odanın içinde dolanmaya başladı. Sıkıntıyla. Çizmelerinin topuklarına basa basa, sinirli. Durdu ve duvara dayalı aynaya baktı.

Albertino uzun boylu, şişmandı. Neredeyse iki metreyi buluyordu boyu. Spor salonunda çalışıyordu. Geniş omuzlu, iri

kaba saba elli. Kestane rengi saçları kısacık, alnına yapıştırılmış. Ağzı geniş ve gözler küçücük, bakışları ise soğuk.

Aynadaki görüntüsünden hoşnut, arkasına dönüp baktı bu kez.

Süet ceketinin arkadan görünüşü hoşuna gidiyordu. Birkaç gün önce satın almıştı. Avion Game. Kalçalarına güzel oturmuştu. Cotton blucini de öyle, yakışıyordu doğrusu, oldukça dar ama önündeki kabarıklığı gösterecek kadar değil. Belki de rengi biraz aşırı soldurulmuş hepsi o.

Kendini seyretmeyi sürdürerek oturdu.

Bu sabah keyfi yerindeydi. Ceketi, yıkanıp ütülenmiş gömleği ve ekose kazağıyla şıktı. Ne var ki blucini üst tarafta toplanmış Texas tipi çizmeleri ortaya çıkmıştı.

Özenle düzeltti pantolonunu.

Çevresine bakındı ve buranın, gördüğü sıçan deliklerinin en iğrenci olduğunu düşündü.

Kule gibi bir gökdelenin yedinci katında bir pislik yuvası. Betonarme ve cephesi mavi karo taşlı bir bina. Bu kuleden yakınlarda dört tane daha vardı. Hepsi birbirinin eşi. Henüz hiçbiri tamamlanmamıştı, ama şimdiden içeride yaşayanlar vardı. Hatta son katlarda mavi taşlar da, çerçeveler de henüz konmamıştı.

İnşaatçıların oyunu işte.

Çevresine bakınmayı sürdürdü.

Duvarlarda Hindu tanrılarının, Bob Marley'in, Jimmy Hendrix'in ve Ravi Şankar'ın resimleri asılıydı, yerde ise pire dolu hasırlar ve halılar, havada sigara dumanı, ayak kokusu, her yanda kirli çamaşırlar, kurumuş bulaşıklar.

Mutfakta, tezgâhın içine gömülmüş lavaboda üst üste yığılı kirli tabaklar, yağ lekeleri, çöpler. Dibi tutmuş pilavıyla bir tencere. İçinde, insanı kusturacak kadar iğrenç Doğu usulü çorba kalmış bir kâse.

Şeffaf naylonla kapatılmış pencereden, bulanık olarak, Pre-

nestino Mahallesi, sıra sıra arabalar, nalburlar, çelik vinçleri, bostanlar, alçak yapılar ve gökyüzü görünüyordu. Gök masmavi. Soğuk. Tek bir bulut bile yok.

Bu sözde Doğu usulü pire yuvası, Antonello'nundu.

Satıcı Antonello'nun.

Albertino bu heriften oldum olası hoşlanmıyordu. Hem de hiç. Gerçekte bu *bağımlıyı* doğru dürüst tanımıyordu bile. Nereden geldiğini de, patronun onunla neden iş yaptığını da bilmiyordu.

Jaguar dedikleri İgnazio Petroni bu adamı kullanıyorsa bu, herifin bir şeye benzemeyen dış görünüşü altında güvenilir bir insan yüreği olduğuna işaretti.

İşte bilmesi gereken de buydu, bu kadardı zaten.

Ve bu kadarı onun için yeterli olmalıydı.

Gene de Albertino bu heriften hiç hoşlanmıyordu.

Nihayet kapının ardından çekilen sifonun sesi.

Başardık demek, dedi içinden Albertino, rahat bir soluk alarak.

Halıya filan aldırış etmeden sigarasını yere atıp çizmesinin ucuyla sördürdü. Pantolonunu düzelterek ayağa kalktı.

Az sonra kapı açıldı ve satıcı dışarı çıktı.

Çok kötü görünüyordu. O pis, kapkara saç örgüleri. Ter içinde. O küçücük, sabit balık gözleri. Tuzlanmış bir sardalya kadar kuru. Tıraş olmamış. Doğu'da dolaştığı sürece kendine ettiği tüm kötülüklerin izi suratında. Arkasında, bembeyaz, sıska, güvercin göğsüne benzeyen göğsünün üstünde bağladığı Sergio Tacchini ateş kırmızısı bir pelerin. Kırmızımavi çizgili daracık pantolonu baldırlarında genişliyor. Ayaklar çıplak.

Ve şu yakut.

Kararmış dişlerinin arasına bir yakut parçası gömülüydü.

Ona göre çok şık duruyordu bu.

Nepal'de belki. Ama Roma'da, kesinlikle değil.

"Eee, anlat bakalım, nasıl gitti?" diye sordu Albertino, oğlunun doğumunu bekleyen bir baba gibi heyecan içinde.

Satıcı, elinde dürülmüş bir havlu tutuyordu.

"Nasıl gidebilirdi ki? İyi! Bak işte, gâvur!"

Alçak, kısık ve ruhsuz bir sesi vardı.

Havluyu açtı. Yavaşça. Son derece değerli bir hazineyi gösterir gibi. İçinde iki yüzü aşkın küçük top vardı, kaplumbağa yumurtası iriliğinde. Beyaz ve balmumuyla selofan kâğıdına sarılı.

Eroin.

Hâlâ bok kokuyordu.

Bu herif alçak olmaktan öte, bir de Hint fakiriydi.

"Yahu tüm bunları midene nasıl sokabildin ki sen? Ha? Nasıl yapabildin bunu, demek istiyorum?" diye sordu ona Albertino.

"Çok kolay arkadaşım. Şimdi açıklayayım sana. *Ganj Ana*'nın kıyısına lotus pozisyonunda otursun. Ve ırmağın, önünden akıp geçmesini seyredersin. Senin her şeyini açar. Ruhunu. Mideni. Sen orada öyle, meditasyondayken, birbiri ardından yutmaya başlarsın. Sakin sakin. Yavaş yavaş. Telaşsız. Bir yandan da muz yersin. Bilemezsin ne nefistir muzlar orada, Hindistan'da, ufak ama lezzetli. Hepsi bir gecede biter gider..."

"Peki neden muz yiyorsun? Yuttuklarının tadı kötü mü?"

"Çimento! Çimento işi görür de ondan! Yoksa midende çıldırmış bilyeler gibi çalkalanır dururlar! Bu da tehlikelidir. Çok tehlikeli" diye karşılık verdi bu yaşlı, bilgiç guru.

Konuşurken bir yandan da, çekmeceden çıkardığı kararmış fildişinden iri bir çubuğu tütün ve esrarla doldurdu.

"Bu özel karışımı tatmalısın. Onu dün sıçmıştım. Gelir gelmez. Benim özel karışımımdır. Himalayalar'dan geliyor. Son derece ciddi mal!"

"Çıldırdın mı sen be? Bunu içersem gün boyu kafam yerine

gelmez. Ben çalışıyorum. Kahretsin, üstelik, saat daha sabahın on biri!" dedi Albertino, başını hayır anlamında sallayarak.

İki yılı aşkın bir süre var ki, Albertino uyuşturucu çekmiyordu. Selvaggia'yla evlendiğinden beri. Karısı istemiyordu. Suratını maymuna çevirdiğini söylüyordu, sonra yatakta da bir zombiye benziyormuş. Bu yüzden, bırakmıştı o da.

Karısının aşkından.

"Bana kalırsa, sen gerilmişsin. Kendini dinlemiyorsun. Biraz yoga yapmalısın... Benim gibi yapsana. İç huzurunu bul. Gevşe."

Ağzındaki, yoğun uyuşturucu dumanını savuran o bacayla satıcı Antonello bir taşra sirkindeki Moğol cambazından farksız eğilip bükülmeye başladı. Bacakları kafasının üzerinde, bir elinin üstünde dikiliyor, ötekiyle de sol ayağının başparmağını çekiştiriyordu.

"Hastasın sen be... Gerçekten hastasın..." dedi Albertino, eleştiren gözlerle.

Bu adam vahşi bir deve gibi aklını kaçırmıştı, gerçekten de nefret bile edilemeyecek durumdaydı.

"Geç oldu satıcı, gitmem gerek. Al işte paran... Ben de malı alıyorum" dedi Albertino, bir an önce savuşmaya bakarak.

O sabah yapacağı başka işler vardı.

Nasıl düğüm olduysa, banknotları görür görmez öyle çözülüverdi Antonello.

Satıcı, çabuk çabuk paraları sayarken Alberto da yumurtaları bir zarfa koyup ceketinin iç cebine yerleştirdi.

"Dur bakalım. Baba! Bu az!" dedi fakir, sakin sakin.

Antonello konuşurken, bilgiç bir guru edasına bürünüyordu. Bu kutsal ağızdan gerçeğin ta kendisi dökülüyordu sanki. Bu da Albertino'yu büsbütün çileden çıkarıyordu.

"Ne azı?"

"Para az. Yetmez. Bu getirdiğim özel mal. Her zamanki pislikten değil."

"Ne diyorsun sen be?" dedi Albertino, üstüne yürür gibi yaparak.

"Bu getirdiğim için bana en az bunun iki katını vermen gerektiğini söylüyorum. Bunlar ejderhanın gözyaşları. 04. En iyisi. Anlar mısın sen?"

Albertino ömründe şu kahrolası ejderhanın gözyaşlarını hiç duymamıştı. Bu sersem herif aklına geleni atıyordu işte.

"İki katı bile olsa size indirim yapmış sayılırım. Açtığınız zaman göreceksiniz, beş altı kez yeter bu... Hatta yüzde yüz. Bu, doğrudan insanın gözbebeğinde çakan maldan. Orada öyle, sersem gibi kalırsın da bir daha yeryüzüne dönmezsin. Çıldırtıcı bir karabasan. Uyuşturucudan çok beyinde çıkan ura benzer. Denesene bir..." dedi satıcı. Televizyonda tanıtım yapan biri gibiydi.

Umurumda değil alçak herif! diye düşündü Albertino, sonra da buz gibi bir sesle konuştu:

"İyi ya, unut gitsin öyleyse. Patron, para bu işte, dedi. Al bunu, o kadar. Anladın mı? Seninle pazarlık edecek değilim."

"Yemin ederim sana, kardeşim. Bu, özel mal. Söyle senin Jaguar'a da. Ben şimdiye değin hiç yakınmadım, ama ejderhanın gözyaşları için bana daha çok vermek zorundasınız. Yoksa bu iş burada kalır. Malımı geri alırın ben de..."

"Malımı geri alırın" derken satıcı biraz duraksamış, o ruhsuz ses birdenbire değişmiş, yükselir gibi olmuştu.

Sakindi.

Bir kobra gibi sakin.

Yaklaştı.

"Ne dedin sen? Ne yapıyorsun sen?"

Antonello şimdi biraz rahatsız görünüyordu. Her zamankinden daha az soğukkanlı.

Korku insana kötü oyun oynar.

Kapkara göz çukurlarına gömülü küçücük gözleri vardı adamın. Kırmızı bir cilayla buğulanmış iki cam bilye. Kor-

kunç ter döküyordu. Satıcı, karşısındaki, Avion Game ceketli hayvanı tepeden tırnağa bir süzdü, hindi boynunu uzattı ve sonra cesaretle kekeledi:

"Dedim ki... Dedim ki malı geri alırım. Başkasını bul..."

Kendini yerde buldu, avaz avaz bağırıyordu.

Burun kemiği kırılmıştı.

Albertino, gözünün yaşına bakmadan indirmişti herife. Kafayla. Tam suratının ortasına, burnuna nişan alıp tos vurmuştu. Canım yakacak kadar.

Bir saniye.

Antonello yere uzanmıştı ve burnundan sümükle karışık kan geliyordu.

"Kimi şeyler vardır ki söylenmez. Şaka niyetine bile olsa. Bak demek istediğim şu: Sana hep efendi gibi davrandık biz. Bunu sen de biliyorsun. Hem de çok iyi. Şimdi tutmuş, rastgele bir serseri gibi karşı geliyorsun. Ve malı geri istediğini söylüyorsun" dedi adamın çevresinde dönerek.

Onun canım yaktığına üzülmüştü.

Ama bunların böyle, kimi alışkanlıklarının hemen önünü almak gerekir. Böylelerine elini verecek olsan, kolunu kaptırman işten değildir, üstelik kolunla da yetinmez ta omzuna değin çıkar bunlar.

Satıcı yerde büzülmüş, hem ağlıyor, hem inliyor hem de kendi kendine homurdanıyordu.

"Hadi. Kalk. Al şu kahrolası paralarını da bir hastaneye git. Galiba burnunu kırdım senin. Hadi!" dedi Albertino, pelerininden tutup kaldırmaya çabalayarak.

Ama beriki öyle yerde yatmış ağlamayı, anlaşılmaz bir dilde bir şeyler homurdanmayı sürdürüyordu.

"Ne diyorsun sen be?"

"Beni rahat bırak... Çek git buradan!"

"Tamam. Özür dilerim, bağışla beni."

"Hayır."

"Kalk ayağa, hadi. Dur bir bakayım..."

"Hayır işte, hayır. Sana hiçbir şey göstermem. Bu saf eroindir. Bambaşka bir şey. Ejderhanın gözyaşları" diye ağlıyordu zavallı. Sonunda suya girmiş köpek gibi titreyerek doğruldu, oturdu ve gene sızlanmaya başladı.

Albertino yatağın üstüne atılmış bir kazak buldu ve bununla kanı durdurmak istedi.

"Sen bırak! Ben yaparım" diyen satıcı, kazağı aldı ve sonra da hıçkırarak konuşmasını sürdürdü: "Sen, insanın midesini bununla doldurmasının ne demek olduğunu bilemezsin. Nereden bileceksin ki? Midesinde bununla iki sınırı geçmenin ne demek olduğunu bilemezsin. Ceylan gibi sinersin, kimseye bir şey belli etmemeye çalışırsın. Sekiz saatlik uçak yolculuğu bitmek bilmez. Şu kahrolası küçük toplardan bir tanesi içeride açılsa ne olur biliyor musun? Aşırı doz! Dosdoğru Yaradan'ın yolunu tutarsın, hiçbir yere uğramadan. Yolculuk bitince havaalanına indiğinde ise, olay daha yeni başlamıştır. Orada İtalyan polisleri vardır, seni çok iyi tanırlar. Köpekler..."

Albertino, Rolex'ine bir göz attı. Gitmesi gerekiyordu artık.

"Biliyorum. Berbat bir hayat. Seni anlıyorum arkadaş. Ama geç oldu. Benim gitmem gerekiyor" dedi, onu yatıştırmak istercesine.

"Hayır, bir bok bilmiyorsun sen. Artık dayanamayacağım." Satıcı dimdik oturup Albertino'nun ta gözlerinin içine baktı.

"Bak. Neredeyse elli yaşıma geliyorum ben. Bu paraları da hak ediyorum. Anladın mı? Karım yok. Çocuklarım yok. Annem Caserta'da, yıllar var konuşmuyor benimle... Hayatımda ne yaptım diyebilirim ki? Sıfır. Hiç. Yapmayı bildiğim tek şey taşımacılık."

"Tamam tamam, ama bak, dünyayı dolaşmışsın... İnsanlar, ülkeler, pek çok şey görmüşsün işte..."

"Dolaşmaktan yoruldum ben. İpini koparmış köpek gibi yaşamaktan."

"Öyle deme, talihlisin sen gene. Bana baksana, sadece San Marino'ya gittim, o da on üç yaşındayken. Hatırlamıyorum bile."

Gerçekten de görünüşü çok kötüydü. O kırık burunla nefes bile alamıyordu.

Albertino'nun katılaşmış yüreği bile böyle bir sahne karşısında bocalıyordu. Ne olmuştu be herifin o iç huzuruna? Maskesini düşürmek için bir kafa vuruşu yeterli miydi? Budası nereye gitmişti peki? O da bir hiçmiş, bir gevezelikten ibaretmiş meğer, tüm ötekiler gibi.

Yeter. Paraları ona bırakmak, yumurtacıkları alıp gitmek istiyordu bir an önce. Ama beriki konuşmaya başlamıştı bir kez, susmak bilmiyordu artık."

"... Arkamdan güldüğünüzü biliyorum. Bilmediğimi mi sanıyorsun? Bak şu domuzun haline... Kafasını üşütmüş olan şu zavallıya bak. Ama yeter artık. Yoruldum. Ben de toparlanacağım. Ben de sıradan bir ev istiyorum, bir otomobil, televizyon filan... Şu Jaguar acımasızı her ay beni gidip gelmeye zorluyor. Artık dayanamayacağım. Bu yüzden, bu parayı bana vermek zorundasın. Bu mal bu kadar eder." Konuşurken yüzünü de kıpkırmızı olmuş kazakla siliyordu.

"Çıldırmışsın sen. Ne söylediğinin farkında değilsin. Jaguar'la belli bir fiyat üstünde anlaşmışsın. Daha fazlasını istemeye kalkışırsan seni gebertir, bilesin."

"Bu mal bu kadar eder. Daha fazla söze gerek yok. Bu yüzden, ya bana bu parayı vereceksin ya da malı, yoksa buradan çıkamazsın. "

"Aklını başına topla. Ne olu..."

Bağımlı, birden yerinden fırladı ve masanın üzerinden uzun bir bıçak aldı. Albertino bıçağı hemen tanıdı.

Bir kris.

Malezya hançeri.

İnce ve iki tarafı da keskin dalgalı. Korsanların bıçağı. Sandokan ve Malezya korsanlarının olduğu filmde görmüştü.

Antonello, çılgınlığın son evresine gelmiş bir deli gibi saldırıyordu. Elinde hançer, gözlerinde deli bakışları.

"Çıldırdın mı sen?" diye haykırdı Albertino. Çevik bir sıçrayışla yana çekilip saldırıyı savuşturdu.

Çiçek çocuğu dengesini yitirmişti, hançeri saplamaya kalkıştı, ama halıda kayıp kolları iki yana açılmış bir halde duvara çarptı. Tam burnuyla. İki büklüm yere yığıldı.

"Delirdin mi? Ne oldu sana be?" dedi Albertino dehşetle. "Bak, yetti artık, ben gidiyorum. Senin için ve seni bu duruma soktuğum için üzgünüm. Al şu parayı da bitirelim bu işi..." diye sözlerini sürdürdü.

Beriki duymamış gibiydi. Kıpırdamıyordu. Suratında bir kan maskesi. Gözler kapalı.

Öldü mü?

Çizmesinin ucuyla dürterek kımıldatmayı denedi. Hareket yok.

Kahretsin ölmüş bu!

En iyisi çekip gitmek.

Albertino giriş kapısını açtı, ona son bir göz attı ve dedi ki:

"Tamam. Paralar orada. Hoşça kal..."

Tam kapıyı kapatıyordu ki Antonello gene üstüne çullandı. Uluyordu adeta. Kalkmıştı ve uluyordu. Uluyordu ve yarılmış dudağından salya ve kan akıyordu. Burnu paramparça. Bir canavar. Kendinden geçmiş, dişlerini gıcırdatarak üstüne atıldı. Kris havada. Hançer Avion Game'in sağ cebini yırtarak teğet geçti. Albertino tam yerini bulan bir sağ yumrukla onu ayaklarının dibine yıkmasını bildi. Satıcı bir yandan tir tir titriyor, bir yandan da akrep kıskacı gibi elleriyle yabancı bir dilde haykırarak baldırlarını sıkıyordu.

"Dek pundeleri avenire..."

"Bırak beni! Bırak beniii" diyen Albertino da bu arada hem haykırıyor, hem de çılgın gibi tekme atıyordu. Birden tam dizinin altında dayanılmaz bir acı duydu. Herif dişlerini Cotton blucine geçirmişti. Pantolonu mahvediyordu. Kahrolası kuduz köpek.

"Cehennemin dibine git!" diye inleyen Albertino, elini arkasına götürdü ve belinden makineyi çıkardı. Kısa namlulu bir Magnum 44. Adamın kafasına dayadı, gözlerini kapadı ve ateş etti.

Patlama, binanın her yanında yankılandı.

Çiçek çocuğunun kafası ikiye ayrıldı, midye gibi. Kurşun, gidip Albertino'nun çizmesinin yanında yere saplanırken döşeme taşını bin parçaya böldü.

Antonello'nun cansız bedeni bir patates çuvalı gibi ayaklarının arasına yığıldı.

"Sen istedin bunu aptal! Aptalın tekisin sen. Cehennemin dibine!" diye bas bas bağırırken bir yandan da onu tekmeliyordu.

Yere yığılmış ceset bunca tekmenin altında kımıldamıyordu bile.

Albertino küfürü savurdu ve sakinleşmeye çabalayarak odanın içinde zıplamaya başladı.

Bu aptal kaşınmıştı. Kim bilir nelerle bulmuştu kafayı. Esrar, eroin, kokain, anfetamin... Hepsi işte.

Peki ya şimdi ne olacaktı?

Şimdi durum berbattı. Çık çıkabilirsen işin içinden.

Patrona ne diyebilirdi ki?

Jaguar, özür dilerim, bağışla beni, biliyor musun herif kendinden geçmişti, beni ısırıyordu ben de bitiriverdim işini. Çok üzgünüm. Gerçekten...

Hayır.

Jaguar hiç de memnun olmayacaktı.

Hem de hiç.

Şu domuz herif en iyi satıcılarıydı. En iyi. Şimdi işlerine enikonu sekte vurulacaktı. Bu adam sürekli Hindistan'a gidip geliyordu. Bu adam insan değil, adeta bir mal sandığıydı. Gümrükte hiç kimse onun kadar soğukkanlı davranamazdı.

Albertino ona ateş etmişti.

Büyük beceriksizlik.

Her zamanki gibi.

Sözde güvenilir, birinci adam olacaktı, öyle mi? Nerdee...

Eline ilk defa silah almış bir acemi gibi davranmıştı işte. Sırtından buz gibi ter inerken, alnı ve yanakları alev alev yanıyordu. Oturup bir sigara yaktı.

Patrona söyleyemezdi bunu. Gerçekten de söyleyemezdi.

En azından bir güzel paparayı yerdi.

Ateş etmek zorunda kaldım!

İşte Jaguar belasına böyle diyecekti.

"Yoktu. O orospu çocuğu yoktu. Kayıplara karışmış. Sabah boyunca apartmanın önünde bekledim... Bizi atlattı o alçak."

Parayı patrona geri verirdi ve...

Ya yumurtacıklar?

Albertino sırıttı ve göğsüne bastırdı onları, anne maymunun yavrusuna yaptığı gibi. Sonra yerinden kalktı.

Hadi bakalım işbaşına!

Cesedi odanın ortasına sürükledi. Elinden geldiğince kollarını, bacaklarını düzeltti. Sonra kafasından geriye kalanı bir torba geçirip boynundan koli bandıyla yapıştırdı. Yerdeki halılardan birine cesedi sardı. Koskocaman, içi dolu bir omlet. Açılmasın diye iple bağladı. Yerlere ve duvarlara bulaşmış kanı da bir bezle silip temizledi.

"Temiz iş çıkardık!" dedi kendi kendine.

Sonra aynaya baktı.

Ter içindeydi. Suratı kıpkırmızı. Blucin pantolon kana bulanmış.

Pantolonu çıkardı. Ceket, çiçekli don ve ekose çoraplarıyla kaldı, dolabı açtı.

Bomboş.

Herif giyeceklerini nereye koyuyordu yahu? Hiç değiştirmez miydi üstünü? Herhalde. Sonra yatağın yanında açık bir bavul buldu, kirli çamaşırlarla dolup taşan bir bavul. İçine daldı.

İşlemeli ve aynalı ceketler, renk renk yelekler, delik deşik kazaklar, çişten sararmış donlar ve yünlü yeşil beyaz atletler. Yok. Sonunda bulabildiği tek pantolonu ayağına geçirdi. Aynada kendine baktı. Utançtan ürpererek iki büklüm oldu ve yüksek sesle:

"Böyle dışarı çıkamam ki ben" dedi! "Ya biri görecek olursa!"

Pantolon, kırmızı kadifeydi, yer yer şekilsiz mor lekeli. Temizlemeci hatası. Paçalar da fil ayağı gibi geniş. Üstelik her yanı sıkıyordu. Önden. Arkadan. Çok da kısaydı. Texas çizmeleri iki kara, biçimsiz mantar gibi görünüyordu altından.

"İğrenç!"

Kafayı takmamalıydı. Tabancayı beline soktu. Dengi omzuna vurdu. Sendeleyerek kapıya yöneldi.

"Amma da ağırmış be!" diye sızlandı.

Albertino, neresinden baksan, yüz yirmi kilo çekerdi. Şimdi zorlukla ayakta durabiliyordu. Şu Antonello ise, dışarıdan bakılınca tüy gibi hafif görünüyordu, insan değil kuş yavrusu, ama gel gör ki... Anlaşılan kemikleri ağırdı. Kurşun gibi.

Üstelik tam yedi kat merdiven inecekti böyle. Şu yere batası kulenin asansörü henüz yapılmamıştı.

Küfürü bastı.

Kapıyı açıp sahanlığa çıktı. Merdivenlerden sesler geliyordu. Bağırışlar, kahkahalar, konuşmalar. Herhalde alt kattandı. Bunun üzerine yükü eve bıraktı, kapıyı aralayıp usulca merdivenden aşağı yöneldi. Döne döne, alçak ve geniş, zemine

değin inen, henüz tamamlanmamış beton basamakları, duvara yapışarak indi. Altıncı kata şöyle bir göz attı.

Sahanlıkta üç küçük kız oturuyordu. Oynuyorlardı. Her birinin önünde küçük bir bebek arabası. Bebeklerine mama yediriyorlardı sözde.

"Bak, benimki sadece Mulino Bianco bisküvisi yer" diyordu, morlu mavili bir rüzgârlık giymiş olan küçük sarışın kız.

Gran Cereali bisküvisini suya batırıyor, sonra da bebeğin suratına atıyordu. Öteki iki kız ilgiyle seyrediyordu onu.

Tekrar yukarı çıktı.

Üst kattan da birtakım gürültüler geliyordu. Matkap. Duvara vurulan çekiç. Konuşmalar.

Duvarcılar. Yukarıda duvarcılar çalışıyordu.

Bina değil yere batası yol geçen hanı. Omzunda cesetle inemezdi. İki bin kişi arasında hemen tanınırdı.

Eve girip içeri kapandı.

"Peki ama şimdi ne yapacağım ben, kahretsin?" dedi boş eve.

"Buradan çıkılmıyor ki... İçine ettiğiminin."

Pencereye gitti. Aşağı baktı.

Apartmanın dibinde, şantiye binası duruyordu hâlâ. Kum yığınları. Kum. Park etmiş bir kazı makinesi, sonra da hemen pencerenin altında, toprak, ev eşyaları, boş bütangazı tüpleri ve çöpten oluşan bir atık yığını. Yakınında. Birkaç metre ötede, yeni arabası.

Buz beyazı bir BMW 477.

Oraya park etmişti arabasını, giriş kapısının uzağına. Özellikle, dikkati çekmemek için.

Çevrede kimseler yoktu.

İşte bu iyi.

Artık ne yapacağım biliyordu.

Yukarıdan atacaktı onu. Çöp yığınının üstüne. BMW'sinin yakınına. Sonra aşağıya koşacak ve hemen bagaja tıkacaktı. Kimse bir şeyin farkına varmazdı. İnsanlar yukarıdan ne bu-

lurlarsa atıyorlardı zaten oraya. Televizyonlar. Ev eşyası. Bu bir halı da olabilirdi.

Dâhiyane bir buluş.

Düpedüz dâhiyane.

Albertino, dengi pencereye kadar sürükledi. Çekip kaldırdı. Pencerenin kıyısına dayadı. Sonra, var gücüyle, fırlattı.

Torpil dümdüz indi aşağı. Tam hedefe. Havadan yere usulünce fırlatılmış füze.

Albertino onun kararlı bir biçimde atık yığınına indiğini ve sonra da yığını aştığını gördü.

Ağzından korkunç bir kederle dolu bir "Haaayır..." çıktı.

Ardından, başdöndrücü bir patlama. Kırılan sac levhalar, paramparça olan camlar.

Füze doğrudan BMW 477'nin ön camından içeri dalmıştı.

Döndü ve deli gibi merdivenlerden aşağı koştu. Zıplayarak. Yuvarlanarak. Küçük kızları, ellerinde alışveriş torbalarıyla ev kadınlarını, merdivenleri zorlukla çıkan yaşlıları, herkesi geçti, kendini aşağıda binanın kapısında buldu. Çıkıp kulenin çevresini dolandı, otomobiline koştu.

Soluklanmak için BMW'ye dayandı. Sonra yukarı baktı. Ta tepeye.

Pencerelerde kimse yok. Balkonlarda kimse yok.

Sadece asılı çamaşırlar. Sadece masmavi gök. Başka hiçbir şey yok.

Kimse olan bitenin ayırdına varmamışa benziyordu.

Tanrı'ya şükretti.

Kocaman sosis, dimdik ve kaskatı, bir tank topu gibi, yarı yarıya ön camdan dışarı çıkmıştı. Diğer yarısı sürücü koltuğunun yanındaki koltuğun altına girmişti.

Kayaya saplanmış bir kılıç.

Albertino kaputun üzerine tırmandı ve bütün gücünü bacaklarına verip, dişlerini sıkarak dengi yukarı çekmeye çabaladı.

Asılıyordu ama, boşuna. Denk kıpırdamıyordu bile. Çivi-

lenmiş. Sanki denge sarılıp sarmalanmış olan satıcı, dişlerini koltuğun derisine geçirmiş bırakmıyor, direniyordu.

"Bunu başarabilirim beeeen!!" diye haykırdı Albertino ve var gücüyle asılıp çekti. Neredeyse fıtığı fırlayacaktı. Neredeyse alın damarı çatlayacaktı.

Çıkıverdi. Birden.

Albertino gerisingeriye uçtu. Sosisle birlikte. Halıyla şu ölü bağımlının oluşturduğu kilolarca ağırlığın altında, kendini yerde buldu.

Her yanı ağrıyarak kalktı. Tanrı'ya da, o güne de, mavi göğe de, kendine de, o Jaguar İgnazio serserisine de, satıcı Antonello'ya da lanetler yağdırarak.

Otomobilin arkasına sürükledi onu. Ve son bir çabayla bagaja kapattı.

Koluyla ön camdan geriye kalanları süpürdü. Cam, milyonlarca minicik küp halinde arabanın içine dağıldı. Sonra torpido gözünden bir başlık çıkardı. Selvaggia'nın başlığı. Yünlü. Kırmızılı yeşilli, bir de kocaman mor ponponu olan bir başlık. Onu kafasına geçirdi. Avion Game'ine olabildiğince sarındı.

Direksiyona geçip homurdanarak sürdü arabayı.

Yola ters yönden girdi ve birkaç metre sonra kendini cam levhalar taşıyan bir kamyonla burun buruna buldu. Kamyon deli gibi korna çalmaya başladı, ama Albertino onu görmüyordu bile. Herkese ve her şeye boş vererek yolun tam ortasından gidiyordu. Kamyonet kendini kenara atarak onu sıkıştırdı.

"Cehennemin dibine git de geber, orospu çocuğu!" diye bağırdı ona Albertino, kırık camından el işareti yaparak.

Zavallı camcı onu görünce sindi ve geçip gitmesi için yol verdi.

Böyle birine bulaşılır mıydı hiç? O deli bakışları. O şapkası. Ön camı olmayan arabası.

Albertino çevre yolunda 160'la gidiyordu. Arabanın içinde

fırtına kopuyordu sanki. Korkunç soğuk. Sürücü koltuğundaki Albertino üşümüyordu. Beyni kaynıyordu.

Yüksek sesle konuşuyordu.

"Ne yapacağım şimdi? Cesedi yok etmeliyim. Ama nerede?"

Bir bataklıkta. Gizli bir yerde.

Onu bulurlardı nasılsa. Hiç kuşkusuz. Ama bu sorun değildi. Herkes, bu satıcı alçağının kendi kendine iş yapmaya kalkıştığını ve Jaguar'ın koruması olmayınca da başını derde sokup belasını bulduğunu söylerdi.

Albertino, elini ceketinin içine soktu. Yumurtacıklar oradaydı.

Güvenlikte.

Kaç para ederdi ki bu yumurtacıklar? Herhalde çok. Hem de pek çok.

İleride satabilirdi onları. Rahat rahat. Kimseye enselenmeden.

Tüm bu parayla neler alınmazdı ki?

Her şeyden önce, yeni bir otomobil. Bir Saab mı? Bir Maserati mi? Yoksa bir Ferrari mi? Selvaggia'ya da bir vizon kürk. Şu kürk davasıyla bir yıldır başının etini yiyordu zaten. Sonra bir seyahat. Nereye? Maldivler'e. Kanarya Adaları'na. Mauritius'a. Güzel, sıcak bir adaya.

Bay ve bayan keyif çatanlar.

Tüm bu paralarla neler yapabileceğimi düşündükçe keyfi yerine geliyordu.

Bir süredir kapkara bir Alfa 33 twin'in, boka konmuş sinek gibi yanında gittiğinin ayırdında bile olmamıştı.

Peşini bırakmıyordu bir türlü.

Gazladı.

180.

Şimdi rüzgâr onu koltuğuna çiviliyor, gözlerini yaşartıyordu.

Selvaggia'nın gözlüğünü taktı gözüne.

Dikiz aynasına göz attı.

Hâlâ geliyordu.

Ne istiyor bu kahrolası?

Ve yaklaştı, yanına geldi.

İki kişiydiler. Albertino dönüp onları süzdü.

Yüreği ağzına geldi.

Şu ikisi, o asık suratları, Ray-Ban gözlükleri, sağdan ayrılmış saçları, uzamış sakalları, kalitesiz deri ceketleriyle sıradan polisler değildi.

Çok daha ötesi.

Uyuşturucu masasından iki aynasızdı bunlar.

"Dur! Kenara al!" diye haykırdı sürücünün yanında oturan, bir yandan mavi siren lambasını Alfa'nın tepesine takarken.

"Tamam tamam. Şimdi duruyorum!" dedi Albertino sırıtarak.

Ama nasıl durabilirdi ki? Bagajında bir cesetle. Pantolonuna soktuğu kısa namlulu Magnum'la ve üzerindeki Woodstock hayranlarının tümünü birden aşırı dozdan öldürmeye yetecek malla.

Albertino sağa yaklaştı. Alfa, peşinde. Sonra duracakmış gibi yavaşladı ama hemen gazı kökledi. Sağa kaydı ve çılgın bir manevrayla, saatte 160 kilometre hızla bariyerlere doğru atıldı.

BMW şaha kalktı ve öne doğru tökezledi, karşısına engel çıkmış bir yaban öküzü gibi. Çamurluk kıvılcımlar saçarak koptu, uçtu. Anayola koşut yan yola düştü.

Albertino ulurcasına haykırıyordu.

Haykırıyor ve çevre yolunu ikiye bölen bariyerler ile yan korkuluklar arasında denetimsiz, sağa sola zikzaklar çizen canavarı kullanıyordu.

Arkadan gelen otomobiller birbirine bindiriyor, bir kan ve maden kargaşasında çarpışıyorlardı.

Albertino, sonunda BMW'yi doğrultmayı başardı.

Uyuşturucu masasının aynasızları hâlâ yanındaydılar, ama aralarında gidiş gelişi ayıran bariyer vardı. Bariyer şimdi daha yüksekti. Aşılması olanaksız.

Onları ekmişti işte.

Berikiler de elde tabanca, uyarı atışı yapıyorlardı.

"Tanımıyor musunuz, bu ele geçmez sürücüyü siz?" diye haykırdı aptal suratlılara. Sonra bir selam çakıp yan yola sapıverdi.

Torre Gaia'yı, Borghesiana yolunu geçti, Finocchio kasabasına girdi.

Alçak ve kurşunî evler, bakımsız damlarından çarpılmış yaşlı parmakları gibi uç veren çarpık, paslı çanak antenler. Demir parmaklıklı balkonlar. Plastik çitler. Bilinmedik, eğri büğrü çamurlu sokaklar. Hendekler. Evlerin arasında bostanlar. Sıska sokak köpekler. Fiat 127'ler. Dikenli teller, yeşil bahçe duvarları.

Sonra biteviye çorak tarlalar. Hindibalar. Koyunlar. Ve çöpler.

Isırganotları ile çalılıkların arasından aşağı inen çamurlu bir yola saptı. Yol ilerledikçe daralıyordu. Dallar arabanın yanlarına sürtünürken gıcırdıyordu. Bu balçık içinde ağır ağır ilerledi. Ara ara kokuşmuş su birikintileri. Sadece serçe cıvıltılarıyla bozulan doğadışı bir sessizlik. Sonra yol yeniden genişleyip defne ve meşe ağaçlarıyla çevrilmiş bir düzlüğe dönüştü.

Albertino arabayı durdurdu. İndi. Çizmeleri çamura batıyordu. Bagajı açtı. Denk iki büklüm olmuştu.

Çekti çıkardı.

Ayaklarından tutarak sürükledi.

Düzlük giderek dikleşen bir inişle alçalıp kamışlarla ve otlarla kuşatılmış koyu ve durgun bir su birikintisinde son bu-

luyordu. Paslanmış çamaşır makineleri, kapısı kırık buzdolapları, altmışlı yıllardan kalma bulaşık makineleri, fırınlar, terk edilmiş kalyon batıkları gibi oradan buradan suyun yüzüne çıkıyordu.

Elektrikli ev aletleri mezarlığı.

Yaprakların arasından zorlukla sızan aydınlık, suyun yüzeyine ve makine leşlerinin üzerine güneş lekeleri düşürüyordu.

Buraya gelmeyeli en az on yıl oluyordu. O zamanlar henüz çocuk denecek yaştaydı. Bir kadınla gelirdi. Assuntina'yla. Şişko orospuyla. Sevişmeye gelirlerdi. Yere bir örtü sererlerdi. Bir yaz günü suya girip yıkanmışlardı da. Solucan gibi çırılçıplak.

O zamanlar çöplük değildi burası, sadece bir su birikintisiydi.

Albertino dengi yakaladığı gibi çamurda sürüklemeye başladı. Yokuş aşağı indi. Sendeliyordu. Çizmelerin tabanları yere tutunamıyordu. Çamurun üzerinde kayıyordu.

Kendini çamura oturmuş buluverdi birden. Kıçın kıçın su birikintisine doğru gidiyordu. Elleriyle ve ayaklarıyla tutunmaya çabaladıysa da başaramadı. Sadece iki yanından çamur fışkırtabildi. Sosis de arkasından. Olanca ağırlığıyla gelip üzerine abandı.

Yuvarlana yuvarlana kendisini bataklıkta buldu.

Boğazına kadar içine çekmişti bataklık onu.

Başını yukarıda tutmaya çalıştı.

Bu sabah yolunda giden tek şey olmamıştı.

Ama tek.

Öfkeyle ellerini çırptı.

Neden ben sanki?

Tepeden tırnağa çamur içinde, denge yapıştı.

Denk açıldı, uğursuz içeriğini ortaya çıkardı.

Ceset. Bembeyaz. Kafası içine çökmüş. Suratındaki kan ve

çamur kurumuş. Gözler dört açılmış. Yusyuvarlak ve donuk.

Kan kırmızısının daha da belirgin kıldığı garip, neredeyse mutlu bir sırıtış vardı yüzünde.

"Memnunsun, ha? Alçak!" diye homurdandı Albertino.

Sonra ürperdi.

Yumurtacıklar?

Elini ceketinin iç cebine soktu. Oradaydılar hâlâ.

Cesedi yakaladı. Bataklığın içinden yarı çıkmış dev gibi bir İndesit buzdolabına tıktı. Kapısını kapatıp ellerinin ve dizlerinin üstünde, dörtayak, arabaya doğru çıktı.

Albertino mahvolmuş BMW'sinin içinde, iliklerine kadar sırılsıklam, kararlı bir şekilde eve doğru son hızla gidiyordu.

Ancak evine girip kapıyı kapatınca bu karabasanı son bulacak ve huzura kavuşacaktı.

Ama ilerledikçe çevresinde duyduğu karanlık ve uğursuz sesler artıyordu. Polis arabalarının sirenleri çıldırmış gibiydi.

Tam anlamıyla bir konser.

Korku saniyede her yanını sardı.

Kendini her şeyini yitirmiş olarak gördü. Uçuruma sürüklenmiş. Lanetlenmiş.

Yaprak gibi titremeye başladı.

Sürüyle köpeği salmışlardı üstüne.

Onu mu arıyorlardı acaba?

Başka kimi arıyor olabilirlerdi ki?

Çevre yolunda panik yaratmış olmalıydı. Kim bilir o kazada kaç kişi ölmüştü?

Böyle gidemezdi artık, ilerleyemezdi. Arabayı bırakmalıydı. Sürdüğü, artık bir otomobil değil, bir karnaval arabasıydı. Geçtiğini gören herkes dönüp bir daha bakıyordu. İki yanı içeri çökmüş. Ön cam tuzla buz olmuş. Çamurluklar gitmiş. Kendisi çamura batmış.

Üç katlı evlerin bulunduğu bir çıkmaz sokağa daldı. Yeşil

bahçe kapılarının ardında hırlayan köpekler. Arabayı bir kereste yığınının ardına çekip bıraktı.

Selvaggia'nın BMW'sinin çalındığını haber verecekti. Araba onun üzerine kayıtlıydı.

Düşünceli, evin yolunu tuttu. Uzak değildi. Sadece bir iki kilometre.

Kesinlikle çiçek çocuğunu gebertmekle büyük bir enayilik yaptığını düşünerek yürüyordu.

Ne olmuştu ki ona birden? Neden böyle sert tepki göstermişti?

Ama beladan kurtulmanın bir yolu her zaman bulunur. Paniğe kapılmamak yeter. Ve mantık yürütmek.

Sonunda gene de kazançlı sayılırdı. Şu yumurtacıklar trink paraydı. *Nakit*. Şimdi iş sadece şu kahrolası Jaguar'la baş etmeye kalıyordu.

Büyük bir oyuncu gibi rol yapmaya.

Hadi canım sen de!

O herif bir bakışta senin yüreğinin en derinindekileri okurdu. Zaten onu olağanüstü kılan özelliklerden biri buydu, büyük bir suç örgütünün patronuydu o. Alçakları, korkakları ve hainleri şıp diye yakalayan, altıncı duyuya sahip biriydi.

Kendi gibi hainleri.

Haindi işte. Sadece bir hain.

Onu sokaklardan çekip çıkaran, ayda ancak bir buçuk kuruş kazanabildiği, evden eve taşımacılık işinden, kısacası berbat, beş parasız ve geleceksiz bir yaşamdan onu kurtaran adama ihanet etmişti.

Albertino patronuna değer verir, onu beğenirdi. Dört yıldır, güvenilir adamı olup çıkmıştı. Bu güveni alnının teriyle kazanmak zorunda kalmıştı. Didinerek, uğraşarak.

Ama Jaguar, yanlışı kabul etmezdi.

Albertino'nun yaptığı, affedilemeyecek kadar büyük bir yanlıştı.

Belki de ona söylemeliydim... Her şeyi anlatmalıydım.

Ama bu herifin ne yapacağı hiç belli olmaz. Hem de hiç.

Albertino denemeye istekli değildi. Canını ortaya koymaya.

Sadece postunu kurtarmak için hainler sınıfına atlamaya hazırdı. Bir daha böyle bir beceriksizlik yapmamaya kendine söz verdi.

Eve az kalmıştı.

Albertino üşüyordu. Sırılsıklam ve çamur içindeydi. Pantolonu her yanını sıkıyordu.

Berbat bir durum.

Üç devriye arabası yanından geçip gitmişti. Neyse ki onu görmemişlerdi. Park etmiş arabaların arkasına çömelmişti çünkü.

Daha hızlı yürümeye başladı.

Yol genişliyor ve park etme yasakları, her türlü gizlenme olanağını yok ediyordu.

Bir mayın tarlası.

Soluğunu tutarak ilerledi. Koşmuyor ama bacaklarının titrediğini duyumsuyordu.

Sonra uzaklarda, yolun başında, bir siyah Alfa 33 gördü.

Ona doğru geliyordu.

"Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Olamaaaz" diye mırıldandı, bu görüntü onu mahvetmişti.

Gene onlar. Uyuşturucu Masası'nın aynasızları.

Onu ininden çıkartmaya gelmişlerdi.

Bok herifler!

Albertino durdu. Beyni hızla çalışıyordu. Çevresine bakınarak bir geçit, bir yan sokak, bir kaçış yolu aradı.

Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey.

Apartmanlar, yolun sonuna değin hiç ara vermeden kovalıyordu birbirini. Sokağın her iki yanında.

Birazdan onu göreceklerdi. Onu enseleyeceklerdi.

Albertino tam koşmaya başlamak, makineyi çekip ateş etmeye hazırlanmak üzereydi ki, karşısında kaçabileceği bir yol gördü.

Camlı bir kapı.

Sandviç Üniversitesi.

İçeri süzüldü.

Sandviç Üniversitesi, siyah çiniyle kaplı, türbe gibi küçücük bir bardı. Bu kara duvarları ara ara üçgen aynalar kesiyordu. Spot ışıklar cam tezgâh üstüne güzelce istiflenmiş binlerce sandvici aydınlatıyordu.

Bu yiyecek cennetinde peynirli ve salamlı, tavuk salatalı, mantarlı gibi klasik sandviçlerin yanında daha cüretli, daha değişikleri vardı.

Çiftçi (patates, roka ve sosis), İlkbahar (havuç, kereviz, kuzu eti, beyazpeynir, zeytin), Köylü (çavdar ekmeği, jambon, mayonez, domuz eti) sadece birkaç örnekti.

Tezgâha sıralanmış birkaç serüven düşkünü. Yuvarlak bir masaya oturmuş, üst baş toz toprak içinde üç duvarcı.

Albertino da oturmuştu. Gözleri kaygıyla camlı kapıya dikili. Yolda.

Siyah Alfa 33 iki kez geçmişti. Şimdi de iki polis arabası tam barın önüne yanaşmıştı. Polisler, açık pencerelerden birbirleriyle konuşuyorlardı. Birisi telsizin başındaydı.

Yine anlatılmaz bir korku düştü Albertino'nun içine.

İşi bitmiş görüyordu kendini. Mahvolmuş, kodese tıkılmış. Hırsız ve hain olarak hüküm giymiş ve Jaguar'ın adamlarından biri tarafından, Regina cezaevinin bir hücresinde yaşamı noktalandırılmış.

Testisleri ağzına, penisi kıçına sokulmuş vaziyette.

Şu heriflerin bara girip arama yapmaları yeterliydi.

Malı hemen saklamalıydı.

"Evet, buyurun?"

Albertino'nun beynindeki ölüm ve kan oyununu bu ses yarıda kesti.

"Ne var?" dedi oturduğu yerde sıçrayarak.

Sivilceli, hımhım, genç bir garson tepesine dikilmiş, ters ters bakıyordu ona.

Burası açlıktan ölen sokak serserilerine göre bir yer değildi.

"Siparişiniz?"

"Yiyecek ne var?"

"Şey... Sandviç!"

Albertino onu dinlemiyordu bile. Ansızın zihninde bir şimşek çakmıştı. Her şey aydınlanmıştı. Beyninde bir anda on bin ampul yanmıştı. Bir ses, herhalde Tanrı, ona yol göstermişti.

Ayırdına varmadan, sırıttı.

"Muz! Sizde muz var değil mi?" diye, sordu sivilceliye, gözlerinin içine bakarak.

"Şey, hayır. Muz yok. Yooo, var evet. Malindimiz var."

"Ne?"

"Malindi. Tropik sandvicimiz. Çavdar ekmeği, muz, papaya ve avokadolu."

O da işe yarayabilirdi.

"Tamam, bana altı tane getir... yok yok, yedi yapalım."

"Eve mi götüreceksiniz?"

"Hayır. Burada yiyeceğim, şimdi."

Garson, şaşırmış, tezgâha yöneldi.

Albertino dışarı bakmayı sürdürüyordu. Diğerlerinin yakınında bir devriye arabası daha durmuştu.

Ne yapmaya karar vermişti bunlar acaba? Olağanüstü bir toplantı mı? Miting mi? Delikanlı elinde bir tabakla döndü. Üstünde sandviçler. Albertino dev boyutlu bir kulüp sandvici gibi hepsini birden aldı. Ayağa kalktı ve sordu:

"Tuvalet nerede?"

"Şu kapı..." dedi sivilceli, bir kapıyı göstererek.

Albertino sakıngan adımlarla barı boydan boya geçti. Kapıyı açtı. İçeri kapandı.

Tuvalet küçüktü, ama fena değildi. Temiz. Siyah fayans döşeli. Ayna. Küçücük bir pencere, Coca Cola ve bira sandıklarıyla dolu karanlık bir iç avluya açılıyordu.

Albertino klozetin kapağını indirip üstüne oturdu. Tabancayı alıp musluğun üstüne koydu. Sonra Avion Game'inden torbayı çıkardı. Açıp içine baktı.

Ne kadar da çokmuş!

Birinci sandvici ısırdı.

İğrenç. Tatlı. Üstelik şu anda Albertino'da açlıktan başka her şey vardı. Karnı, gerilmiş sinirlerden bir yumak.

Torbadan bir yumurtacık çıkardı.

Pek de öyle küçük sayılmazdı. Rulet topu gibi bir şey.

Burnuna yaklaştırdı.

"İğrenç!" dedi dişlerini sıkarak, sonra tereddütle ağzına koydu. Hemen musluğa sarıldı ve yuttu. Midesine indiğini ve oraya yerleştiğini hissetti.

Böyle devam etti, bir süre. Bir lokma sandviç. Bir bilye. Başına gelenlere sövüp sayarak bir yudum su.

Antonello'nun sözleri beyninde uğursuz uğursuz yankılanıyordu:

"Ganj kıyısına oturmuşsun... Bir geceni alır...."

Albertino'nun o kadar zamanı yoktu. Sandviç Üniversitesi'nin tuvaletinde yirmi dakika içinde, en az yüz tanesini mideye indirmişti bile. Ganj'a da ne hacet...

Düşünmek bile istemiyordu.

Biri ısrarla kapıyı vuruyordu.

Polis!

Tuvaletin üstünde oturmuş, ağzında lokması, elinde tabancası, Albertino tereddütle sordu:

"Kim o?"

"Garson... Her şey yolunda mı?"

"Evet!"

"Emin misiniz?"

İkircikli, sorgulayan bir sesi vardı. Casus gibi.

Kim bilir dışarıdaki sivilceli burada ne halt karıştırdığını düşünüyordu.

"Evet! Tasalanma!"

"Özür dilerim..."

Albertino artık ağzına her defasında iki üç bilye birden atıyordu. Tam bir hayvan gibi.

Satıcının neden tüm gecesini alıyordu ki!

Böyle mideye indirmek tehlikeli mi yoksa?

Bilmek bile istemiyordu.

Sonunda, zorlukla, son bilyeyi de ağzına attı. Sandviçleri bitireli epey oluyordu.

Ayağa kalktı ve sesle geğirdi.

Midesinin yerinde kahrolası bir basketbol topu vardı. Şiş ve davul gibi sert. Gene geğirdi. Sonra Magnum'u alıp isteksizce, sifon deposuna koydu, suya değdirmemeye dikkat ederek.

İlk fırsatta dönüp alırdı oradan.

Sendeleyerek dışarı çıktı.

Ağırlaştığını hissediyordu. Korkunç ağırdı.

Görkemli bir Aziz Silvester Yortusu'ndan çıkmaktan da beter bir durumdu.

Albertino evin yoluna saptı. Kollarını göğe kaldırdı ve sonra yere diz çöküp asfaltı öptü.

Başarmıştı.

Şu kahrolası aynasızları atlatmayı başarmıştı.

Bunda ne vardı ki?

İki yüz bilyeyi mideye indirirsin, korkun filan kalmaz.

Sandviç Üniversitesi'nden eve, bir bakıma daha hafif gelmişti, üstünde artık hiçbir şey yoktu, ama içindeki hayli ağırdı.

Kimse onu durdurmamıştı.

Rahat rahat yoluna gitmişti.

Zaten durdursalardı da ne olacaktı?

Ama şimdi kendini çok bitkin hissediyordu.

Üç katlı bir apartmanın önüne vardı. Modern. Güzel görünümlü. Bir konut. İki yanında çamlar. Ortak bir tenis korktu. İçeri girdi. İkinci kata çıktı.

Kapıyı açtı.

Evine girer girmez keyfi yerine geldi. Ağzını açtı ve derin bir soluk aldı. Üç saattir soluk almıyor sayılırdı.

Ceketini çıkardı.

Salondan müzik sesi geliyordu.

Selvaggia.

Selvaggia evdeydi. Salona girdi.

Geniş bir oda. Mermer zemin. Ahşap ve tuğla karışımı rustik bir şömine. Gümüş biblolar. Duvarda iki fildişi. Geniş pencereler. Kırmızı perdeler ve kabarık, rahat, kırmızı deri kaplı koltuklar.

Televizyonun önüne leopar desenli bikinisiyle uzanmış Selvaggia, müzik eşliğinde, bacağını bir kaldırıyor, bir indiriyordu.

Ekranda görünen Sydney Rome da aynı şeyi yapıyordu.

"Yukarı, aşağı. Yukarı, aşağı. Ve bir ve iki" diyordu Sydney.

Selvaggia'nın dolgun, Akdenizli, kıvrımlı bir bedeni vardı ve onu korumak için çalışıyordu. Uzun ve ince bacaklar. Sıkı ve gösterişli bir kıç. Dümdüz bir karın. Kaslı. Leopar desenli sutyeninden fırlayacakmış gibi iki iri ve dik meme. Saçlar uzun, aslan yelesi gibi. Ama en etkileyici yönü, teninin rengiydi. Çikolata rengi. Selvaggia gün boyu güneş yağıyla yağlanır dururdu.

Döndü, kıpırdamadan onu izleyen iğrenç bir adam gördü.

Hırsız mı? Canavar mı? Saldırgan mı?

Sonra onu tanıdı. Karşısındaki Alby'ydi. Onun Alby'si. Kocası. Ne ki, ayağında iğrenç bir pembe pantolon vardı, sırılsık-

lamdı çamur içindeki saçları, bakışları da deli bakışıydı.

"Aman Tanrım... Aman Tanrım... Ne oldu sana?" diye bağırdı eliyle ağzını kapatarak.

"Pilicim! Pilicim benim! Gel buraya" diye karşılık verdi koca, sevincinden handiyse hırlayarak.

Kadın, çevik bir hareketle koşup ona sarıldı. Kocası da onu sımsıkı bağrına bastı. Öpmeye başladı, neresi rastgelirse, alnından, boynundan, ağzından. Bir yandan da çocuksu bir sesle mırıldanıyordu:

"Pilicim. Yavrum benim... Bilemezsin... Bilemezsin..."

"Alby? Ne oldu sana, Alby?" diye sordu kadın da miyavlar gibi.

Albertino ona garip, karmaşık, saçma bir masal anlattı. Ama satıcının ölümünden, midesindeki bilyelerden ve BMW'nin durumundan hiç söz etmedi.

Uzun sözün kısası, başı sonu belli olmayan bir masal.

Selvaggia kocasının ne işle uğraştığını pek bilmiyordu. Hem ilgisizliğinden, hem de belki bilmek istemediğinden, ona anlatılanlarla yetinmek işine geliyordu. Eve para getiriyordu ya, önemli olan bu değil miydi? Albertino ona, İgnazio Petroni'ye, apartmanda bitki yetiştiriciliği işinde yardım ettiğini söylemişti. Jaguar'ın paravanı buydu. Gerçekten de ara sıra Albertino eve adı bilinmedik, değişik değişik bitkiler, eğreltiotları, frenkincirleri getirirdi.

Selvaggia da onlara pek iyi bakamaz, hep kuruturdu. Eli çiçek yetiştirmeye hiç de yatkın değildi.

"Sevgilim hemen git bir duş al... Bak ne hale gelmişsin. Üşütürsün sonra... Bu arada ben de sana güzel bir, Napoli usulü *niyokki*[2] hazırlarım.

Albertino irkildi.

"Hayır! Hayır! Ne olursun! *Niyokki* yapma!"

"Bak gördün mü, iyi değilsin sen? Seni tanıdım tanıyalı ilk

2. Kuskusa benzeyen, yuvarlak hamurdan yapılan bir tür İtalyan yemeği. (ç.n.)

kez *niyokki* istemediğini işitiyorum. Hem de pilicinin *niyokki*'lerini."

"Bir daha adını bile ağzına alma sakın!" diye haykırdı kocası, midesi müthiş bulanmıştı.

Vampirin sarmısaktan korktuğu gibi korktu *niyokki*'den.

Kendini paramparça hissediyordu. Ağzına tek bir *niyokki* tanesi alacak olsa, ama tek bir tane bile, makarnalı olsun, domatesli olsun, o an ölecekti sanki.

Kendini toparlamak için banyoya gitti.

Banyosuna sevgiyle baktı.

Sandviç Üniversitesi'ninkine hiç benzemiyor.

Burası onun bölgesiydi. Evin en güzel yeri.

Banyoyu bu duruma getirmek için akıl almaz paralar harcamıştı. Ama zahmetine değmişti. Ünlü bir iç mimar çizip dekore etmişti burayı. Sürgünde yaşayan bir Rus kontes.

Soylu hanımın uyuşturucu bağımlısı bir oğlu vardı, Albertino'ya borçluydu. Albertino borcunu unutmaya razıydı, ama bir koşulla, annesi de banyoyu yenilemek üzere tasarımını yapacaktı.

Banyonun duvarlarına, üzerinde yeşil hurma ağaçları bulunan mavi bir duvar kâğıdı kaplanmıştı. Altın yapraklar. Mermer musluk. Aynalar. Gerçek bambudan sütunlar. Sonra banyo küveti. Perspeksten. Şeffaf.

İnanılır gibi değil.

Albertino soyundu ve duşa girdi. Sıcak suyun altında kendini daha iyi hissetti. Kemiklerine işlemiş olan buz, erimeye başladı. Kaslar gevşemeye.

Başardım işte!

Canını kurtarmayı, hayatta kalmayı başarmıştı gerçekten. Ama bunun için pençelerini göstermek zorunda kalmıştı. Şu arındırıcı duş, bunu kanıtlıyordu.

Telaşla kurulandı. Kapının iyice kapalı olup olmadığını denetledi.

Artık hazırdı.

Hadi bakalım boşaltım işine! Çıkaralım şunları.

Plastik sepete çömeldi.

Onları tuvalette yitirme tehlikesini göze almak istemiyordu.

Kendini zorlamaya, ıkınmaya, kıvranmaya, leğene sürtünmeye başladı. On dakika. Bir çeyrek saat.

Hiç.

Ufacık bir kaka bile yok.

Bağırsaklarında sanki hiçbir kıpırtı yok gibiydi.

Yediği Malindi sandviçleri midesinin dibine halı gibi döşenmiş, yapışmış olmalıydı. Çimentodan beter.

Ter içinde, kalktı oturduğu yerden.

Sırtı ağrıyordu, bacakları ağrıyordu.

Daha etkili bir çözüm bulmalıydı.

Ecza dolabım açtı. Karıştırdı ve aradığım buldu.

Bir müshil.

İki tane birden aldı.

Midesinde yüzen o karabasanı mutlaka kakalamalıydı. Mutlaka.

Perişan bir durumda kendini yatağa attı. Davul gibi şiş mideyle.

Programı?

Uyumak ve müshilin etkisini göstermesini beklemek.

Selvaggia çırılçıplak odaya girdi.

"Nasılsın" diye sordu, yanına uzanarak.

"Şöyle böyle..." diye homurdandı Albertino.

"Ben, seni düşünüyorum..." diye fısıldadı kulağına kadın.

Selvaggia bir dergide, sevişmenin dünyadaki en iyi sporlardan biri olduğunu okumuştu. Bedendeki bazı kaslar sadece cinsel birleşme sırasında çalışıyormuş. Solunum bile değişirmiş. Tam anlamıyla bir jimnastik. Bu yüzden, aerobiki cinsel etkinlikle birleştirmekten hoşlanıyordu. Dergide öyle diyordu.

Ama Albertino o gün işbirliğine hiç de yanaşmıyordu. Kadın üzerine geldikçe, en duyarlı noktalarına dokundukça, kafasını tutup memelerinin arasına soktukça, beriki büsbütün ceset gibi duygusuz kalıyordu.

Hatta gözlerini bile sımsıkı kapatıyordu.

Kadın, son kozunu oynamaya karar verdi. Bir ölüyü bile diriltecek olan kozunu.

Kocasının karnına oturdu ve midesine sürtünmeye başladı.

"Hemen in oradan! Çıldırdın mı sen! Gebereyim mi istiyorsun?" dedi komadan uyanmış gibi Albertino.

"Alby, bunu bile istemiyor musun? O halde gerçekten hastasın sen... Doktor çağırayım mı?"

"Hayır, rica ederim pilicim, sadece bırak da biraz dinleneyim..."

Piliç şaşkın, kalktı, şeffaf ve son derece iç gıcıklayıcı bir sabahlık giydikten sonra mutfağa muzlu süt yapmaya gitti. Belki Alby de biraz içerdi.

Bu arada Albertino uyumaya çalışıyordu. Ama uyuyamıyordu. Gözlerini kapatır kapatmaz kendini kaygı verici bir sahne karşısında görüyordu.

O sessiz bataklık.

İndesit marka buzdolabı açılıyor ve Antonello içinden yarı donmuş çıkıyordu. Saçları dondurulmuş kuşkonmazlar gibi dimdik. Gülmeye başlıyordu. Ağzı açık. Yakutu parlıyordu.

"Biliyor musun bir damla uyuşturucu bile midende açılsa ne olur? Dosdoğru Yaradan'ın yanına gidersin. Hah hah haaa!!" diye mutlulukla, sırıtıyordu.

Telefonun sesi onu bu dehşetten çekip çıkardı.

Gözlerini açtı ve Selvaggia'yı karşısında gördü. Telsiz telefon elindeydi. Avucunu almaca bastırmış.

"Kimmiş?"

"Roscio! Seninle konuşmak istiyor. Uyuduğunu söyledim ona. İlle uyandır diye üsteledi..."

Gerçek, o karabasandan da beter, kurşun gibi indi Albertino'nun kafasına. Jaguar'a gitmeyi unutmuştu. Pek de unutmuş sayılmazdı ya. Sadece kafasını bir de bu belaya takmamaya karar vemişti, o kadar.

Teker teker gelin üzerime belalar. Rica ederim.

Roscio Jaguar'ın en yakın adamlarından biriydi. Başkan yardımcısı ile sekreter arası bir şey işte.

"Ver bana !"

Selvaggia isteksiz, uzattı telefonu.

"Alo ?"

"Alo, Albertino ?"

"Söyle."

"Ne oldu sana be ?"

"Eve döndüm. Kendimi pek iyi hissetmiyorum da."

"Patron durmadan seni soruyor. Tepesi atmakta. Federica'nın vaftiz pekiştirme töreni, unutmadın ya ?"

"Kahretsin ! Federica'nın vaftiz pekiştirme töreni vardı, öyle ya ! Söyle ona geliyorum."

"Tamam."

"Hemen geliyorum."

Kapadı telefonu.

Nasıl yapmıştı bunu ? Jaguar'ın kahrolası kızının vaftiz pekiştirme törenini tümüyle unutmuş gitmişti. Kafasından silinmişti tamamen.

Budalanın tekiyim ben !

Dolaptan Ralph Laurent lacivert takım elbiseyi çıkardı. Bir de kremli siyahlı kareli gömlek. Mor yünlü kravat. Fiyonklu mokasenler.

Çarçabuk giyinmeye başladı.

Jaguar böyle şeylere çok dikkat ederdi. Önemli günlerde tüm çocukları yakınında isterdi. Onların da ailesinden olmalarını isterdi. Gitmemek çok, çok ağır bir hakaretti. Düşünülemezdi bile.

Ve o, bunu unutmuş gitmişti.

Gebermeye mi niyetliydi yoksa?

Salona koştu. Selvaggia onu karşısında öyle, bayramlıklarım giymiş gördü.

"Nereye gidiyorsun?" diye afallamış, sordu.

"İgnazio'nun kızının vaftiz pekiştirme törenine gidiyorum."

"Gidemezsin! Hastasın sen!"

"Gitmek zorundayım. Gitmezsem kıyamet kopar."

"Alby, gidemezsin seni her çağırdığında kölesiymiş gibi koşamazsın böyle, haksızlık bu. Sen onun uşağı değilsin ki!" diye sızlandı kadın.

"Bırak bunları... Şimdi gitmek zorundayım."

"Hadi ara onu!"

"Ne demek ara onu..."

Albertino konuşurken ince yünlü paltosunu giymiş, Versace atkısını takıyordu. Antredeki küçük masanın üstünde duran anahtarları aldı. Hazırdı.

"Dinle, pilicim. Er veya geç, tüm bunların sonu gelecek. Sana söz veriyorum. Hatta sen neden kalkıp bir seyahat şirketine giderek tropik bir adaya seyahat ayarlamıyorsun şimdi? Sıcak bir yere. Bir bak bakalım."

Selvaggia'nın yüzünde birden güller açtı. Ağzı kulaklarına varan bir sırıtışla içini çekti.

"Sahi mi? Yolculuğa mı çıkacağız?"

"Sahi ya. Sonra bakarız..."

Karısını öptü. Beriki şaşkın, kalakalmıştı. Çıkarken, seslendi karısına.

"Senin Uğurböceğini alıyorum!"

Sonra kapıyı çekti.

Uğurböceğine atlamış, Prenestina'da son hızla gidiyordu.

Bugün bitmek bilmiyordu bir türlü.

Rüzgâr, yüzünü dağlıyordu.

Yol aldıkça, bir vaftiz törenine değil de kahrolası bir sınava gidiyor gibi hissediyordu kendini. Düpedüz. Bir sınava. Hem de canını ortaya koyduğu bir sınava.

Jaguar kesin ona, satıcıyla neler yaptığını soracaktı.

Peki o ne karşılık verecekti?

Kafasından, uydurduğu masalı bir daha geçirdi. Patronla hayalî bir söyleşi tasarladı. Ezberledi.

İnanır mı ki?

Törene, olaya, insanlara çok güveniyordu. Jaguar ona kulak verecek zamanı pek bulamayacaktı. Hatta belki de Antonello'nun randevuya gelmemiş olmasına bile boş verirdi.

Peki, ya ona gerçeği söylesem?

Bir başka korkunç düşünce, etine saplanan bilenmiş bir bisturi gibi canını yakıyordu. Çığ düşmüş gibi sırtına abanıyordu.

Yumurtacıklar.

Ya yumurtacıklar içimde açılırsa? Mide salgılarımın onları eritmeyeceği nereden belli?

Zaten bir kez Antonello'nun midesinden geçmişlerdi. Belki de içinde durdukları plastik torba deliniyordu.

Midemizdeki şu salgılar, ne olursa olsun, öğütmeye elverişli değil mi, neden yumurtacıkları da eritmesinler ki?

Belki şu anda açılıyorlardı. Yavaşça. Hepsi birden değil, teker teker. Midesine eroin salıyorlardı.

Belki de şimdiden kafayı bulmuştu da farkında değildi. Belki sarhoştu da bilmiyordu. Belki de bu yüzden kafasından tüm bu düşünceler geçmekteydi. Belki de...

Kendini garip hissediyordu. Gerçekten garip.

Neydi bu?

Telkin mi, yoksa uyuşturucunun etkisi mi?

Neydi?

Elbette bunu o bilemezdi. O böyle şeyleri ömründe hiç kullanmamıştı. Bir kez bile. Ne eroin, ne kokain. Ne asit, ne ecstasy, hiçbirini.

Bunlar, dizlerinin bağını çözen, seni geberten şeyler.

O her zaman sakınmış, uzak durmuştu böyle şeylerden. Aklını başından alacak şeylerdi bunlar. O ciddi bir aracıydı. Dikkatli. Bu, onun işiydi. Ve o da işini iyi yapıyordu.

Sen de kullanmaya başlarsan uzun sürmez.

Bu boku satacağın yerde kullanmaya kalkarsan işin bitiverir. Kendini öteki tarafta bulursun. Tüm o yolunu şaşırmışlar gibi, *bağımlıların* arasında. Dilenerek, çalarak, sinek gibi kovalanarak.

Artık kimse seni takmaz olur. Sen de ötekilere benzer çıkarsın. Batağa saplanmışlara.

Ama şimdi, bir kez bile çekmediğine, kullanmadığına pişmanlık duyuyordu.

Hiç olmazsa başına gelecekleri anlayabilirdi o zaman. Kafası kendiliğinden mi böyle bulamyordu yoksa o kahrolası bilyeler yüzünden mi?

O tanıyordu öylelerini, bağımlıların gözlerini görmüştü, suratlarını. Ekmeğini onlardan kazanıyordu. Onları iyi tanıyordu.

Motosikletin dikiz aynasına baktı.

Gözler kıpkırmızı.

Soğuktandır!

Ağzı kupkuru. Ter içinde.

Sıkıntıdandır!

Sonra karnındaki, rastgele bir mal değildi. Yüzde yüz saftı. Ejderhanın gözyaşları.

Ne diyordu satıcı?

"Çıldırtıcı bir karabasandır. Beyinde bir urdur."

Bu berbat durumda mı gideceğim şu bok Jaguar'la konuşmaya?

Asla.

Hastaneye gitmeliydi. Midesini yıkatmak için. Tedavi olmak için.

Peki ya sonra?

Sonrası kimin umurunda?

Hayır. Yapamazdı. Sonra onu içeri tıkarlardı.

Bir arabanın kaputuna oturdu.

Düşün. Sakin ol. O satıcı mesleğini iyi biliyordu. İşini de iyi yapıyor olmalıydı. Sakin ol. Yumurtacıklar balmumuyla kaplı. Poşet içinde. Tasalanma, kolay kolay dağılmazlar, dedi dua eder gibi. Durmadan yineliyordu içinden.

Yavaş yavaş kendine geldi. Yüreği daha normal çarpmaya başladı. Soluğu rahatlar gibi oldu. Gene bindi motosiklete, yola koyuldu.

Bir panik ataktı.

Sadece panik atak, hepsi o.

Jaguar'ın oturduğu ev, iki katlı bir köşktü. Bembeyaz ve hantal görünüşlü. Dövme demir parmaklıklı bahçe kapısının üzerinde, pençeleri arasında zehirli yılanlar tutan bir mermer kartal heykeli. Önünde kum ve çakıl kaplı bir meydancık. Jaguar'lar, Range Rover'lar, Alfa 164'ler, Thema'lar sıra sıra park etmiş. İki yanda İngiliz çimiyle kaplı tepecikler. Az ötede bir İtalyan bahçesi. İçi boşaltılmış yüzme havuzu. Trambolin. Mini golf sahası.

Albertino Uğurböceğini park etti, dikiz aynasında suratını gözden geçirdi. Şimdi daha iyiceydi. Saçlarını sıvazlayıp düzeltti. Kravatının düğümünü sıkıştırdı.

Derin bir soluk alıp giriş kapısına çıkan mermer merdiveni tırmandı.

İçeri girdi.

Yanardağ patlamasından önceki Pompei'den karelerle süslenmiş upuzun bir koridoru geçti. Togalı erkekler. Başlarının üstünde su testileriyle yüzleri örtülü kadınlar. Çember çeviren çocuklar. Tavuskuşları. Kayıklarıyla körfez. Yaldızlı fenerler, duvar resmini sıcak ve yaldızlı bir ışıkla aydınlatıyordu.

İki koruma, bir kenarda sigara içiyordu. Ceketlerinin altındaki tabancaların kabartısı seçiliyordu.

Küçük çay salonu şimdi vestiyere dönüştürülmüştü.

Kürkler, devetüyü paltolar, mantolar, etoller oval masanın, büfelerin, kocaman kanepenin üstüne yığılmıştı.

Albertino kendininkini de bıraktı.

Derin bir soluk alıp yemek salonuna girdi.

Burası da bu davet onuruna değiştirilmişti.

Koskocaman, tamamen yaldızlı, ağır ipek perdeli ve kristal avizeli salonun her yanına, yuvarlak masalar konmuştu. Her birinin ortasında demet demet kırmızı güller.

Çok kalabalık.

Masaların çevresinde aileler. İskemlelerinde iki büklüm yaşlılar. Kemerleri gevşetilmiş. Yemek yedirilen çocuklar. Takmış takıştırmış geçkin kadınlar. Saçları boyalı. Şık giyimli hanımlar. Kimi uzun etekli. Kimi mini etekli. Kimi kürkünü çıkarmamış, hâlâ sırtında. Kiminin giysisi müthiş dekolte. Yüksek sesle gülen, gömlek ve kravatlı erkekler öbek öbek. İçinde yeni doğmuş bebeklerle bebek arabaları.

Ağlamalar. Bağırışlar. Konuşmalar. Ve kulakları sağır edici bir tabak çanak gürültüsü.

Mor kırmızı üniformalarıyla garsonlar. Tepsi tepsi etler. Sebzeler. Hamur işleri. Mezeler.

Albertino, masaların arasında dolaşan bayramlıklarını giymiş çocukların, smokinli erkeklerin, uzun beyaz giysili kadınların ortasında kararlı adımlarla ilerliyordu. Boş bir köşede sahne kurulmuştu, bir orkestra ve canlı müzik. Mavi pullu bir tuvalet giymiş olan, yüzünü gerdirmiş sarışın bir kadın mikrofon ayağına sarılmış, şarkısını söylüyordu:

"Herkes denize. Herkes denize. Bembeyaz kıçını sergilemeye."

Yarım daire şeklinde dizili iskemlelerden bir amfiteatr kurulmuştu. Kimileri el çırparak tempo tutuyordu. Kimileri de

dans ediyordu. Salonda insanlardan oluşmuş bir yılan dans ediyor, kıvrılıp duruyordu.

"İşte geldin. Nihayet" dedi arkasından bir ses.

Albertino döndü.

Roscio.

O da bayramlıklarını giymiş. Ağzı kulaklarında. Kurşunî flanel bir takım elbise. Kızıl saçlarını arkaya doğru tarayıp briyantinle yapıştırmış. Portakal rengi kravatına altınlı gümüşlü bir iğne iliştirmiş.

"O nerede ?" diye sordu Albertino, yüreği ağzında.

"İşte orada."

"Hemen gideyim."

Soluğunu tuttu, yüreği göğsünü çatlatacakmış gibi çarparak dans edenlerin arasından kendine yol açmaya çalıştı. Salonun dibinde, Roma'yı gösteren upuzun bir suluboya tablonun altında, ötekilerden daha büyük, bayraklarla süslenmiş bir masa kurulmuştu. En yakın akrabalar ile en güvenilir adamlara ayrılmıştı bu masa.

Orada, ötekilerin arasında oturuyordu. Masanın ortasında.

Jaguar.

Daha doğrusu, Jaguar diye anılan İgnazio Petroni. Albertino ona, ilk kez görüyormuş gibi baktı. Adıyla anıldığı o ürkütücü yaratıktan eser kalmamıştı adamda.

Gençliğinde belki evet.

O zaman evet, baş belası yırtıcı bir jaguarmış.

Gerçekten de o zamanlar küçük, kedi burnu gibi bir burnu varmış. Geniş bir ağızı. Kara, çekik, hain bakışlı gözleri. Ve sivri dişleri.

Sonra şişmanlamaya başlamıştı.

Hiç sektirmeden, düzenli olarak. On sekizinde seksen kiloydu. Otuz beşinde yüz otuzu bulmuştu bile. Kırk beşinde yüz altmış kilo olmuştu. Şimdi altmış yaşını bulmuştu ya,

yüz seksende karar kılmıştı. Bir kilo eksik, bir kilo fazla.

Hipofiz bezi yüzünden.

İgnazio'nun hipofiz bezi, daha yirmi yaşındayken saçmalamaya başlamıştı. Biçimdi, uyumdu, orantıydı, hiç bakmadan ona yağ yüklemeye. Hiç acımadan. Zavallı iskeleti bu yağ ve doku denizini taşıyamayacak, kırılgan bir desteğe dönüşmüştü zamanla.

Ne tedavi gördüyse hiçbir işe yaramadı. Bir kobay gibi onu kilosunu düzenleyici hormon bombardımanına tuttular. Boşuna. Bedeni bana mısın demiyordu. Şişmanlamayı sürdürüyordu. Midesi öyle genişledi ki, oturduğunda bacakları da, ayakları da görünmez oldu. Artık güçlükle kıpırdıyordu. Yürümekten ziyade yuvarlanıyordu. Kuzeydeki kumsalda bir denizaslanı. Yağ tulumuna dönüşmüş kollarda ve bacaklarda eklem filan kalmamıştı. Geceleri, kendi ağırlığından boğulmasın diye ısısı ayarlı bir banyoda uyuyordu.

Kalbi teklemeye başlamıştı. Ritim bozuklukları, çarpıntılar, kasılmalar. Zavallıcık, onun suçu yoktu ki. TIR'a yerleştirilmiş bir Fiat 500 motoru gibiydi.

Üç enfarktüs geçirmişti. On yıl içinde.

Sonra, Amerika'ya gitti. Yeni bir kalp taktırmak istiyordu. Donörleri kendisi bulurdu. Bu konuda sorun yoktu.

Bir sürü doktor muayene etti onu. Sonra olanaksız olduğunu söylediler. Hangi kalp sistemi olsa, bu biyolojik yapı içinde zorlanırdı.

Belki ancak bir öküzün kalbi işe yarayabilirdi.

Dört kez ameliyat oldu. On iki by-pass geçirdi, damarlar değiştirildi.

Şimdi yiyeceklerle dolup taşan bu masada oturmuş, soylu bir jaguardan çok, bir kutup ayısına benziyordu. Kırmızı kadife koltuğa kurulmuş bir kutup ayısına. Yelken kadar kocaman bir lacivert ceket giymişti, çift kişilik yatak kadar geniş bir atletin üzerinde beyaz gömleğinin düğmeleri açıktı. Göğ-

sünden çıkan şeffaf borular ve renkli kordonlar masanın üstünde, kızartmaların ve mezelerin arasında duran bir elektrikli aygıtta birleşiyordu.

Albertino'yu gördü. Ve o küçücük, kapkara gözler parladı. O çekik jaguar gözleri. Kamış benzeri iki şeyden nefes çekti.

"Alçak! Alçak! Gelmek istemiyordun öyle mi? Ha? Söyle, gelmek istemediğini! Çabuk gel buraya!" diye buyurdu o derin, boğuk bariton sesiyle.

"Geldim. Geldim. İşte buradayım! İşte buradayım!" diyebildi cılız bir sesle Albertino.

Masanın etrafını dolanmıştı.

"Yakınıma otur, başımın belası. Ne oldu sana böyle? Evde ne haltlar karıştırıyordun, ha?"

Adamlardan biri ona bir iskemle hazırlamıştı bile? Yanına oturdu.

"Gördün mü şu yaman şöleni? Bak şu insanlara... Ne çok şey var... Bir de gelmek istemiyordun. Kahrolası..."

Yakın oturanlar, Jaguar'ın her söylediğini dikkatle dinliyor, yılışık yılışık sırıtıyorlardı. Başlarını sallayarak da onaylıyorlardı.

"Gelmek istemediğimden değil... İşin aslı şu ki... kendimi pek iyi hissetmiyorum da..."

"Ama sen kaya gibi sağlamsındır..." dedi Jaguar ve sonra, o fil boynunu karısına doğru çevirerek devam etti:

"Mariarosaria, bak kim gelmiş!"

Mariarosaria, yanındaki, takıp takıştırmış şişko bir kadınla çene çalarken bir yandan da yemek yiyordu.

Ufak tefek, sıska bir kadındı o. Saçlarını gergin bir şekilde toplayıp karmaşık bir topuz yapmıştı. Küçücük, yuvarlak bir burun. Her yerinde kırışıklar. Kurşunî ve donuk gözler.

Albertino onu ne zaman görse, bu ikisinin Federica'yı dünyaya getirmek için bulunmak zorunda kaldıkları o inanılmaz cinsel ilişkiyi düşünürdü. Adamları arasında, patronun, bu işi

ısısı ayarlı banyoda yaptığı söylenirdi hep, tıpkı balinalar gibi.

"Albertino. Nihayet! İgnazio da sorup duruyordu: Albertino nerede? Albertino nerede? Gidip bakın bakalım o mubarek neden gelmiyor. İyi ki geldin. Çok sevindim" dedi yüzünü buruşturarak. Sonra da iki yanağından sesli sesli öptü.

"Ben de geldim işte..." dedi Albertino duruma uygun bir gülümsemeyle.

Bir türlü kendisi olamıyordu. Kendini garip, yabancı hissediyordu. Ağzından çıkan her söz ona sahte, yersiz gibi geliyordu. Her bir davranışı da yapmacık. Bir yere asılmış, rolünü anımsayamadığı bir güldürüyü oynamak zorunda bırakılan bir kukla gibi.

Tüm bu gürültü kulaklarını sağır ediyordu. Çekip evine gitmek istiyordu.

"Hadi ye bakalım. Bak şu Tanrı'nın nimetine. Şu domuz kızartmasına... Kızartılmış kabak çiçeklerine. Şu mezelerden tat hele. Bir haftadır bu evde yemek pişirmekten başka bir şey yapılmıyor."

Sonra o sosis gibi parmaklarıyla börekle dolup taşan bir tabağı tuttuğu gibi önüne koydu.

Albertino tabağı görünce sendeledi.

Tüm bu yağlı sos! Bu peynir. Bu yağ içinde yüzen börek.

Midesi allak bullak oldu.

Kusacaktı neredeyse. Midesindekilerin iyice kararlı, yemek borusundan yukarı tırmandığını hissetti.

"Teşekkürler. Yiyemeyeceğim..." diye fısıldadı, tiksintiyle.

"Nasıl? Ama bak, Mariarosaria çok üzülür sonra. Ne kadar nefis olduğunu bilmiyorsun. Sardunya peyniri de var içinde!" diye, onu çikolatalı bir pelte gibi tepeden tırnağa titreten bir öfkeyle fısıldadı Jaguar. Sonra da bağırdı:

"Mariarosaria! Mariarosaria!"

Herkes birdenbire susmuştu.

"Ne var? Ne var?" diye karşılık verdi kadın, oralı olmadan.

"Albertino! Albertino yemiyor!"

Mariarosaria, o feri kaçmış gözlerini belertti:

"Albertino! Ne yapıyorsun sen? Burun mu kıvırıyorsun? Ellerimle yaptığım böreği beğenmedin mi yoksa?"

Albertino ter içinde kalmıştı. Herkes kaşını çatmış ona bakıyor gibiydi. Jaguar'ın bakışları üzerine dikilmişti.

Kararlı görünmek için kendini zorladı:

"Hayır hanımefendi, böreğinizi çok, çok beğendim. Yani demek istiyorum ki başka zaman olsa siler süpürürüm, ama şimdi kendimi pek iyi hissetmiyorum da...

"O zaman yiyebileceğini ye... Burun kıvırma" diye buyurdu patron.

Albertino başıyla peki dedi.

Uysal bir öğrenci.

Kaçınmak olanaksızdı.

Yemeliydi. Yemeliydi. Yemeliydi.

Yemezse fazla garip kaçardı, alışılmadık bir davranış olurdu. Kuşku uyandırmış olurdu.

Kendini birdenbire yapayalnız hissetti. Ömründe hiç olmadığı kadar. Şimdi bir o vardı, bir de şu börek tabağı. Gerisinin hiç mi hiç önemi kalmamıştı artık. Uzaktan, dikkatli gözler onu sinsice izliyordu.

Çatalı makarnaya batırdı. Ona dev solucanlar gibi geliyordu. Ölü ve yapış yapış solucanlar, salça ve etle örtülmüş. Yavaş, çok yavaş, çatalına sardı. Bir kez baktıktan sonra ağzına aldı. Çiğnemeye başladı.

Kendini çok, çok kötü hissediyordu.

"Nasıl?" diye sordu Jaguar, biraz kızmış gibi.

"Nefis!" dedi o da ağzında lokma, işaretparmağını yanağında döndürerek.

Bir türlü inmek bilmiyorlardı. Fizyolojik olarak olanaksızdı inmeleri. Midenin ağzına yerleşmiş, orada duruyorlardı.

Federica, Jaguar'ın kızı, yetişip kurtardı onu. Yaş on üç.

Boy uzun. Ergenlik sivilceleri. Kocaman kıç. Domuz suratı gibi bir surat. Beyaz tülden giysiler içinde kundaklanmış gibi. Beyaz eldivenler. Tıpkı baba.

Albertino, onu överek çok güzel olduğunu söyledi ve sonra da Jaguar diğer yana döner dönmez, makarnayı yanındakinin tabağına aktardı.

Kimse ayırdına varmadı.

Sanki o lanetli televizyonun karşısındaydı.

Off, şu kahrolası törene son vermek için elinde bir uzaktan kumanda olsaydı. Karşısındaki tüm şu kargaşa onu hiç ilgilendirmiyordu ki. İnsanların konuştuğunu, domuzlar gibi tıkındığını ağızlarında lokma, güldüğünü görüyordu.

Buradan gitmeliydi. Bir bahane bulmalıydı.

Yallah.

Burada kalırsa durum büsbütün kötüye gidebilirdi.

"Nasıl gitti bakalım?" dedi Jaguar, kimsenin onları duymadığına emin olduktan sonra.

"Ne?"

"O satıcıyla! Nasıl gitti?"

Albertino bir türlü konuşamıyordu. İstiyor ama ağzından ses çıkmıyordu. Bu arada Jaguar da dana kızartması dilimlerini alıyor, elleriyle kâsedeki salçaya batırıp ağzına atıyordu. Atletinde, gömleğinde, çenesinde salça lekeleri.

"Eeee?"

"Gelmedi..."

Sesi titriyordu.

"Nasıl?"

"Yoktu... Sabah boyu kapısının önünde bekledim. Gelmedi."

"Olamaz! Dün akşam konuştum onunla..."

"Yoktu işte. Telefon etmeyi denedim... Açılmadı."

"Olamaz!"

"Çevrede soruşturdum. Kimse görmemiş. Komşulara sordum..."

Albertino konuşuyordu ama, o değildi. Sanki bir başkası konuşuyor gibiydi. O, uzaktaydı ve kendisinin konuştuğunu, yalan söylediğini, terlediğini seyrediyordu. Şimdi Jaguar'ın gözlerindeki tören keyfinin söndüğünü ve bakışlarının birdenbire karardığını görüyordu.

"Emin misin?"

"Evet. Gelmedi!" demeye çalıştı Albertino, kendinden emin. Emin ve canı sıkılmış.

Jaguar tepeden tırnağa şişer gibi oldu. Öfkeden. Kıpkırmızı kesildi. Saldırıya geçen bir yabanöküzü gibi, küçücük burun delikleri genişledi, sonra dedi ki:

"O satıcı beni oyuna getirdi demek! Bizi atlatmaya kalkışıyor. Malı kendisi için alıkoymaya kalkıyor. Zaten geçen defa da olay çıkarmıştı. Daha çok para istiyordu. Ateşle oynadığını anlamamış demek. Karnını yemekle değil, betonla doyuracağımı anlamamış. Bu orospu çocuğu kendi hesabına satmaya karar vermiş olmalı..."

"Belki de... hatırlayamamıştır..." diyecek oldu Albertino.

"Ne diyorsun sen be? Sence insan, canının, her an kopabilecek bir ipe asılı olduğunu unutabilir mi?"

Jaguar şimdi burnundan soluyordu.

"Peki... öyle olsun! Şimdi ne yapıyoruz?"

"Şimdi ne mi yapıyoruz? Hemen buluyoruz onu. Kapağı bir Doğu ülkesine atmadan malı elinden alıyoruz. Sonra da işini görüyoruz. Susuzluğunu jambonla gideriyoruz."

Albertino çok kötü hissediyordu kendini. Gerçekten kötüydü. Midesine bir yumruk gelip oturmuştu. Birden bembeyaz kesildi. Gözleri hem yaşardı hem kızardı. Alnında ter damlacıkları belirdi. Masanın üzerine iki büklüm yığıldı. Çıkması gerekiyordu.

Yoksa tüm gerçeği masanın üstüne kusabilirdi.

Şimdi patron da durumunun ayırdına varmış gibiydi.

"Ne oluyor sana be?" dedi onu tepeden tırnağa süzerek.

"Kendimi iyi hissetmiyorum. Söylemiştim ya..."

"Görüyorum. Ama neyin var?"

"Midem berbat ağrıyor... Soğuk almış olmalıyım herhalde. Bir virüs filan. Havada neler dolaşıyor bilmiyoruz ki, aşırı çalışıp zayıf düşmek yetiyor insana... Ne bileyim. İyi değilim işte!"

Başı dönüyordu. Midesi fırtınaya tutulmuş bir gemideymişçesine berbat bulanıyordu.

"Galiba iyice üşüttün, grip oldun! Başka ne olacak ki? Unuttun mu geçen hafta ben nasıldım? Ateş, titreme. Üç gün yataktan çıkamadım, geçti hepsi. Hadi git evine. Durma. Yallah. Selvaggia baksın sana, iyileştirsin. Söyle ona, seni çarçabuk ayağa kaldırsın yoksa gebertirim."

"Hayır. Gitmek istemiyorum. Bu güzelim eğlence..."

"... Sen olmadan da katlanırız biz. Eğlence sürer."

"Özür dilerim..." diye mırıldanabildi Albertino.

"Hadi, kaldır kıçını, yallah. Yat biraz göreceksin yarın hiçbir şeyciğin kalmayacak. En iyi adamımın hastalanmasını istemem elbet. Önümüzdeki günlerde çok işimiz var...'

"Yarından tezi yok, çakı gibi olurum ben..." dedi ona gülümseyerek Albertino.

Jaguar ona sarılıp o tiranozor göğsüne sımsıkı bastırdı.

Talk pudrası ve ter kokuyordu.

"Bana bir iyilik yap. Mahzun'a uğra. Nasıl olsa yolunun üzerinde. Ona derhal o satıcı kıçı kırığını bulmasını söyle. O bilyeleri sıçtırmasını ve yerine oturtmasını söyle."

"Nasıl yani?"

"Nasıl olacak sence?" diye sırıttı köpekbalığı.

"Ah, anladım, peki."

Ne iyi yaptım! Ne iyi yaptım ona bir şey söylememekle, diye düşündü, biraz rahatlamıştı.

Mariarosaria'ya veda etti. Federica'ya gene övgüler yağdırdı. Roscio'ya da kendini iyi hissetmediğini söyledikten

sonra içinde paraların bulunduğu zarfı verdi.

Büyük salonu boydan boya geçtiğinde tören hâlâ sürüyordu.

Daha tatlıya bile sıra gelmemişti.

Soğuk ve açık hava biraz kendini toparlamasına yardımcı oldu.

Uğurböceğine bindiği gibi yola koyuldu. Üşüyordu. Midesinde bir şeyin kıpırdadığını hissediyordu. Müshil etkisini göstermeye başlıyordu. Dişlerini sıktı.

Jaguar yutmuştu pekâlâ.

Kuşkusuz o makarna tabağı, diye geçirdi içinden, *beni kurtardı.*

Şimdi bir, torbayı sıçmak kalıyordu.

Mahzun adına da üzülmüyor değildi. İndesit marka bir tabuta tıkılmış, solucanlara şimdiden yem olmuş birini aramak için bir sürü zaman yitirecekti.

Çılgınsın sen! diye düşündü sonra.

Mahzun bu iş için para alıyordu nasıl olsa.

Eve doğru, deli gibi gidiyordu. Gözlerinden yaş akıyordu.

Gaz verdi, hızlandı.

Güzel Palermo Pastanesi'nin önünde zınk diye durdu.

Uğurböceğini park edip koşarak içeriye girdi.

Güzel Palermo Pastanesi Sicilya tatlıları konusunda uzmandı. Bir taraftaki uzun tezgâhın üstünde, kekler, çörekler, kremalı ve limonlu pastalar. Diğer tarafta dondurmalı pastalar, dondurmalar ve soğuk tatlılar. Duvardaki bir mozaikte, bir eşeğin çektiği renkli bir araba.

Albertino tatlılardan yana bakmamaya çabaladı.

Tezgâhın arkasında Mahzun'un karısı Laura'yı gördü. Yusyuvarlak bir kadındı. Kır saçlarını bir filede toplamış. Küçük, altın çerçeveli gözlüğü burnunun ucunda. İş gömleği bembeyaz.

Bir çikolatalı pastaya krema sıkarak süslüyordu.

"Laura! Merhaba! Kocan nerede?"

Kadın gözlerini yaptığı işten kaldırdı ve onu tanıyınca gülümsedi.

"Albertino. Ne güzel... Franco laboratuvarda. Nasılsın?"

"İyiyim. İyiyim. Ya sen?" dedi Albertino telaşla.

"Eh, şikâyetçi sayılmayız... Çalışıyoruz. Selvaggia?"

"Evde."

Laura Capuozzo ve Selvaggia ikinci dereceden kardeş torunu oluyordu. O da Albertino'nun karısı gibi Sicilyalıydı. Palermo'dan.

"Neden hiç görünmüyorsunuz, ikiniz de? Bir telefon bile etmezsiniz hiç. Birkaç gün sonra Enrico diploma alıyor... Bize gelin, kutlama yapacağız!"

"Geliriz kesinlikle!"

"Hadi hadi oradan tembeller..." dedi pastacı kadın. Albertino'nun onu pek dinlemediğini görüyordu. Yerinde duramadığını.

"Çıkarken öperim seni..." diyen Albertino, pastaneyi laboratuvardan ayıran yaylı beyaz kapıları açtı.

Albertino kendini büyük bir yerde buldu. Bembeyaz taş döşeli. Ortada kocaman, çelik bir masa. Üstünde gene koca koca, çelik tepsiler. İçinde hamurlar. Bir tepsi henüz yapılmış Sicilya çöreği. Krema makineleri. Bir kenarda büyük taş fırınlar. Sonra seramik mutfak eviyeleri.

Düzenli, tertemiz.

Mahzun diye anılan Franco Capuozzo, bir tepsiye eğilmiş, pişireceği çörekleri diziyordu.

Altmış yaşlarında, kamburca bir adamdı. Sıska ama dipdiri. İki yusyuvarlak gözünün arasında, şahin gagası gibi kıvrık ve sivri uçlu bir burnu vardı. Yanaklarını ve çenesini seyrek ve bakımsız bir sakal kaplıyordu. Alnına yapışmış kapkara saçları ise onu yaşlı ve tüyleri dökülmüş bir kargaya benzetiyordu.

Gerçekten de tüm dış görünüşü, kalın sesi, telaşsız, sakin davranışları ve boyun eğmiş ihtiyar gözleri, onu yıkılmış birine, gerçekten de mahzun, yaşamla başı dertte birine benzetiyordu.

Ama bir kiralık katildi o. Son derece saygıdeğer. Mesleğinin tam bir ustası. Kandırılması çok zor biri. Yöntemlerinde kaba, ama sonuçlarda etkili. Kimsenin gözünün yaşına bakmazdı. Baş belası bir aynasız gibi peşine düşerdi senin, arkandan gelir ve sonra en beklemediğin bir zamanda Uzi'nin tüm fişekliğini belkemiğine boşaltıverirdi.

Hiç gösterişli değil. Hiç eğlenceli değil.

Şimdiyse burada, şu çörek tepsisine eğilmiş, kalın çerçeveli gözlüğüyle, boynuna bağladığı kareli mendiliyle, zararsız bir ihtiyara benziyordu.

O kaplumbağa kafasını kapıya doğru çevirdi ve Albertino'yu gördü. Gözleri büsbütün kapandı ve sırıttı.

"Yakışıklım!" dedi, hâlâ Sicilya kokan bir sesle. Sonra Albertino'ya yaklaştı.

İçtenlikle sarılıp öpüştüler.

"Tam da seni düşünüyordum, ne garip! Görüşmeyeli çok oldu. Ne diyeceksin bana?" dedi Mahzun. Onu gördüğüne sevinmişti besbelli.

"Özel bir şey yok canım... sana Jaguar'dan bir mesaj getirdim de..."

"Benimse sana anlatacak çok şeyim var! Enrico diploma alıyor" diyerek sözünü kesti.

"Biliyorum. Karın söyledi."

Mahzun, bir iskemle alıp Albertino'ya uzattı.

"Biraz otur, hadi. Sonra iş konuşuruz."

Albertino, çaresiz, oturdu.

Mahzun fırından bir tepsi çikolatalı bisküvi çıkarmıştı. Masaya koydu.

"Bir tane ister misin. Albertino? Çok güzeldir!"

"Hayır sağol. Midem pek iyi değil de."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Öyleyse sana bir paket yapayım. Selvaggia'ya götürürsün."

Niçin o gün herkes ona ille de bir şeyler yedirmek istiyordu sanki?

"Demek sonunda ailede bir üniversite mezunu olacak..." dedi Albertino.

"Evet, başardı bu işi... İyi bir çocuk o. Çok da çalıştı doğrusu."

"Nereden diploma alıyor peki?"

"Ekonomi ve ticarette. Öğrenimini gidip Amerika'da sürdürmek istiyor."

"Ama ne öğrenimini?"

"Ben de pek anlayamadım ya. Ekonomi işte. Bütçe filan, öyle şeyler..."

Mahzun, mutlulukla homurdandı. Oğlunun ne okuduğunu anlamadığını söylemekten sanki zevk alıyor gibiydi. Ancak çok bilgililerin, üstün kişilerin anlayacağı şeylerdi bunlar. Ona göre değil, hele hele Albertino gibi bir okumamışa göre, hiç değil.

"Mutluyum..." dedi gene kendi kendine konuşur gibi. "Gerçekten de mutluyum..." Sonra gene Albertino'ya bakarak "Enrico ile sen, yaşıtsınız, biliyor musun?" dedi.

Albertino pekâlâ biliyordu. Enrico'yla aynı okuldaydılar. Anımsıyordu. Bir yıl birlikte okumuşlardı. Şeytan çekici gibi bir şeydi. Tam anlamıyla bir inek. Öğretmenin her sorusunda hemen parmak kaldıranlardan.

"İtalya'nın en uzun ırmağı hangisidir?"

O yere batası el hemen havada.

Albertino ile arkadaşları onunla ne biçim dalga geçerlerdi. İnek! Öğretmenlerin kıç yalayıcısı. Hatta belki bir kez onu pataklamıştı bile. Sonra da Albertino çaktırılmıştı.

O çalışmazdı çünkü.

Onun bunun motosikletini çalar ve bilardo oynardı.

Şimdi bu Enrico Amerika'ya gidiyordu.

"Evet, biliyorum..."

"Ya sen? Senin niyetin nedir?"

"Nasıl yani?"

"Gelecekte ne yapmak istiyorsun?"

Ne biçim soruydu bu be? Sanki kilisede papazın karşısındasın. Sana, gözünü kırpmadan, yaşamın anlamını soran birinin.

"Ne bileyim ben... İşte. Her zamanki şeyler. Her gün yaptıklarımı yaparım herhalde."

Ona ne söyleyeceğini bilmiyordu. Şu yaşadığından değişik bir gelecek göremiyordu ki. Zaman zaman kendini sonsuzadek Jaguar'ın taşıyıcısı olarak kalacakmış gibi görüyordu. Kimi zaman da kendini bir patron, onun yerine geçen biri olarak hayal ediyordu. Bazen de bu mafya yaşantısından uzak. Zaman zaman düşünürdü onu da. Belki de bu yaşam için yaratılmamıştı. Sonra, gerçekten ne yapmak istediğini gördü.

Çok basit:

"Seyahat. Evet, güzel bir yolculuk yapmak istiyorum. Ben ve Selvaggia. Yalnız ikimiz. Biraz şöyle başımı dinlemek... Ama bir haftalığına değil. Daha uzun. Ne bileyim... iki üç ay. Onunla birlikte Karayipler'de bir adada. Sıcak bir yerde. Bana söylemişlerdi, kimi adalarda yerliler gibi kulübelerde yaşayabiliyormuşsun. Kumsalda uzanıyormuşsun. Balık tutuyor, güneşleniyormuşsun, ne bileyim..." diye kendini kapıp koyverdi Albertino.

Evet ya, hiç de fena olmazdı hani.

Mahzun'un dudakları garip bir sırıtışla büküldü, sonra alçak sesle dedi ki:

"Atlat onu! Onu atlatmalısın!"

"Kimi?"

Albertino kim olduğunu biliyordu pekâlâ. O değilse kim olacak?

"Jaguar'ı. Ondan kurtulmalısın. Birdenbire değil. Yavaş yavaş. Kendini göstermeden. Günden güne. Suyun yüzüne çıkmamaya bak. Ötekilerin arasına karışıp gizlenmeye. Sen dal içeri. Bırak başkaları çıksın su yüzüne. Sınıf birinciliğine soyunma."

"Peki ama neden?"

"Çünkü herif seni iliğine değin sömürür. Kahrolası bir asalaktır o. Görünmeyen pençeleriyle boğazına sarılır, seni tutsak eder. İstediği zaman da boğar seni. Ve eğer onun için vazgeçilmez biriysen, işine yarıyorsan, alçaklarla birlikte olursan, o zaman seni bir daha hiç koyvermez, peşini bırakmaz. Biliyor musun? Bunu biliyor musun?"

Albertino başıyla evetledi. Çok iyi biliyordu hem de. Ama bugüne değin istediği de hep buydu. Patron için vazgeçilmez olmak. Bu da pek çok nimetleri getiriyordu beraberinde. Albertino'nun hoşuna giden şeyleri.

Para. Güç. Sokakta saygı görmek.

Mahzun sözlerini sürdürdü:

"Ben Jaguar'ın bokunu temizlemekten bıktım usandım. Burada çalışmak, tatlı yapmak istiyorum karımla, pastane hiç de fena gitmiyor, ama o kahrolası piç beni tutsak almış bir kez. Kaçış yolum yok ki. Eğer çekip gidecek olursam adamlarından birine geberttirir beni. Hatta belki de senden bunu yapmanı ister. Sen ne yaparsın peki? Beni öldürmez misin? Nasıl öldürmeyesin ki? Ne duruma düşürüldüğümü anladın mı? O istediği sürece maşalık yapmak, öldürmek zorundayım. İşler kötü gidinceye ve biri, benden daha genç ve daha kötü biri de beni delik deşik edinceye değin. Sana.biur şey söyleyeyim mi?"

"Söyle."

"Korkuyorum. Artık bir zamanlarki soğukkanlılığımı yitirmişim. Kendimi toparlayamıyorum. Çok zorlanıyorum. Bir patlamayla altüst oluveren o korkaklar gibi olup çıktım ben

de. Ve geçen gün o orospu çocuğu bana ne dedi? Oğlunun Amerika'ya gideceğini öğrendim. Orada bizim ufak tefek işlerimizi de görebilir. Tehlikeli bir şey değil. Kimi insanlarla bağlantılar kurabilir. Anladın mı? O kahrolası, benim oğlumu da bu işlere bulaştırmaya kalkıyor. Yere batası pislik herif. Ona, Enrico'nun bambaşka bir yol seçtiğini söyledim. Oğlumu rahat bırakmasını. Onun benden değişik biri olduğunu. Hiç karşılık vermedi. Sadece yüzüme baktı."

Albertino'nun midesi bulanıyordu. Bağırsaklarını boşaltması gerekiyordu. Hemen. Ve bunu orada yapamazdı. Eve gitmek zorundaydı. Mahzun'un söylediklerinin, içini dev bir tirbuşon gibi oyduğunu duyumsuyordu.

Neyse ki telefon çaldı.

Mahzun yerinden kalkıp telefonu açmaya gitti. Telefonun yanındaki bir iskemleye çöktü.

"Buyrun! Bella Palermo Pastanesi" dedi resmî bir ifadeyle. "Evet... eveeet..."

Albertino fırsattan yararlanarak kalktı. Paltosunu iliklıyordu ki, buraya Mahzun'un saçmalıklarını dinlemeye gelmediğini hatırladı ve puflayarak yerine oturdu. Ona mesajı iletmek zorundaydı.

"Evet... Anladım... Evet, burada. Peki. Peki. Şimdi sana onu veriyorum" diye sözlerini noktalayan Mahzun, telefonu Albertino'ya uzattı.

"Kimmiş?"

"O!"

Albertino bayılacak gibi oldu. Robot gibi tuttu almacı.

"Evet. Buyurun?"

"Benim, Jaguar. Dinle, biliyor musun ne yapar boynuzlular, ha? Biliyor musun boynuzlular ne yapar?"

Konuşmuyordu, almaca kükrüyordu.

Ne istiyordu? Ne demek oluyordu bu soru?

"Bir daha düşünürler. Ve ben de bir boynuzluyum. Kahro-

lası bir rengeyiğinden de daha boynuzluyum ben. Sen gidince bir pirzola ısırdım. Biliyorsun ya pirzolaya bayılırım. Ama Mariarosaria'nın yaptığı pirzolaların tadını bilemezsin ki. Az yağlı, çıtır çıtır. Bak sana ne söyleyeceğim. Ama pirzolayı bir türlü yutamıyordum. İştahımı kesen bir şey vardı. Ne olduğunu anlayamıyordum. Sonra birdenbire zihnim açılıverdi. Sendin o. İştahımı kesen sendin. Senin suratın. Senin davranışların. Söyler misin bana, neden beni atlatmaya kalkıştın?"

Albertino'nun kafası bomboştu. Zifirî karanlık. Almaç, elinde kocaman bir kaya parçası gibi ağırlaşmıştı. Boğazına mantar tıkamışlardı sanki.

Ne demeliydi ki ona?

"... Beni kandırmaya kalkıştın ha? Beni? Seni oğluymuş gibi, hatta daha bile çok seven adamı?" diye bas bas bağırıyordu Jaguar. "Beni atlatmak istedin ha? Malı kendine alıkoymak istedin. Seni açlıktan kurtaran adamı soymak. Sana bir saygınlık veren adamı."

"Hayır... Hayır... Doğru değil."

"Kolay mı sanıyordun? Ama bunu yapmak için insanda basket topu kadar kocaman taşak olmalı. O da sende yok işte."

"Bırak da açıklayayım..."

"Kapa çeneni."

"Suç bende değil. Bir kaza oldu. Seni atlatmak istememiştim ki. Yemin ederim. Tanrı ne kadar doğruysa, söylediklerim de o kadar doğru..."

"Mahzun'u ver bana."

"Hayır, dur. Bir saçmalık yaptım, ama seni atlatmaya kalkışmadım ben. O adam benim işimi bitirmeye yeltendi asıl."

"Artık seni dinlemek istemiyorum. Mahzun'u ver bana."

"Hayır, yalvarırım. Bırak da açıklayayım..."

"Ver onu bana!" diye haykırdı sonunda Jaguar.

Albertino döndü ve Mahzun'u karşısında buldu. Uzi'sini kucaklamış ona nişan almıştı.

"Seninle konuşmak istiyor..." derken sözcükler ağzında eridi gitti.

Bir robot gibi, almacı kiralık katile uzattı.

Dizlerinin bağının çözüldüğünü ve kafasının kurşun gibi ağırlaştığını duyumsuyordu.

"Alo..." dedi Mahzun ve hemen ardından, "tamam..."

Albertino kiralık katilin gözlerine baktı. İçlerinde dünyanın tüm dertlerini, üzüntülerini ve pişmanlığını okudu.

Mahzun adı şu andaki kadar hiç yakışmamıştı ona.

Albertino, içine düştüğü o büyüden kendini çekip çıkardı, toparlandı. Birden, elini arkasına götürdü. Ama bunun sadece istem dışı yapılmış bir hareket olduğunu biliyordu, kendini koruma içgüdüsünün yarattığı bir davranış. mantıksal bir davranış değil.

Magnum 44'ü yoktu.

Bir kenar mahalle barının berbat tuvaletinin sifonunun içindeydi tabanca.

Dondu kaldı.

Ter bastı.

Kiralık katil ateş etti. Telefon hâlâ elinde.

Dört kez.

Mermiler Albertino'nun karnına gömüldü. Biri mideye, ikisi bağırsaklara ve biri, hepsinin en öldürücü olanı karaciğere.

Albertino bir an sendeledi, öne mi arkaya mı yığılacağına karar veremiyormuş gibi. Bir an tahta gibi kaskatı kesilmiş bacaklarının üstünde sallandı ve sonra yana, tatlı tezgâhına doğru devrilip kafasıyla parçaladı onu.

Mahzun ona doğru eğildi ve almacı, krema ve kana bulanmış kulağa yaklaştırdı.

"Neden atlattın beni? Neden? Neden..."

Albertino artık bir şey duymuyordu.

Hiçbir şey.

Acı bile.

Belki de yalnızca, o gün için ilk kez, yeni bir kurtuluş duygusu.

Huzur.

Yerdeydi ve çörek dolu tepsilere bakıyordu. Renklerine. Bademin yeşili. Kaplama şekerin beyazı. Kiraz şekerlemesinin kırmızısı. Çok, çok güzeldi hepsi.

Düşüncelerine kendi de şaştı.

Küçücük düşünceler.

Hep, ölmekte olan birinin büyük şeyler düşündüğünü sanırdı. Terk ettiği yaşam kadar büyük şeyler. Gel gör ki o, kafasında şu aptal tatlılarla ölüyordu işte.

Oysaki, dondurmalı pasta bile sevmezdi.

Bir gölge düştü üzerine. Ağır ağır başını çevirdi. Ağzında kan tadı.

Mahzun bakıyordu.

Albertino ona gülümsedi. Artık bedeni yoktu. Akışkan ve kıvamsız ve sıcak bir denizdeydi. Pastadan, çörekten ve profiterolden yapılma bir gökkuşağının içinde.

Midesindeki o kahrolası bilyeler yüzünden olmalıydı. Şimdi gerçekten açılmışlardı.

Hiç kuşku yoktu.

Mahzun'un Uzi'yi ona yönelttiğini gördü.

Ama umursamıyordu.

Gözlerini kapadı ve bir an için Selvaggia'yla tropiklerdeki adadaydılar.

Kafası paramparça oldu.

Kâğıt ve Demir

Kâğıt

Oldukça değişik bir sabahtı. Belki kentin üstüne çökmüş olan o kurşunî kıpırtısız örtü yüzünden, belki de sadece berbat bir yatakta uyumuş olduğum için. Bilmiyorum. Tek gerçek şu ki, işime her zamanki saatte gittim.

O dönemde belediyenin ikinci bölgesinde çalışıyordum ve gün boyu boş boş oturuyordum. Yapılacak iş vardı ama ben hep kaytarmanın, olmadık görevler uydurup bir yerlere gitmenin yolunu buluyordum.

Fare yok etme ve mikroptan arındırma bölümünde çalışıyordum.

Eğer evinizi pire sarmışsa, ayak bileklerinize değin kımıl kımıl çorap gibi simsiyah, sarmışsa, bizi aramaktan başka çareniz kalmamış demektir. Eğer kileriniz fare kaynıyorsa, ve tuvaletinizden yukarıya fino köpeği kadar iri sıçanlar çıkıyorsa, hemen gelir ve onlara savaş açarız.

Kısacası, o sabah işe her zamankinden daha zoraki geldim. Evde kalmak istiyordum. Arkadaşımın uçağı saat 11:30'da inecekti ve ben de 11 dolaylarında dönüp rahatça hazırlanabileceğimi hesaplamıştım. Girer girmez güvenlik görevlisi Franco'yu gördüm, bekçi kulübesinde oturmuş, hademe Carmela'yla pişpirik oynuyordu. Her sabah aynı olay. Hep de kaybederdi.

"Hey Coluzza, Michelozzi seni arıyor" dedi güvenlik görevlisi, gözlerini kâğıtlardan ayırmadan.

"Ne istiyormuş?"

"Ne bileyim ben..."

Puflayarak asansörü çağırdım.

Bilmeyenler için söylüyorum: sanırım hiçbiriniz böyle bir herifi tanımak talihsizliğine uğramamışsımzdır, baş belasının tekidir kendisi. Benim amirimdi ve aklına esince sesi kısılıncaya değin, tükürükler saçarak haykırır, kıpkırmızı kesilirdi.

Tam anlamıyla Tanrı'nın belası bir herif işte.

Michelozzi'yi odasında buldum ve ne istediğini sordum. Koltuğuna kurulmuş, karısıyla telefonda konuşuyordu. Oturmamı işaret etti. Oturup bir sigara yaktım...

"Biliyorsun makarnayı sarmısaklı yapmayın bana, o Filipinli kadın sarmısağı dolduruyor... Ama ben insanlarla konuşmak zorundayım... Bana daha hafif bir şey yaptır, mantarlı ve salçalı makarna..."

Sonunda telefonu kapadı.

Mantarlı ve salçalı makarnanın hafifliği konusunda onu sorguya çekmek isterdim ama sadece sordum:

"Ne var?"

"Beni iyi dinle, Coluzza. Bugün Noschesi ile Ferri'ye yardım edeceksin. Görülmesi gereken belalı bir iş var. Bak, Coluzza eğer kaytardığını duyacak olursam, başına öyle bir iş açarın ki hayal bile edemezsin. Uyarmadı deme."

"Patron, kızma hemen. Bir söz yeter, ikisi fazla. Merak etme, bana bırak sen."

Söverek çıktım. Fena kapana kıstırılmıştım. Elveda at yarışları. Elveda arkadaşım. Her zamanki gibi, gidip, postu Roma'nın İncisi adlı bara sermiş olan Noschesi ile Ferri'yi buldum. Bir yandan kahve içiyor, bir yandan Lazio takımından, kulübün borçlarından ve önemli maçtan konuşuyorlardı.

"Hey Ferri, bugünkü, ne denli önemli bir iş ki, Michelozzi bana söylemek için zahmetlere girdi?"

Ferri on yıldır fare yok etme bölümünde çalışıyordu ve her-

kesçe biraz da şef olarak kabul edilirdi. Kupkuru bir adamdı, uzun beyaz saçlı, bacakları çarpık, elleri kocaman ve şiş karnı kazağından pırtlamış, pantolonun üzerine sarkan biri. Burnunun üstündeki iki iri ben, gözlerini topluiğne başı kadar küçük gösteriyordu.

"Noschesi'yi bilirsin, telefona o yanıt vermiş."

Noschesi arkadaşımdı. Kardeş gibi. O dönemde sık sık birlikte çıkardık. Akşamları gidip San Lorenzo'da bilardo oynar, Capannelle'de bahse girerdik.

"Monte Sacro'da bir siteden aramışlar. Bir kocakarının yaşadığı daireden hayvan sesleri geldiğini söylemişler."

"Pekâlâ. Gidelim. Ama hemen gidelim, elimizi çabuk tutarsak arkadaşa yetişebilirim."

Bölge müdürlüğünün emrimize verdiği güçlü araca, bok rengi Panda'ya bindik ve trafik karmaşası içine daldık.

Yarım saat sonra, mahalleye özgü, ellili yıllardan kalma apartmanların birinin önünde indik. Silahlarımızı yüklendik: DDT tüpleri omuzlarımızda, alevsaçarlar koltuklarımızda, gaz maskeleri şapka gibi kafamıza geçirilmiş, sırtımızda çantalarımız. Antreye girdik. Kapıcı bizi görür görmez karşılamaya koştu.

Yaşlı bir kadın ve oldukça kiloluydu, kapıcıların çoğunluğu gibi, ayağında gümüş rengi botlar vardı.

"Ah, gelebildiniz sonunda. Artık baş edemeyeceğim. İyi ki geldiniz. İyi ki geldiniz. Artık dayanamıyorum, bu apartmanda ne zaman bir şey olsa herkes bana çıkışıyor. Ben Tanrıymışım gibi."

Bu kadın cadalozun tekiydi.

Ferri her zamanki soğukkanlılığıyla ona sorumluluğunu hatırlattı.

"Bayan?"

"Ne demek bayan... Ha, adımı öğrenmek mi istiyorsunuz? Delfina."

"Bayan Delfina. Neler olduğunu bize anlatır mısınız?"

"Anlatayım peki. C Blok üçüncü katta aklı başında olmayan biri oturur. Zavallı Kontes Serpieri. Bu kadın on yıl önce acı bir tren kazasında, herhalde 1983'te Viterbo'da olan kazayı hatırlarsınız, aklını kaçırmıştı, kocası Kont GianFranco Serpieri, yirmi sekiz yaşındaki kızı, bir de genç...

"Tamam tamam, kontesin yaşamını, ölümünü ve mucizelerini dinleyecek değiliz. Sadede gelelim. Ne oldu?"

" Peki peki. Zavallı kadın, kazadan sonra aklını kaçırdı. Zıvanadan çıktı. Onu hep pasaklı, üst baş kir içinde görüyorduk. Sonra bir alışkanlık edindi. Eve çöp getirmeye başladı, bir süpermarket arabasıyla çevrede dolaşıyor, çöp kutularını karıştırıyordu. Vazgeçirmeyi denedik, ama yapacak bir şey yoktu. Kilolarca gazete, süprüntü. Hepsini alıp eve getiriyordu. İçeride bir sürü de kedi var. Kiracılar yakınıyor ama ev kendinin ve içeride ne isterse yapabilirmiş, polis bize öyle dedi. Bir haftadır dairesinden iğrenç bir koku çıkmaya başladı, bütün merdivenlere yayıldı ve diğer dairelerin içine sızdı. İnsanlar öfkeden çılgına döndüler. Hırslarım benden çıkarıyorlar. Kapıya vurdum vurdum kimse açmadı. Herhalde ihtiyar, dairesinde cızlamı çekti. Gidip bakmalısınız."

İşte durum buydu.

Çirkin hikâye.

Nedense bir iki aydır da başıma sadece böyle çirkin olaylar geliyordu.

Noschesi karşı çıkıyor, bunun polisin, güvenlik güçlerinin sorunu olduğunu söylüyordu.

Haklıydı da. Ferri sadece dedi ki:

"Hadi hadi, yakınmayın. Bunu siz Michelozzi'ye anlattınız mı?"

C Blok bisikletle dolaşan ve elim sende oynayan bir sürü çocukla dolu bir avlunun dibinde, tek başına, kapkara, harap bir halde dikiliyordu.

Bayan Delfina önümüze düştü.

Merdiven karanlık, dimdik, döne döne tırmanıyordu.

Basamaklara yöneldik, yukarı çıktıkça havayı giderek dayanılmaz bir koku dolduruyordu, insanın boğazını tırmalayan, başını döndüren tatlımsı, boğucu bir koku.

Noschesi berbat durumdaydı, bozuk plak gibi yineliyordu durmaksızın:

"Ne iğrenç koku, ne iğrenç koku."

Zili çaldık.

Çıt yok.

Vurduk. Çıt yok.

Seslendik:

"Kontes Serpieri! Kontes Serpieri, açın! Açın lütfen..."

Çıt yok.

"Kıralım şu kapıyı. Noschesi, ver şu çekici bana" dedim puflayarak.

Şu lanet olası kapı açılmak istemiyordu bir türlü. Kaya gibi sağlam. Gebermeden önce ihtiyar cadı tüm kilitleri kapatmış olmalıydı. Üç kişi birden asılınca kapı yavaş yavaş kasadan ayrıldı. Son bir gayretle abandık, büyük bir gürültüyle devrildi.

Berbat bir ölüm kokusu çarptı suratımıza.

Çürümüşlük kokusu, dağılan et kokusu.

Noschesi iki büklüm oldu ve oracığa, sahanlığa Roma'nın İncisi'nden kapuçino, aperitif ve bir mantarlı sandviç kustu.

"Maskeleri takın" dedi Ferri.

Hemen geçirdik. Kapıcı kadına uzak durmasını işaret ettik. Ferri ve ben. İkimiz birden, tüpler sırtımızda, birlikte girdik içeri. Noschesi de elinde alevsaçarla arkamızdan.

Önümüzde uzun, karanlık ve yüksek tavanlı bir koridor açılıyordu.

Kadının kim bilir nicedir biriktirdiği gazeteler tavana değin yükseliyor. Üst üste. Sararmış ve zamanla, tozdan adeta kabuk tutmuş.

Yığın yığın. Küme küme. Tepeleme. Kâğıt dağları.

İhtiyar kadın arada daracık bir geçit bırakmıştı. Geçit, yığınların arasından kıvrıla kıvrıla gidiyordu. Birden dayanılmaz bir klostrofobiye kapıldım, bu gazete yığınları üzerimize devrilecek olsa, altında gömülür kalırdık.

Böyle, birbirimizin arkasından, yarı karanlıkta, soluğumuzu tutarak ilerledik. Bir zamanlar bir salon olması gereken büyük bir odaya girdik.

Şimdi bir çöplük olmuştu burası.

Süprüntüler, çöp torbaları, organik artıklar sert, kaygan ve yağlı bir zemin oluşturuyordu. Yağ ya da benzer bir şey duvarlara bulaşmıştı. Yırtılmış çöp torbalarından çürümüş meyve kabukları, kokuşmuş yemek artıkları kim bilir ne kadar zaman önce verilmiş şölenlerin kalıntıları fışkırıyordu.

Besili hamam böcekleri hiç tedirgin olmadan ortalıkta dolaşıyordu.

"Ben tüm bunları ateşe veririm! Hepsini yakalım hemen" dedi Noschesi panikle haykırarak.

"Dur bakalım Noschesi, burası ateş alırsa korkunç bir şey olur. Parioli'den bile görülecek bir yangın çıkar sonra" dedi Ferri.

"Daire fena değil. Eşyası güzel! Kutlarım! Kontes nerede! Gidelim de saygılarımızı sunalım" dedim ben de. Kim bilir nerede gebermişti iğrenç kadın.

Kim yaşayabilirdi ki bu cehennemde, bu, dışkıyla şişmiş ceset bağırsağında?

Salonu geçip ikinci bir odaya girdik.

İşte orada gerçekten fenalaştım ben. Orada midemin allak bullak olduğunu, çileden çıktığını, büzüldüğünü ve çılgın gibi kasıldığını hissettim. Orada, yediğim kahvaltımın, dönmemek üzere, yemek borumdan yukarı çıktığını hissettim.

Yerde, büyük bir ayaklı kristal abajura bağlanmış kedi cesetleri, vıcık vıcık leşleri, kokuşmuş kalıntıları vardı. Geber-

miş, kokuşmuş yüzlerce kedi. Asılı olanlardan yağlı ve renksiz bir sıvı, damlıyordu.

"Gidelim buradan Coluzza. Boş verelim."

Ferri beni, içine düştüğüm sersemlikten çekip çıkardı. Bu oda insanın üzerinde garip bir etki yaratıyordu.

Yarı karanlık, inanılmaz sıcak, kapalı perde aralıklarından, içeri, o asılı kedilerin üzerine bıçak gibi sızan güneş ışınları ve maskeye karşın gene de dayanılmaz pis koku, gariptir, yüreğimi çok farklı bir huzurla doldurmuştu.

Sağlıksız bir huzurdu bu.

Bu doğadışı sessizlik beni büyülüyordu.

"Evet, gidelim, uzaklaşalım buradan" dedim kendimi toplayarak.

"Hadi gayret. Kahrolsun. Ne yapıyorsunuz siz? Kıpırdayalım. Bu cehennemden atalım kendimizi dışarı" diye bas bas bağırıyordu Noschesi de. Gerilmiş bir sinir yumağına dönüşmüştü.

Ama ben, o zavallı kadına ne olduğunu görmek istiyordum. O zavallı kadının böceklerin kemirdiği cesedini görmek istiyordum. Gördüklerim yetmiyordu bana.

Uğursuz, pis bir merak bu, yaşamımın kimi dönemlerinde, çevremdeki baskılara hiç aldırmadan ille de direnmeye, uyarılara boş vermeye beni iten bir merak. İşte bu kez de bu merak içimi kemiriyor, kulağıma, ille de ihtiyar kadını görmem gerektiğini fısıldıyordu. Öyle sanıyorum ki o sırada Ferri de aynı duygular içindeydi.

"Kontes nerede acaba?" dedim. "Ben görmek istiyorum nerede olduğunu."

"Coluzza, cehennemin dibine git sen. Her zamanki aptallığını yapma. Gidelim buradan hemen, ne bekliyoruz?"

Noschesi ısrarla beni kolumdan çekiyordu. Kendimi kurtardım ve Ferri'ye sordum:

"Arayalım mı onu?"

"Evet, arayalım."

Şu ölü kedi denizinden geçip mutfağa girdik. Aynı görünüm.

Deli kadın mutfağın bir köşesinden ötekine ipler germiş ve üstüne kurutulacak çamaşır gibi, o zavallı kedilerin renksiz bağırsaklarını, kahverengi ciğerlerini, kıpkırmızı iç organlarını asmıştı. Kasap dükkânı gibi. Bu alışılmadık çamaşırları asarken de bir tür sıra gözetmişti. Zemindeki taş pıhtılaşmış kandan vıcık vıcıktı.

Oradan öteki odalara geçtik.

Banyodaki klozet kaldırılmıştı. İçinde kedilerin mumyalaşmış bacaklarının göründüğü bir kara delik kalmıştı sadece. Küvet de kahverengi, yapışkan bir sıvıyla doluydu.

Sonra da çöpler. Gazeteler. Ağır koku.

Noschesi arkamızdan geliyor ve için için sövüyordu.

Karanlık bir koridora girdik. Dipte aralık bir kapı vardı. Yaldızlı bir ışık demeti çıkıyordu kapıdan.

"Kalan son oda bu. İçeride olmalı" dedi Ferri bana kapıyı göstererek. Çekingen adımlarla yaklaştık, gırtlağımızda bunca zaman tuttuğumuz bir dehşet yumrusu.

Hiç ses yok.

Sadece maskelerin içine hapsolmuş soluklarımız.

Kapıyı açtım.

Oda genişti. Yatak odası. Güneş, perdelerden, sıcacık içeri giriyordu. Süprüntüler. Gene gazeteler. Odanın ortasında koskocaman bir karyola.

Kadın oradaydı.

Gazetelerle, paçavrayla, çürümüş meyveyle dolu o koskocaman, iki kişilik yatağın ortasında büzülmüştü.

Yaşıyordu!

Orada öyle dertop olmuştu ve bir şey yiyordu: gazete. Elleriyle yırttığı kâğıt parçalarını ağzına tıkıyordu. Küçücük bir sincap.

Saçları bembeyaz, karmakarışıktı, çırılçıplaktı. Tavşan gözleriyle bize bakıyor ve yiyordu. Soluk soluğaydı.

Bedeni, inanılmaz, doğal olmayan bir beyazlıktaydı. Garip bir beyazlık, gazete kâğıdı beyazı. Pis, hafifçe sararmış. Derisi buruş buruştu. Sanki dövme yapılmıştı, sonradan bunun, bunca zamandır basılı kâğıt yiye yiye mideye indirdiği onca kurşundan, onca mürekkepten ileri gelmiş olacağını düşündüm. Bedeninin her santimetrekaresini, milyonlarca harf, sözcük, ilan, makale, Roma olayları kaplamıştı. Kollarda, bacaklarda, avuçlarda. Her yerde a'lar, b'ler, c'ler, rakamlar, kesme işaretleri, noktalı virgüller basılıydı.

Yaklaştım.

O hemen karyolanın dibine çekildi. Korkmuştu. Titriyordu.

"Merak etme. Buraya sana yardıma geldik. Korkma."

"Coluzza. Geri dön. Birini çağıralım" dedi Ferri arkamdan.

"Evet, akıl hastanesinden birini..." diye ekledi Noschesi.

Oralı olmadım. Onu daha iyi görmek istiyordum. Acaba bu sözlerin mi etkisi oldu ona böyle yaklaşmamda, bilmiyorum.

Usul usul yaklaştım, dehşetten çılgına dönmüş bir yabanî hayvanı yakalamak ister gibi. Adım adım, sert davranışlarda bulunmamaya özen göstererek.

"Sakin ol. Sakin ol."

Bir iki metre yakınına geldim. Ne yapmak istediğimi bilmiyorum, belki sadece ona dokunmak, ona sarılmak, bu karabasandan çekip çıkarmak. Ben bir adım daha atar atmaz kaçtı. Kalkıp çıldırmış gibi odanın içinde koşmaya, zıplamaya başladı çöpleri uçurarak.

"Yakalayın onu" diye bağırdım.

Kadın da bağırıyordu. Kızışmış kediler gibi, bir tür boğuk miyavlama sesi çıkarıyordu.

Ferri onu durdurmayı denedi, ama boşuna. Ellerinden kayıp kurtuldu. Noschesi de onu yakalamaya çalıştıysa da, başaramadı.

Çevikti. Hışımla koridora dalıp gözden yitti.

"Kayboldu" dedi Ferri.

"Tamam. Biz yapacağımızı yaptık, denedik. Memnun musunuz? Hadi şimdi çekip gidelim buradan, kahretsin."

Noschesi artık dayanamıyordu. Çocuk gibi tir tir titriyordu.

Gene koridora daldık, o karanlık bağırsağa.

Bu kokudan, dövmeli ihtiyardan ve bu ev içi kasaplığından yorgun düşmüştüm.

Ceketimin binlerce cebi içinde çakmağımı bulmaya çalıştım. Yok. Bu arada Ferri boğazlanan bir domuz gibi haykırıyordu kulak tırmalayıcı bir sesle. Noschesi de paniğe kapılmış, bağırıyordu.

"Nen var?" diye sordum Ferri'yi yerden çekip kaldırmaya çalışarak. Bir bacağından tutunca vıcık vıcık geldi elime, kot pantolonunun kumaşı ıpıslaktı.

Kan.

"O cadı beni yaraladı. Beni bıçakladı. Baldırımı yardı. Beni gebertti."

Onu sürüklemeye başladık. Durmadan sövüyordu. Mutfakta kedi cesetlerinin arasından kendimize yer açıp geçtik.

Sonra gene, bu kez sıra Noschesi'deydi.

Sadece bir gölgenin buzdolabının arkasından fırlayıp hızla geçtiğini ve gözden yittiğini görebildim. Sonra kaybettim.

Noschesi dizüstü yere çöktü inleyerek.

Bir eliyle kolunu tutmuş, sıkıyordu. Ceketini ve kazağını bir ağız gibi açan bir kesik. Kıpkırmızı kan akmaya başlamıştı bile.

"Kahrolası cadı. Ne yaptı bana be?"

"Gebert onu. Gebert onu" diye yattığı yerde uluyordu Ferri.

"Sakin olun. Sakin olun." dedim. Onları yatıştırmaya çalışıyordum.

Düşünemiyordum. Hiçbir şey yapamıyordum.

"Gebert o orospuyu! Coluzza" diyordu Ferri ağlayarak.

"Onu asıl ben geberteceğim. Görürüz bakalım..." diyen Noschesi, alevsaçarın tetiğini indirdi.

Namludan küçük, mavi bir alev çıktı. Noschesi ayağa kalktı.

"Dur Noschesi. Aman Tanrım! Saçmalama" dedim ama iş işten geçmişti. Ardından ben de salona daldım.

İhtiyar kadın bir köşeye sinmişti.

Kedi leşlerini alıp alıp Noschesi'ye fırlatıyordu. Bir elinde ustura vardı.

Görüntüsü etkileyiciydi. O gazeteden derisi kana bulanmış, koskocaman kırmızı lekeler oluşturuyordu.

Noschesi alevi artırdı.

"Dur. Dur. Hayıııır. Tanrım!" diye haykırdım.

Geç kalmıştım.

Noschesi alevsaçarın kolunu büsbütün indirdi ve ihtiyarın üzerine koskocaman bir alev dili saldı, onu sarıp sarmalayan bir alev dili.

Geri çekildim. Ve kadının yanışını seyrettim.

Derisi buruşarak yanmadı, etleri kızararak yanmadı.

Hayır, bir kâğıt gibi yandı, koskocaman bir alev dili içinde.

Buruştu, buruştu, karardı, toz olup dağıldı. Onu kavuran alevlerin içinde kül olup döne döne havaya yükseldi.

Yanan yalmzca bir gazeteydi.

Sonra tüm daire alev aldı. İtfaiyeciler geldi ve bizi dışarı çıkardılar.

Demir

Eveeeeet, yine beni öldüreceksin böyle, eveeeeet, durma, geliyorum. AAAHHH.

Videoyu kapattım.

Televizyonu kapattım.

Et. İnanılmaz büyüklükte erkeklik organları. Ereksiyonlar. Ter. Mermi atışı gibi boşalmalar.

Tüm bu cinsellik kafamın içinde dönüp duruyor ve beni fırtınaya tutulmuş karga sürüsü gibi altüst ediyor.

Bu kasetler beni bitiriyor ve yorgun düşürüyor.

Artık sadece her gün mastürbasyon yapmak için bir başlangıç töreni oluyor bunlar.

Önce kasetleri seyrediyor, sonra mastürbasyon yapıyorum.

Film sadece meze işi görüyor. Beni uyaran filmler artık gerçeklik gücünü yitirmiş, soyutlaşmış, fizikötesi, karmaşık ilkelere dönüşmüş.

İyi ve kötü, yaşam, üreme, DNA'nın çiftleşmesi, ölüm, Tanrı.

Ama bugün, daha dünyevî bir şeye gereksinim duyuyorum.

Bedenimin içinde bir bedenin kıpırdandığını hissetmek istiyorum.

Elimden başka bir şeye boşalmak istiyorum.

Spermlerimin tuvaleti boylamasını istemiyorum.

Bacaklarını kıpırdatan bir şeyin içine ölmek istiyorum.

Evin içinde kararsız, dolandım.

Sadece kafamın içinde kötülük güçlerinin eline düşmüş yabanîler gibi dönüp duran o yaman isteği yatıştırmaya karar verdim.

Bir duş aldım.

Su bedenimden kayıyor, pırıl pırıl çizgiler halinde dökülüyor ve bu da beni yatıştıracak yerde büsbütün kızıştırıyor.

Çaresiz, ihtiyar bir maymundan başka bir şey değilsin sen.

Duşta benimle birlikte, beni öpen, bana dokunan, en sıradan bir porno filmde olduğu gibi, inanılmaz göğüslerini bana gösteren kadınlar var. Memeleri koyu renk, dev boyutlu ve müthiş şişmiş kadınlar.

Aşırı büyümüş meme bezleri. Etten balonlar. Silikonla şişirilmiş yarın dünyalar. Yeter.

Giyindim.

Bir tomar para aldım. Tüm ışıkları söndürdüm.

Sokağa çıktım.

Hava soğuk.

Krom rengi FİAT arabama bindim ve yola çıktım.

Roma'da yeraltını delik deşik etmiş altgeçitlerde deli gibi gidiyorum. Hiç kıpırdamayan, isteksiz, pinekleyen trafiğe giriyorum.

Klakson çalarak Parioli Mahallesi'ne geliyorum.

Cola di Rienzo'dan.

Tiber Irmağı boyunca.

Erkekliğim uyanıyor gene. Tanrı'ya şükür demek ki o başbelası sevişme isteği gene belirli bir düzeye inmekte. Yoksa tehlikeli olabilirim ben.

Sonra Olimpiyat yoluna giriyor ve saatte 150 basıyorum. Ezelî rakip metalik bir Golf GTİ'la kapışıyorum. Onu parçalıyor, un ufak ediyor, sıfıra indirgiyorum, 128 beygiri hızlandırarak.

Sağa sapıyor ve Olimpiyat köyüne varıyorum.

Saat akşamın dokuzu ve et pazarı açılalı epey olmuş. Büyük, ağaçlı park yerinde sıralanmış on bin arabanın arasına giriyorum.

Arabaların içinde sinmiş, genç tosunlar haykırıyor ve gözlerinden yaşlar gelircesine gülerek ve birbirlerini dirsekleyerek kışkırtıyorlar, Sonuna değin açılmış stereo'lar. Diğer arabalarda ise benden daha çekingen yalnız erkekler var, araba camlarını indiriyorlar.

Aranılıyor, soruşturuluyor, bağlantı kuruluyor.

Sonra o baş belası röntgenciler var, ihtiyaç duydukları şeyi satın alamayan.

Sadece bakmayı bilirsiniz siz, aptallar.

Brezilyalılar kenarda, çıplak, uzun boylu, yüzsüz. Garip. Son derece güzel yaratıklar bunlar. Gülüyor, şakalaşıyor, soğuktan hiç mi hiç korkmuyorlar.

Kürkler.

Boncuk ve taşlarla süslü donlar.

İğne topukları, uçuk sarı saçlarıyla, kadın olmuş bir erkek, başım arabamın camından içeri uzatıyor. Dev gibi bir adam. Geçmişte başka işler yapmış herhalde, koskocaman elleri var.

İhiyacı olan her şeyi bende bulmuş gibi bakıyor bana.

"Güzel bir akşam" diyor.

"Güzel bir akşam" diyorum.

"Adın ne senin, yakışıklı esmer?"

"Mario."

"Merhaba Mario."

"Peki sen kimsin?"

"Margot."

"Eğlenmek ister miyiz?" diye soruyor gene.

"Ne kadar?"

"Senin için az sayılır."

"Ne kadar?"

"Ağızla yetmiş, gerisi yüz."

"Sen hırsızın tekisin, Margot" diye gülüyorum ben.

"Ama ben seni zevkten öldürürüm." Öyle, arabaların arasında, ne yapacağıma karar verememiş, kalıyorum.

Bakıyorum. Çekip gidiyorum.

Erkekten dönmeler arasında bir kavga çıkmış, birbirlerine çantalarla vuruyorlar, tükürüyorlar, itişiyorlar, bağrışıyorlar.

Kuduz kancıklar.

Bir tanesi var ki, hiç korkmadan göğsünü şişiren, şaşırtıcı

irilikteki iki küreyi sergiliyor.

Her defasında aynı hikâye.

Hep sonu kavgaya varır.

Polis arabası geliyor.

Karanlıkta mavi ışık yanıp sönüyor.

Polisler, onları ayırmaya çalışırken bir yandan da gülüyorlar, bırakıyorlar berikiler bağırıp çağırsın, ağlasın.

İlerliyorum.

Şehir içi trafiğin yığıldığı büyük bir caddeyi geçip zenci orospuların kol gezdiği yan sokaklara sapıyorum.

Hoşuma gidebilecek bir tane bile bulamıyorum.

Beğenmiyorum hiçbirini.

Hepsi çirkin, kötü giyimli, orospu işte. Hiç olmazsa Brezilyalılar, kışkırtıcı, aşırı olmayı biliyorlar.

Sonuç olarak, bir dönmeyle de, bir zenciyle de kemik kemiğe gelmek istemiyorum ben.

Nedir istediğim peki?

Genç, beyaz bir kız istiyorum. Deneyimi çok değil, ama usta. Hem uzun boylu hem alçak. Hem kışkırtıcı hem utangaç.

Uzaklaşıyorum.

Biraz daha gidiyorum.

Arabayı geniş çevre yolunda koyveriyorum. 120, 140, 160.

Eve böyle, tatmin olmamış dönmek istemiyorum.

Biraz daha gidiyorum.

Stereo Donatella Rettore'nin son şarkısını haykırıyor: "Özellikle Geceleri."

Galiba sonunda Roma-Aquila yolunu boylayacağım.

Orada arabayı düzlüğe çekebilirim. Sonra yol üstünde bir lokantada durur, bir şeyler yerim.

Tam çevre yoluna girmek üzereyken yolun karşı tarafını arşınlayan bir orospu görüyorum.

Böyle bir farenin ne işi var ki, Casilina yolunun on ikinci kilometresinde?

Bir U dönüşü.

Asfaltta lastiklerin gıcırtısı.

Yanaşıyorum.

Aklım başımdan gidiyor o anda.

Yirmi yaşlarında kadar olmalı. Kısacık siyah saçlı. Uzun boylu ve zayıf. Kırmızı jarse bir kazağın altında güzel memeler. Meme uçlarını görebiliyorum. Koyu mor ruj sürülmüş dudakları dolgun. Burun küçük. Siyah bir mini etek ile koyu kırmızı çorap giymiş. Siyah deri pabuçları var.

Camı indiriyorum.

O, bir şeyi kolaçan edermiş gibi çevresine bakındıktan sonra isteksiz adımlarla bana yaklaşıyor. Elleri kot ceketinin cebinde. Çiklet çiğniyor.

"Delisin sen. Ne kadar istiyorsun?" diye soruyorum stereo'nun sesini kısarak.

"Bilmem ki" diyor kararsız. "Çok değil."

Sözcükleri biraz uzatıyor.

"Çok değil, ne kadar?"

"Sence benim gibi biriyle yatmak ne kadar eder ki?"

Cama dayanmış. Heyecanlı ama aynı zamanda yorgun görünüyor.

"Şey, ne bileyim?"

Beni gafil avlamıştı. Bana göre fark etmez. Diyorum ki:

"Yüz elli, bir de senin fiyatın."

Biraz düşünüyor. Gözlerini havaya kaldırıyor ve alnını kırıştırarak içinden hesap yapıyor sonra diyor ki:

"Tamam. Bineyim mi?"

"Vitese takıp gazlıyorum.

"Elbette. Bin bin."

"Güzel araba!"

"Teşekkürler. Nereye gidiyoruz?"

"Dümdüz devam et."

Böyle bir süre ilerliyoruz. Trafik fena sayılmaz, yeterince

akıyor. Şehir seyrekleşiyor, kayboluyor. Yerini yoksul ve kendi haline bırakılmış kırsala, koca koca tuvalet, fayans ve alüminyum çerçeve tesislerine bırakıyor.

"Müziği değiştirebilir miyim?" diyor bana.

Laura Pausini'nin son parçasını dinliyorduk, Sanremo'dakini.

Ceketinin cebinden bir kaset çıkarıyor.

Radyoya takıyor.

Berbat rock. Ağır metal.

"Nedir bu?"

"Mezarcılar."

"Güzel şamata, doğrusu."

Elimi bacaklarının arasına koyuyorum, oralı olmamış görünüyor.

Bacaklarını açmıyor.

Yol kenarlarında güzel, boş alanlar görüyorum park edebileceğimiz.

"Duralım mı?" diye soruyorum sonra, araba kullanmaktan biraz yorulmuşum.

"Bak, üç yüz metre sonra sağa sapan bir sokak var. Oraya gir."

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Evime."

"Evine mi?"

Kahrolsun. Nasıl bir işe girdim ben? Arabada yapacağız sanıyordum, oysaki beni bir dam altına sokacak, bir yatağa.

Kocaman.

Sağa sapıyorum.

Delik deşik, çamurlu bir yola giriyorum.

Hem arabamı kirletiyorum hem de arabanın makaslarına bir şey olacak diye korkuyorum.

Birkaç yıkık dökük binayı, terk edilmiş bir futbol sahasını geride bırakıyoruz.

"Geldik sayılır" diyor hep öyle çikleti dişlerinin arasında, ileri bakarak.

Bomboş arsalardan beş altı yüz metre daha ilerliyoruz ve eski bir evin önünde duruyoruz.

İki katlı.

Damı taş döşeli.

Kireç badanalı.

Sıvaları dökülüyor.

Üst katta zayıf bir ışık.

"Sonunda geldik işte" diyor ve kasetini alıyor.

Alarmı çalıştırıyorum.

Teybi alıyorum.

Çıkıyoruz.

"Arabamı çalmasınlar sakın?" diyorum çevreme bakınarak.

"Merak etme."

Arkasından gidiyorum.

Gerçekten de güzel, kocaman bir kızı var.

Anahtarlarını çıkarıyor, demir kapının kilidini açıyor.

İçeri giriyoruz.

Kupkuru, ölü bir lambayı yakıyor.

Salon.

Televizyon.

Üzerlerindeki naylon kılıfları çıkarılmamış kanepe ve koltuklar.

Yuvarlak bir masa. Ortasında bir dantel örtü, üstünde içinde kurumuş çiçekler olan bir tencere.

Duvarlar kireç badana.

Duvarda, hüzünlü palyaçoların suluboya resimleri.

"Soyun!" diyor bana.

"Biraz soğuk ama!"

"Yukarı çıkıyorum ısıtıcıyı açmaya."

"Burada mı yapıyoruz?"

"Evet, kanepede."

"Tamam."
Merdivenden çıkıyor.
Radyatör filan göremiyorum.
Yok.
Soğuğa karşın istekliyim.
Penisim acıyor.
Ceketimi çıkarıyorum.
Pabuçlarımı çıkarıyorum.
Don gömlek kalıyorum.
Dönmek bilmiyor bir türlü.
Neden sonra görünüyor.
Çikleti hep öyle ağzında, çiğniyor.
Ceketini çıkarıyor.
Mini eteğini sıyırıyor.
Don.
Külotlu çorap.
Onu kanepeye sürüklüyorum.
Sırtüstü devriliyorum.
Sımsıkı kucaklıyorum.
Kazağım yukarı sıyırıyorum.
Donunu indiriyorum.
Sesini çıkarmıyor.
"Hoşuna gidiyor, ha? İstiyor musun?" diyorum içimden, bende bu izlenimi bıraktığı için değil de daha çok böyle şeyler söylemek beni kışkırttığı, uyardığı için.
Donumu indiriyor ve koskocaman penisimi elime alıyorum.
O, naylon kılıflı kanepeye gömülüyor ve ben de üstündeyim.
Şaşkın şaşkın bakıyor bana.
Cinsel organını arıyorum.
İki parmağımı sokuyorum içine.
"Aiaaaaaaaaaa" diye haykırıyorum.
Kulağımda dayanılmaz, korkunç bir acı.
Ateş çıkıyor sanki.

Gözlerimi yeniden açıyorum.

Biri kulağıma yapışmış ıslak çamaşır gibi büküyor.

"Ne yapıyorsun?" diyor arkamda haşin bir ses.

Çırılçıplak, beni kanepeden sürüklediği gibi yere çarpıyor.

Taşlar buz gibi.

Kalkmaya çabalıyorum.

Bir tekme, dudağımı patlatıyor.

Topuğunun dişetlerimden parçalar kopardığını duyumsuyorum.

Beni tekmeleyen adam, iriyarı biri. Ak saçlı. Domuz gibi, basık burunlu. Öküz gözlü. Dişleri çarpık çurpuk. Pis bir atlet var sırtında. Kurşunî flanel pantolonu bumburuşuk, paçaları eprimiş. Kirece bulanmış.

Elinde, ekmek kesmekte kullanılan o bıçaklardan var, uzun, tırtıklı bir bıçak.

Nereden çıktı bu?

"Ne yapıyorsun sen?" diye soruyor bana.

"Kim... ben mi?" diyorum kalkmaya çalışırken.

Bir tekmeyle beni gene yere yıkıyor.

"Sen!"

"Ben mi?"

"Evet, sen!"

"Para veriyorum. Para veriyorum."

"Hadi baba, bırak onu, canım yakma" diyor kız bir yandan donunu giyerken.

Uzaktan acı çeken Meryem Ana gibi bakıyor.

Korkuyorum.

Ölmekten korkuyorum ve elinde tuttuğu o kahrolası çirkin bıçağa bakmamaktan öte bir şey yapamıyorum.

Şimdi domuz gibi karnımı yaracaklar. Baba kız, elbirliğiyle. Bedenimin kana bulanmış parçalarım koltuklarım örten şu kahrolası naylonlara saracaklar. Kirletmemek için koymuşlar onu zaten.

Hep böyle yapıyorlar.

Biliyorum.

Hem de çok iyi biliyorum.

"Kızımdan ne istiyordun, bok herif?"

"Hiç, yemin ederim."

"Nasıl hiç? Neden hayvan gibi üstüne çullanmıştın?"

Ne yanıt vereceğimi bilmiyorum, kahretsin.

Ağlamaya başlıyorum.

Ağzımda kanın ve gözyaşlarının kireç gibi tadı var.

"Ne yapmak istiyordun ona?"

Niçin bana bu soruyu soruyor boyuna?

Ne yapmak istediğim ortada. Kahrolası.

"Ha, bok herif, hadi, cevap verecek misin?"

Böğrüme bir tekme indiriyor.

Avaz avaz bağırıyorum.

Kız oturmuş sakin sakin o berbat çikletini çiğnemeyi sürdürüyor.

"Hadi?"

"Onunla... onunla... onunla sevişmek istiyordum. Ne kadar isterse verecektim. Yemin ederim."

"İyi. Benim de senden duymak istediğim buydu zaten. Şimdi kalk bakalım."

Beni çekip kaldırıyor.

Beni, bu arada bir çekmeceden walkman'ini çıkarmış, kulaklıklarını takıp kanepeye uzanmış olan kızının yanına oturtuyor. Kız, müziğe dizlerini oynatarak eşlik etmekte.

"Göster bakayım."

Baba yanıma yaklaşıyor ve dudağımı kaldırıp usulca içine bakıyor.

"Aldırma. Geçer."

"Benden ne istiyorsun? Para mı? Otomobilimi mi?" diye sızlanıyorum.

"Hayıır, bunların hiçbirini değil. Malın mülkün beni ilgilen-

dırmıyor. Priscilla'yla yapmakta olduğun şeyi sürdürmeni istiyorum ben. Çiftleşmeni istiyorum. Seks yapmanı. Ama Priscilla'yla değil, kardeşi Piera'yla. Göreceksin, hoşuna gidecek o da" diyor bana, rahatlatmak ister gibi, neredeyse kibarca.

"Nasıl biri bu Piera?" diye umutsuzca soruyorum.

"Hiç de fena değıil ve o kadar istekli ki zavallıcık. Üreme zamanı geldi onun da. Gel."

Alev alev yanan, şişmiş kulağımdan tutuyor beni gene ve çekiyor.

"Beni nereye götürüyorsun? Beni nereye götürüyorsun?"

Salonun dibine sürüklüyor beni, yemek masasının ötesine, tekerlekli barın ötesine, bir kapının önüne.

Kapıyı açıyor.

Kapının arkası karanlık.

Simsiyah, ışıksız bir dünya.

"Hadi, gir içeri, Piera seni bekliyor."

Kendimi yere atıyorum.

Dörtayak üstünde sıvışıyorum.

Tekerlekli bara yapışıp merhamet diliyorum. Birazcık, insanca merhamet.

Beni gene tekmeliyor.

"Terbiyesizlik etme, aygır!" diyor çürük dişleriyle sırıtarak.

Beni saçlarımdan yakalıyor.

Yerden kaldırıyor.

Şöyle bir silkeliyor ve kapıya doğru itiyor.

Ayak diriyorum, ama o daha güçlü.

Karşı koymaya çabalasam da, bir şey gelmiyor elimden.

Beni fırlatıyor aşağıya.

"Hayııır. Hayııır. Hayıır. Hayıır. Hayııır" diye adeta uluyorum havada uçarken.

Kapı kapanıyor.

İiiiiieeeeeeeee. Şlak.

Aşağı düşüyorum. Daha aşağıya.

Çimento merdivenlerde beceriksizce yuvarlanıyorum.

Kafamı vuruyorum.

Gözbebeklerimin dibinde kırmızı ışıklar, mor mantarlar çakıyor, yanıp sönüyor.

Belkemiğimi vuruyorum.

Bir süre öyle kalıyorum, yere uzanmış, sadece acıdan haykıran bedenimi dinleyerek.

Kıpırdamayı deniyorum, ama başaramıyorum.

Kendimi yukarı çekiyorum.

Bir, iki, üç basamak çıkıyorum yeniden, kapıya doğru, ezilmiş bir örümcek gibi.

Kapı dışarıdan sürgülenmiş.

"Açın. Açın. Çıkarın beni buradan. Alçaklar."

Açmıyorlar.

Açmıyorlar.

Açmıyorlar.

Üşüyorum. Sırtımda yalnızca gömleğim var.

Gene yumrukluyorum.

Hava rutubetli.

Garip bir koku var, çürük ve ekşi bir koku.

Berbat bir ölüm kokusu.

"Yalvarırım size. Açın. Tanrı aşkına, açın. Arabamı alın sizin olsun, ama açın. Merhamet edin, yalvarırım, yalvarırım, yalvarırım..." diye, gittikçe alçalan bir sesle, yinelemeyi sürdürüyorum.

Çok uzun bir zaman öyle kalıyorum.

Sonra aşağı inmeye karar veriyorum.

Az aydınlatılmış, loş bir bodrum burası.

Zemin toprak, sadece toprak.

Ta dipte, alçak sotada bir kubbenin altında, bir karyola ile bir televizyon görüyorum. Bir komodin. Bir küçük lamba. Televizyon açık. Biri yatağa uzanmış, seyrediyor.

"Pazar Programı"nı seyrediyor. Mara Venier'nin sesi duyuluyor.

"Özür dilerim... Özür dilerim..." diyorum dikkatini çekmeye çalışarak.

Organımı elimden geldiğince örtüyorum.

"Kim o? Yaklaşın." Bir kadın sesi.

"Adım Mario. Sizi rahatsız etmek istemezdim. 'Pazar Programı'nı seyrediyorsunuz."

"Yaklaşın."

"Gelirdim ama pantolonsuzum..."

"Utanmayın. Evinizdeymiş gibi davranın."

Ellerim önümde, ilerliyorum.

Çok güzel bir kız.

Burnu kalkık. Elmacıkkemikleri çıkık. Gözleri tıpkı dağ göllerine benziyor. Sarı saçlarını başının üstünde toplamış. Yumuşacık dudakları var.

Masallardan çıkmış bir kız.

"Memnun oldum, Recchi Mario..."

Ona elimi uzatıyorum. O, boğazına dek çektiği örtünün altında kıpırdamadan yatıyor.

"Ben de memnun oldum, Nardi Piera... O şey için mi geldiniz?"

"Hangi şey için?"

"Bana bir çocuk vermek için. Babam birini arayıp bulacağını söylemişti de... O, siz misiniz?"

"Elbette. Elbette. Benim. Babanız bunu benden rica etti..."

Tüm bunları, kendime çekidüzen vermeye çalışarak söylüyorum.

"Ama bakın, benim bir sorunum var... Emin misiniz? Sonra pişman olmanızı istemem de. Sonra ben, o işi hiç yapmadım..."

"Sorun değil. Gerçekten. Çok basit, siz bana bırakın her şeyi..."

Yaklaşıyorum ve onu öpüyorum, o gözlerini kapatıyor.

Ne kadar sevimli!

Üzerindeki örtüyü kaldırıyorum.

Aman Tanrım!

Yıldırım çarpmışa dönüyorum. Kollarının ve bacaklarının yerinde maden protezler var. Vanadyumlu kromdan koca koca dişli düzenekler. Uzun, karbon lifinden teller. Mikroçipler.

Bir biyonik kadın. Bir robot.

"Tüm bunlar Alman teknolojisi. Bunlar" diyor baldırlarının yerindeki araba makaslarını göstererek, "Porsche'den alınmıştır, benim krom kaplamama taktılar böyle. Çok iyi çalışıyor. Nasıl ama?"

"Ben on yaşındayken hareket halindeki bir arabadan ötekine geçmeyi pek severdim. Bir gün bunu yapmaya çalışırken arabaların biri sağa, öteki sola sapıp iki koşut sokağa daldı. Ben de arada kaldım ve... Şimdi bunun içinden hiç çıkamıyorum artık. Benden utanıyorlar. Paslanıyor muyum acaba?"

"Hayıır. Boş lafa gerek yok... işe koyulalım" diyorum ben.

Üstüne çıkıyorum. Piera beni madenden kollarıyla kucaklıyor. Onu becermeye başlıyorum.

Nefis bir bakire.

O işi yaparken dişlilerin gıcırtısını, viteslerin hışırtısını, fren balatalarının uğultusunu dinliyorum.

Her pozisyonda yapıyoruz.

El arabası pozisyonunda. Vinç pozisyonunda. Greyder pozisyonunda. Dişçi koltuğu pozisyonunda.

Bir saat sonra yorgunluktan ölmüşüm.

Yan yana uzanmış, "Pazar Eğlencesi"ni seyrediyoruz.

"Hoşuna gitti mi?" diye mutlu, soruyorum.

"Hem de nasıl, gerçekten... Bir ara garip bir şey hissettim..."

"Normaldir. Güzelliği de burada."

Gömleğimin cebinden sigara çıkarıyorum.

"Bir MS ister misin?"

"Elbette. Ama ben... hiç sigara içmedim ki."

Ona dumanın nasıl içe çekilip burundan çıkarıldığını anlatıyorum.

Hemen öğreniyor.

O çelik eklemleriyle sigarayı tutuşunu seyretmek çok güzel.

"Özür dilerim, merak ettim de. Neden ille de çocuk istiyorsun sen?"

"Hep yalnızım. Babamla kardeşim az geliyorlar. Bir çocuk, yetiştirip sevebileceğim bir küçük yaratık sahibi olmaya karar verdim bu yüzden. Bilirsin nasıl olduğunu..."

"Dinle Piera, sana bir önerim var, benimle gelsene. Mutlu olabiliriz... Benim çok hoşuma gittin, sen de beni beğendiysen eğer?"

"Hem de çok."

Öpüşüyoruz.

"Öyleyse gidelim..." diyorum ben.

"Elbette."

"Piera kalkıyor, kukla gibi kaskatı. Ona gömleğimi veriyorum. Ben de çarşafa sarınıyorum.

Kararlı adımlarla ilerliyor sonra da merdiveni çıkıyor.

"Ha gayret! Kır şu kapıyı Piera..."

Piera protezleriyle kapıya asılıyor ve kolayca menteşelerinden kopartıyor. Ben arkasındayım.

Salonda babası ve kardeşi masaya oturmuşlar.

Sarmısaklı makarna yiyorlar.

"Efendim, bağışlayın beni... Kızınız Piera'ya çıldırıyorum. Onunla evlenmek istiyorum..."

Alçak herif ayağa kalkıyor ve gırtlağıma sarılmak için üstüme yürüyor, bir yandan da bağırıyor:

"Nasıl cüret edersin buna be... Onu yeni tanıdın. Seni geberteceğim!"

Ben ne konuşabiliyorum, ne soluk alabiliyorum, hiç. Neyse ki Piera mekanik kolunu uzattığı gibi onu benden çekip alıyor. Kanepeye fırlatıyor.

"Özür dilerim baba. Ama ben ve Mario birbirimizi seviyoruz..."

Kardeşi kıpırdamıyor bile. Hiçbir şey olmamış gibi makarnasını yemeyi sürdürüyor.

El ele çıkıyoruz. Ama çıkar çıkmaz Piera'nın düdükleri ötmeye başlıyor.

"Babamın işi bu! Alarmımı kurmuş!" diyor ağlayarak.

"Aldırma sen! Cobra bu. İğrenç bir şey!" diyorum.

Sonra uzaktan kumandayı alıp alarmı susturuyorum.

"Hadi gidelim. Dünya bizi bekliyor" diyorum sonunda, onun çelik elinden sımsıkı tutarak.

Teşekkür

Birkaç kişiye teşekkür etmek isterim.

Başta kardeşim Luisa olmak üzere, benimle birlikte yaşayan diğerlerine.

Sonra notlarımı okumak için onca zaman harcayan kişilere. Luisa Brancaccio'ya, Carlo Guglielmi'ye, tüm İterfilm'e: Laurentina Guidotti, Francesco Martinotti ve Fulvio Ottaviano'ya. Ayrıca Andrea Cane'ye, Stefano Coppé'ye, Esa de Simone'ye, Anatole Fuksas'a, Alberto Piccinini'ye, Raimonda Gaetani'ye, anneme ve babama.

Son olarak da dizginlenemeyen aşırılığıma ket vurmamda ve Napolyonvari büyüklük hastalığına varıp, beni intiharın eşiğine kadar getiren depresyonu atlatmamda benden yakın ilgilerini esirgemeyen herkese teşekkür etmek isterim.

DK DOĞAN KİTAP

ÇAMUR

NİCCOLÒ AMMANİTİ

"Ammaniti'nin buluşları çok güldürüyor, bazı dehşet filmlerini izlerken istemeden güldüğümüz gibi. Ama doğaüstü bir dünyada değiliz, yazarın ayakları hep yere, Roma'nın, Londra'nın veya Bologna'nın toprağına basıyor, ancak anlatıyı hayal âlemine sürüklemeyecek kadar."

Tutto Libri

"Tarantino'nun şaheseri *Ucuz Roman*'ın kara, şiddet dolu ve kışkırtıcı kentsel söylencesi... Yazarın, gerçekte yönetmenin şiddet eğilimine karşı çıktığı da söylenebilir. Yer yer eğlendirici denecek sürpriz gelişmelere yer veriyor, ama yine de kurbanlar ölümden kaçamıyorlar."

The New York Times

"Tüm anlatının dayandığı acımasız güldürü öğesi, herkese bu öykülerin sadece yazarın yanardağ gibi patlayan hayal gücünün meyvesi olduğunu düşündürüyorsa da, kahramanların gülünç davranışlarının arkasında acıklı bir günlük yaşantı sırıtmaktadır."

İl Manifesto

Niccolò Ammaniti 1966'da Roma'da doğdu. 1994'te *Branchie* adlı romanı, 1995'te *Nel nome del figlio* adlı denemesi yayımlandı. Öykü ve romanları 20 dile çevrilen Ammaniti, *Io non ho paura*'yla (2002) İtalya'da "Viareggio-Repaci" ödülü kazanan en genç yazar unvanını aldı. Yazarın *Alır Götürür Seni* adlı romanı 2003'te Doğan Kitapçılık tarafından yayımlandı.

ISBN 975-293-47

9 789752 934

15 YTL